
கல்கி
KALKI
3-11-1957
30

கல்கி
பொருளடக்கம்

"கல்கி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள்; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

நாம் அனைவரும் ஹரிஜனங்களே, ஹரியின் மக்கள். இதை உணர்ந்து நாம் இந்தப் பெருமைக்குத் தகுதி உடையவர்களாக நம்மைச் செய்து கொண்டால், உயர்வு தாழ்வு இல்லை, வேற்றுமையில்லை, பூசல் இல்லை.
ஒன்றே பரம்பொருள்
நாமதன் மக்கள்
இதுவே சத்தியம்.
இதன்படி நடப்பதே
உய்யும் வழி.
ராமானுஜர்
திருக்கோஷ்டியூர்
தமிழ் நாடு ஹரிஜன சேவக சங்கம்

மலர் 17
இதழ் 14

தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் - பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா —பாரதியார்

ஹேவிளம்பி
ஐப்பசி 18

பரம்பிக்குளம் வெள்ளம்

கேரள சர்க்காரின் நீர்ப்பாசன இலாக்கா மந்திரியான திரு வி.ஆர்.கிருஷ்ணய்யர் திருவனந்தபுரத்தில் அக்டோபர் மாதம் 26-ம் தேதி பின்வருமாறு கூறினார்:—

"நமது மிக முக்கிய திட்டங்களாகிய சோலையாறு திட்டமும், சாலக்குடித் திட்டமும் திட்டக் கமிஷன் முன் சென்னை சர்க்கார் எழுப்பிய ஆட்சேபணை காரணமாக நிறுத்தப் பட்டன! அதேபோல் நாமும் பரம்பிக்குளம் திட்டம் சம்பந்தமாக ஆட்சேபணை தெரிவித்தோம். அதனால் அந்தத் திட்டமும் நிறுத்தப்பட்டது. நமக்குச் சோலையாறு திட்டத்தையும், மற்றத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்றியேயாகவேண்டும். அவை நமக்கு ஜீவாதார மானவை. ஆகவே மிக கஷ்டமான, நுட்பமான இவ்விஷயத்தில் நல்லெண்ணத்தோடு, நல்லபடி பேசி உடன்பாடு காண வேண்டும். தமக்குப் பயன்படாமல், பிறருக்கும் பயன் படாமல் போக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு நடந்து கொள்ளக் கூடாது!" என்று எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார்.

இந்தப் பேச்சிலிருந்து கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார் பரம்பிக்குளம் தண்ணீர் சம்பந்தமாக நல்ல முடிவைக் காண மிக ஆர்வத்தோடு இருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது!

கேரளநாட்டில் பாய்ந்து அரபிக் கடலில் விழுந்து வீணாகும் பரம்பிக்குளம் தண்ணீர் சம்பந்தமாக விவாதிக்கக் கேரள கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார் ஒரு சர்வகட்சி மகாநாடு கூட்டியது. அதற்குக் கேரள காங்கிரஸ் கட்சி தனது பிரதிநிதியைக்கூட அனுப்பவில்லை. இதன் பொருள் என்ன?

பரம்பிக்குளம் தண்ணீர்த் திட்டம் சம்பந்தமாகக் கேரள காங்கிரஸ், தமிழ்நாட்டுக்கு உதவத் தயாராயில்லை என்பதா?

அல்லது கம்யூனிஸ்டுகள் எந்தக் காரியம் செய்தாலும் எதிர்க்க வேண்டியது என்ற கொள்கையின் காரணமாக இவ்வாறு செய்ததா?

கேரள காங்கிரஸ், ஆளும் பீடத்திலுள்ள கம்யூனிஸ்டு கட்சியைத் தவிர அண்டை அயல் பிரதேசங்களையோ, அகில இந்திய காங்கிரஸின் கௌரவத்தையோ கொஞ்ச மாகிலும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. கவனித்திருந்தால் இப்படி ஒருகாலும் நடந்து கொண்டிருக்காது.

கேரள காங்கிரஸ், பரம்பிக்குளம் தண்ணீர் சம்பந்தமாக நடந்துகொண்ட முறை, காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தைப் பற்றியே தமிழ்நாட்டில் மனக்கசப்பு ஏற்படும்படி செய்து விடுகிறதல்லவா? காங்கிரஸில் குறுகிய மாகாண வெறி கிடையாது என்பதெல்லாம் பொய் என்று மக்களை நினைக்கும்படி செய்கிறதல்லவா?

கேரள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரோ, தங்கள் நாட்டு மக்களின் நலன்கள், தாங்கள் செய்யும் காரியங்களால் அண்டை ராஜ்யத்தில் விளைவிக்கக்கூடிய பயன்கள், அதனால் அகில இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குக் கிடைக்கக்கூடிய புகழ் ஆகிய ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் மனத்தில் கொண்டே காரியங்கள் செய்து கொண்டு போகிறார்கள்!

மொத்தத்தில் திட்டங்கள் சம்பந்தமாகப் பிரதேச மனப்பான்மையில்லாமல் பெருவாரியான மக்களின் நலன்களை மனத்தில் கொண்டு காரியங்களைச் செய்யும்படி அந்தந்த ராஜ்ய சர்க்கார்களுக்கு அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்கள் உத்தர விட வேண்டும். இதில் அரசியல் நோக்கங்கள் கலக்கவே கூடாது.

பர்மா இந்தியர்கள் முறையீடு

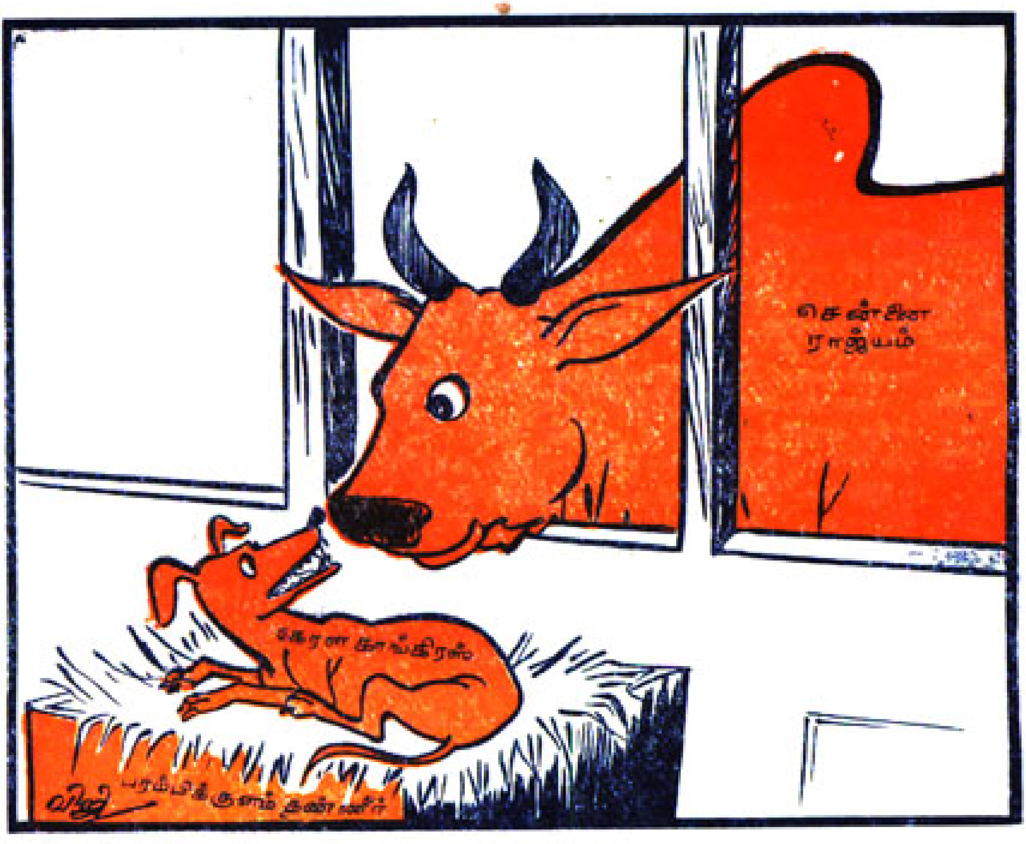
இந்தியாவை அடுத்துள்ள மற்றெந்த நாட்டையும் காட்டிலும் அதிகமாகப் பர்மாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும்தான் நெருங்கிய தொடர்பும் நல்லுறவும் இருந்து வருகின்றன. சர்வதேச அரசியல் பிரச்னைகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் பர்மா சர்க்கார் நேருஜியையே தங்களுடைய அரசியல் குருவாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியா, பர்மாவுக்குக் கோடிக்கணக்கில் தொகை கொடுத்து உதவியிருக்கிறது. பர்மாவுக்கு உள் நாட்டுக் கலகக்காரர்களால் பேராபத்து ஏற்பட்ட போது, இந்தியா ஆயுதங்கள் அனுப்பி உதவியதை ஒரு சமயம் பர்மா பிரதமர் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொண்டு இந்தியாவிடம் தமது நன்றியைத் தெரிவித்தார்.

இந்தியாவுக்கும் பர்மாவுக்கும் இடையே இவ்வளவு நெருங்கிய உறவு இருந்தும் கூட, அங்குள்ள இந்தியர்கள் இலங்கை இந்தியர்களைப் போல் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளாகி வருவது வருந்தத் தக்கது. அவர்களுடைய துன்பங்கள் தீர இந்திய சர்க்கார் இதுவரையில் எவ்வித முயற்சியும் எடுத்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

பாரதப் பிரதம மந்திரி ஜவாஹர்லால் நேரு அவர்கள் ஜப்பானில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து விட்டுத் திரும்பி வந்தபோது பர்மாவில் இறங்கினார். அப்போது அகில பர்மா இந்தியர் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள் அவரிடம் ஒரு மகஜர் சமர்ப்பித்தனர்.

பர்மா குடியேற்றச் சட்டம், அன்னியர் பதிவுச் சட்டம் என்று பர்மாவில் பல சட்டங்கள் நிறைவேறியுள்ளன. அந்தச் சட்டங்களில் உள்ள அற்ப விதியை யாராவது மீறினாலும் அவரை நாடு கடத்திவிடச் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. எனவே, அந்தச் சட்டத்தினால் இந்தியர்கள்தான் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று மேற்படி மகஜரில் இந்தியப் பிரதிநிதிகள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பர்மாவில் தங்குவதற்கு அனுமதிபெற ஏற்கெனவே வருஷக் கட்டணம் பத்து ரூபாயாக இருந்தது.

வைக்கோல் தொட்டியில் நாய்!

கேரள நீர்ப்பாசன மந்திரி திரு வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர், "வைக்கோல் தொட்டியில் படுத்துக்கொண்டு தனக்கும் உபயோகமில்லாமல், மாட்டுக்கும் உபயோகமில்லாமல் செய்யும் நாயைப் போல் நடந்து கொள்ளக் கூடாது!" என்று திருவனந்தபுரத்தில் கூறினார்.

சிறிய மேகம்தான்! ஆனாலும்...

இப்போது அந்தக் கட்டணம் நூறு ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டுவிட்டது. அனுமதிச் சீட்டைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளத் தவறியவர்களை உடனே நாடு கடத்திவிடப் பர்மா சர்க்காருக்கு அதிகாரம் உண்டு. அன்னியர் பதிவுப் பத்திரத்தைப் புதுப்பிக்கும் கட்டணம் ஐம்பது ரூபாயாக உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. பர்மாவில் வாழும் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் முதலிய குறைந்த வருமானமுள்ள இந்தியர்கள் வருஷந்தோறும் அவ்வளவு அதிகமான கட்டணத் தொகை செலுத்த முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்றும் பிரஜா உரிமைச் சட்டம், நில ஆர்ஜிதச் சட்டம் போன்ற சட்டங்களாலும் ஏராளமான இந்தியர்கள் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதையும் அந்த மகஜரில் விவரித்திருக்கிறார்கள். பர்மாவில் இருந்து நாடு கடத்தப்படும் இந்தியர்களுக்கு அவர்களுடைய சொத்துக்களையும் எடுத்துவர உரிமையில்லையாம்.

இதை யெல்லாம் கவனிக்கும்போது, இலங்கை இந்தியர்களைக் காட்டிலும் பர்மா இந்தியர்களின் நிலை படுமோசமாக இருந்து வருகிறதென்றே எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவுக்கு நன்றிக் கடன்பட்டுள்ள பர்மா அங்குள்ள இந்தியர்கள் விஷயத்தில் நியாயமாக நடந்து கொள்ள வேண்டாமா? பர்மா இந்தியர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கஷ்டங்களைத் தீர்க்க நேருஜியும் இந்திய சர்க்காரும் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

கொலைப் பிரசாரம்

திராவிடக் கழகத்தின் தலைவர் திரு ஈ.வே.ரா. திருச்சிராப்பள்ளியில் தமது 79ம் ஆண்டு விழாவில் பிரமாதமாகப் பேசி யிருக்கிறார்.

"பிராம்மணர்களைக் கொல்ல வேண்டும்; அக்கிரகாரத்தைத் தீ வைக்க வேண்டும்" என்று காரசாரமாகப் பேசி யிருக்கிறார்.

திருச்சிராப்பள்ளிப் பத்திரிகை நிருபர்கள் ஈ. வே. ரா. அவர்களுடைய இந்த அக்கிரமப் பேச்சைச் சென்ற வாரத்தில் பிரசுரித்தார்கள்.

அப்படித் தாம் பேசவில்லை என்று தம்முடைய கழகத்தின் மூலம் திரு ஈ. வே. ரா. மறுத்திருக்கிறார். உண்மை யில்லாவிடில்

பேசாத பேச்சை எல்லா நிருபர்களும் ஒரே விதமாகத் தத்தம் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியிருப்பது வியப்பாகும்.

"அவசரத்தில் பேசிவிட்டேன்" என்று சொல்லுவது ஒருவகை. 'அப்படி நான் பேசவேயில்லை' என்று சொல்வதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இதைப் பற்றி அரசியலார் தீர விசாரிக்க வேண்டும்.

திரு ஈ. வே. ரா. அவர்களின் இந்த மிக அக்கிரமமான பேச்சை எல்லாரும் ஆட்சேபித்தார்கள். இவ்வளவு கடுமையான ஆட்சேபணைக்குப்பின் மறுப்பு வெளியாவது சகஜமே. ஆட்சேபணைக்குப் பின்னரே மறுப்பு. முந்தியில்லை. பல பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு (பிரசுரிக்கப்பட்டதும், பிரசுரிக்கப்படாததும் உள்பட) எல்லா அறிக்கைகளையும் சர்க்கார் தருவித்து ஆராய்ந்து விசாரிக்க வேண்டிய மிக முக்கியமான விஷயம் இது.

அந்த அக்கிரமப் பேச்சை மறுத்து விட்ட பின் என்னத்திற்காக இந்தக் கிளர்ச்சி என்று சர்க்கார் விட்டு விடலாகாது. கொலையும் தீயும் அக்கிரமமும் தாண்டிவிட்டால் அது அறிவீனர்களிடையில் தானாகப் பரவும்.

தலைவர் இல்லை என்று சொன்னவுடனே சீடர்கள் விட்டுவிடும் நிலையில் இல்லை. 'தலைவரும், காரியாலய நிர்வாகிகளும் அப்படித்தான் மறுப்பார்கள். 'நம்முடைய கடமையை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று சீடர்கள் அக்கிரமம் செய்து கொண்டே போவார்கள். துஷ்ப்பிரசாரங்கள் எல்லாம் இந்தமாதிரித்தான் முடியும்.

திராவிடக் கழகத் தலைவர் துவேஷப் பிரசாரத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தாலும் இப்பொழுதெல்லாம் அவருடைய பேச்சில் மேலும் வெறியூட்டும் தன்மை புகுந்திருப்பதை எல்லாரும் அறிவார்கள்.

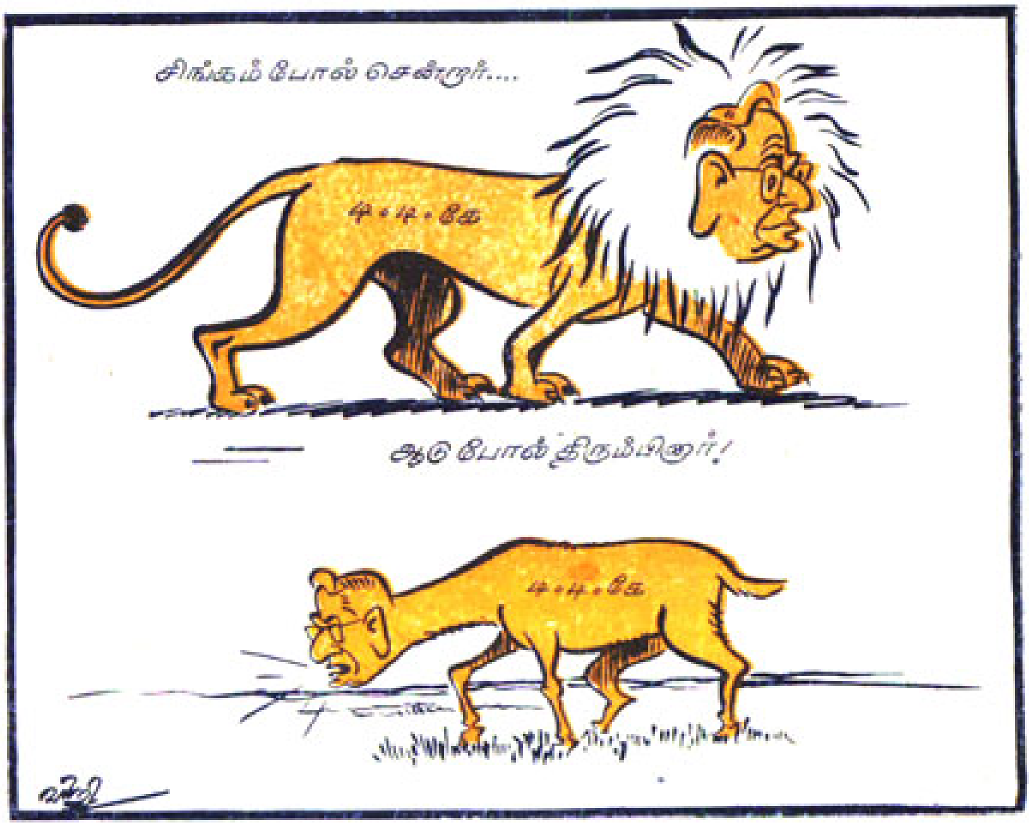
கத்தியும் தீக்குச்சியும் முதல் தடவையல்ல ஈ. வே. ரா. அவர்களின் பேச்சில் புகுந்தது. சென்ற சில வருஷங்களாகவே சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

சில ஆண்டுகளுக்குமுன் தூத்துக்குடியிலும் கும்பகோணத்திலும் பெரியாரின் சீடர்கள் நடத்திய அக்கிரம நிகழ்ச்சிகளைச் சர்க்காருக்கு நினைவூட்டுகிறோம்.

திரு ஈ. வெ. ரா. துவேஷப் பிரசாரம் செய்வது உண்மை என்று கழகக் காரியாலயத்து அறிக்கையில் சொல்லப்படுகிறது.

துவேஷப்பிரசாரம் என்றால் என்ன? துவேஷமானது வெறும் பேச்சாக நிற்காது. இதற்காகத்தான் துவேஷப் பிரசாரமே ஒரு குற்றமாகச் சட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அமெரிக்க விஜயம்!

அருள் வாக்கு

“நம் நாட்டிலுள்ள கோவில்களைப்போல் உலகத்தில் வேறு எங்கேயாவது பார்க்க முடியுமா? உலகத்திலுள்ள ஆராதனை ஸ்தலங்களைக் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், இந்தியாவில் மட்டும் சரிபாதிக்குமேல் இருக்கும். இந்தியாவிலேயே கூடத் திராவிடத்தில்தான் கோவில்கள் அதிகம். ஆத்மிக, வேதாந்த விசாரணை பற்றிய இலக்கியங்களும் இந்தியாவில்தான் அதிகம். இதில்கூட இந்தியாவின் மற்றப் பகுதிகளைவிடத் திராவிடம்தான் முன்னணியில் நிற்கிறது. வேத காலத்திய மதமும், தர்மமும், பக்தியும் காவேரி, தாம்பிரபரணி நதிகளின் கரைகளில்தான் நன்கு பேணி வளர்க்கப்பட்டு வருகிறதென்று சொல்லுவார்கள். தர்ம சிந்தனையுள்ள பிரபுக்கள் தமது பக்திப் பெருக்கேட்டின் காரணமாக, கோவில்களைக் கட்டி நிறைய சொத்துக்களையும் எழுதி வைத்தார்கள். இப்போதுகூடப் பல கோவில்களில் ஒரு அணா கொடுத்தால் வயிறு நிறையக்கூடிய அளவுக்குப் பிரசாதம் கிடைக்கும். சாப்பிடாதவர்கள் யாருமில்லை என்று பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் செறுக்குன்றத்திலுள்ள (கேரளா) அன்னபூர்ணேச்வரி கோவிலைத் தினமும் மூடுவார்கள். சமைத்த சாதத்தை ஒரு மரக்கிளையில் கட்டி வைப்பதாகவும், இரவில் திருடர்கள் கூடப் பட்டினியாகப் போகக் கூடாதென்பதற்காகவே இப்படிச் செய்யப்படுகிறதென்றும் ஐதிகம்.

வேறு எந்தப் பிரதேச பாஷையிலும் இருப்பதைவிடத் தமிழில்தான் அதிக தோத்திரப் பாடல்கள் இருக்கின்றனவென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், நம்முடைய பெரியவர்கள் எழுதியவைகளை விட மில்டனையும், ஷேக்ஸ்பியரையும் படித்தவர்கள் அதிகமாயிருப்பது நமது துரதிர்ஷ்டமே. இன்று மகாத்மா காந்தியின் பெயரும், நேருவின் பெயரும் உலகம் பூராவிலும் தெரிந்திருக்கின்றன. உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு செழுமையான பண்பாட்டின் வழி வந்தவர்கள் அவர்கள். இந்த அரும் செல்வத்தைப் பெற்றுள்ள நாம் அதை என்றென்றைக்கும் காப்பாற்றி வைப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளுவதை ஒரு கடமையாகக் கருத வேண்டும்.”

— ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார், காஞ்சி காமகோடிபீடம்

வம்புச் சாவடி

நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம்

சென்னை ராஜ்ய சர்க்காரின்மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தவர்கள் எதிர்க் கட்சியிலுள்ள கம்யூனிஸ்டு, தி. மு. க. பி. சோ., ஜனநாயக காங்கிரஸ், சுயேச்சைகள் அத்தனை பேரும். சுமார் நாற்பது பேர்கள் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆளும் கட்சிக்கு அபரிமிதமான செல்வாக்குள்ளபோது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து என்ன பயன் என்று சிலர் கேட்கலாம்!

இத்தகைய தீர்மானங்களைக் கொண்டுவந்து விவாதிப்பதின் நோக்கம் நிர்வாக ஊழல்களை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே. கட்சி வோட்டுகளினால் தீர்மானத்தைத் தோல்வியடையச் செய்வது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. அதைப்பற்றி திதிமந்திரி பெருமையடித்துக் கொண்டு பேசியது பொருத்தமல்ல. கட்சி வோட்டுகளுக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பைவிட வாதத்தைத்தான் ஜனங்கள் மதிப்பார்கள். அக்கிரமங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் சமாதானங்களை மக்கள் அலசிப் பார்ப்பார்கள்!

த. நா. கா. க. கூட்டம்

தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் கூட்டம் நடைபெற்றபோது, திரு அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள், "நெப்போலியன் போன்ற உலக வீரனே பேனாவின் வலிமையைக் கண்டு பயந்தான்" என்று சொன்னாராம். அப்போது, திரு காமராஜ் குறுக்கிட்டு, "நெப்போலியன் பயந்தாலும் பத்திரிகைகளின் வலிமையைக் கண்டு நாங்கள் பயப்படப்போவதில்லை" என்று பதில் கூறினாராம்.

பத்திரிகைகள் முதுகுளத்தூரில் நடந்த வரலாற்றை ஆராய்ந்து தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றன. அத்துடன் திரு வெங்கடேசுவரன் முன்னிலையில் கூறப்பட்ட சாட்சியங்களையும் பிரசுரித்திருக்கின்றன. பின்னர் சர்க்கார் அறிக்கையையும், வெங்கடேசுவரன் அறிக்கையையும் பிரசுரித்தன! தங்கள் அபிப்பிராயத்தை மட்டும் பிரசுரித்ததுடன் பத்திரிகைகள் நிற்கவில்லை.

இதைக் கண்டு கோபமடைவானேன்?

பொதுமக்கள் எல்லாவற்றையும் படித்து எண்ணக்கூடிய கருத்துக்களைக் கண்டல்லவோ அவர் பயப்பட வேண்டும். பத்திரிகைக்காரர்கள் மீதுசீற்றம் கொள்வதில் பயனில்லை.

நீதிமன்ற விசாரணை நடத்த உத்தரவிடாமல் நிர்வாக விசாரணையே போதும் என்று சர்க்கார் பிடிவாதமாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். பத்திரிகைக்காரர்களும் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடக்கூடாதென்று வற்புறுத்தலாமா? இவையெல்லாம் எதேச்சாதிகார மனப்பான்மையைத்தான் குறிக்கின்றன.

டி. டி. கே.

ஒரு முக்கிய அமெரிக்கப் பத்திரிகை நிருபருக்குத் தில்லியில் டி. டி. கே. அளித்த பேட்டியில், 'கம்யூனிஸ்ட் சீனாவும் ருஷ்யாவும் படையெடுக்க ஏதுவுண்டு' என்று தொனிக்கும்படி பேசினார் அல்லவா? அது இன்னும் தீராத குழப்பமாகவே இருக்கிறது. இதைப் பற்றி டி. டி. கே. அவர்களிடமிருந்து நேர்முகமான சமாதானம் அந்த நிருபருக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பாரதப் பிரதமர் நேரு ஏதோ சமாதானம் சொன்னார். "டி. டி. கே. எந்தச் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையில் அப்படிக் கூறினாரோ தெரியவில்லை. அது எப்படியாயினும் நமக்கு அக்கறையில்லை. பாரதம் ருஷ்யாவிடமும், சீனாவிடமும் நல்ல நேசப்பான்மையே கொண்டிருக்கிறது" என்று சொல்லி மழுப்பி விட்டார். நேர்முகமாக டி. டி. கே. யிடமிருந்து விளக்கம் வரும் வரையில் இது குழப்பமாகத்தான் நிற்கும். செவ்வாய் அன்று வந்த டி. டி. கே. யின் சமாதானச் சொற்களும் நிருபர் ரோஸென்தாலின் உறுதிக்கூற்றும் குழப்பத்தை நீக்கவில்லை. விஷயத்தை அமெரிக்க நிருபர் மனச்சாட்சிக்கு விட்டுவிட்டார்.

அமெரிக்காவுக்குப் போன டி. டி. கே இந்தியா திரும்பியவுடன் "எதையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு போகவில்லை, அதனால் ஒரு ஏமாற்றமும் இல்லை" என்று சொல்லி விருக்கிறார். எதிர்பார்க்கவில்லை என்றால் அமெரிக்காவுக்குப் போயே யிருக்கக் கூடாது! போய் வந்து விட்டு இப்படிச் சொல்லுவது சரியல்ல. "எதிர்பார்த்தோம்; முயற்சி செய்தோம்; பயனில்லை" என்று சொல்லிக் கொள்வதில் கௌரவக் குறைவு ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது!

ஐ. நா. சபை

ஐக்கிய நாடுகள் சபை தோன்றிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன!

ஐ. நா. சபையின் சாதனைகளைப் பற்றி மகிழ்ந்து பூரித்துப் போகும்படி இல்லையாயினும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் தனது செல்வாக்கை உபயோகித்து உலக யுத்தம் வராமல் தடுத்திருக்கிறது. முக்கியமாக, எகிப்துப் போர், யுத்தமாக மூளாமல் தடுத்திருக்கிறது. சூயஸ் வாய்க்காலை எகிப்துக்கு வாங்கித் தருவதில் ஐ. நா. சபையின் சமாதானப் படை நல்ல பணி புரிந்திருக்கிறது! எனினும் உலகில் சமாதானம் நிலைநாட்ட ஐ. நா. வினால் முடியும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கு இடமில்லாமல்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் ஐ. நா. சபையை மதிக்காமலிப்பதற்கில்லை. சென்ற வாரம், ஐ. நா வின் பன்னிரண்டாவது வருஷ விழா, புது தில்லியில் நடைபெற்றது. வருஷந்தோறும் ஐ. நா. தினத்தின்போது பாரதப் பிரதமர் நேரு சமாதானத்துக்கு அறிகுறியாகப் புறாக்களைப் பறக்கவிடுவது வழக்கம். இந்த வருஷம் பாரதப் பிரதமர் பறக்கவிட்ட புறாக்களில் ஒன்று திரும்பத் திரும்ப அவரிடமே வந்ததாம். அவர் எத்தனை தடவைகள் பறக்க விட்டாலும் அவரிடமே திரும்பி வந்ததாம். அதைப் பார்த்துவிட்டு, "இன்னும் சமாதானத்துக்கு இறக்கைகள் முளைக்கவில்லை போலிருக்கிறது!" என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாராம்.

தம்முடைய குறையை வெகு நயமாகச் சொல்லிக் காட்டி விட்டார்.

வள்ளுவர் வாசகம்

2

பக்தியும் பூஜையும் எவ்வளவு நீடித்தாலும் அதற்கெல்லாம் வேண்டியது, தீய கருத்துக்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் உள்ளத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வது. இது செய்து விட்டால் எல்லாம் நிறைவேறி விடும். உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக வைப்பதில் தருமம் முழுதும் அடங்கும். இந்த சுத்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால் பக்தியும், பூஜையும் வெறும் ஆரவாரம், சத்தமும் பகட்டும் தடபுடலுமே—என்கிறார் முனிவர்.

மனத்துக்கண் மாசிலன்
ஆதல் அனைத்துஅறன்;
ஆகுல நீர
பிற

செயல்களுக்கு வித்து, மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள். மனம் சுத்தமாக இருந்தால் செயல் தானாக அற வழியில் செல்லும். பக்தியும் பூஜையும் உள்ளத்தை அழுக்கின்றிக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகத்தான். மாசற்ற உள்ளத்தைப் பெறுவதற்காகவே பக்தியும் பூஜையும். உள்ளத்தைத் துப்புரவாக வைப்பதற்குப் படாடோபம் ஏதும் வேண்டியதில்லை. 'ஆகுலம்' என்றால் ஆரவாரம், படாடோபம்.

* * *

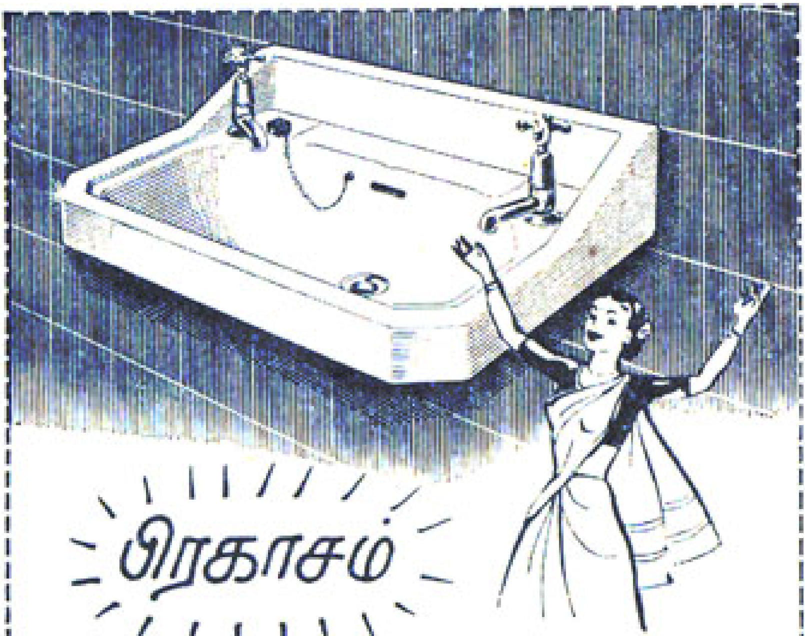
தர்ம வாழ்க்கை என்பது நான்கு குற்றங்களை விலக்குவதாகும். பொறாமை, துராசை, கோபம், கடுஞ்சொல் பேசுதல், — இவற்றை விலக்க வேண்டும். பிறர் சுகத்தைக் கண்டால் தனக்குள்ளும் மகிழ்ச்சி யுண்டாக வேண்டும். உடல் வழி உண்டாகும் சரீர சுகங்களை எண்ணி ஆசைப்படலாகாது. யாரேனும் தீமை செய்தால் கோபித்துக் கொள்ளலாகாது. பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மனம் நோகும் சொற்கள் பேசலாகாது.

அழுக்காறு, அவா, வெகுளி,
இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா யியன்றது
அறம்

எது தர்மம், எது அதர்மம் என்று புஸ்தகங்களைப் புரட்ட வேண்டியதில்லை. இந்த நான்கையும் ஒழிக்க முயல்வதே அறநெறி வாழ்க்கை.

ராஜாஜி

—அத்தகைய பரிசுத்தம் அளிப்பது விம் ஒன்றுதான்!

சுகாதார முறைப்படி சுத்தம்செய்யும் பவுடராகிய விம் உபயோகித்திருக்கிறீர்களா? பாத் டப் (ஸ்நானத் தொட்டி), வாஷ் பேஸின் முதலியவற்றிற்கு விம் உபயோகித்துப் பாருங்கள்—அழுக்கும் பசையும் மாயமாய் மறைந்துவிடுவதைக் காண்பீர்கள்! ஒரு கீரல்கூட விழாமல் சுகமான பரிசுத்தம் அளிப்பது விம். இன்னும் பற்பல வீட்டுக்காரியங்களுக்கும் விம் பயன்படும்—உங்கள் வீட்டுத் தரை, பீங்கான், கண்ணாடி சாமான்கள், சமையல் பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒளிப் பிழம்பாக சுத்தம் செய்துவிடும். இன்ப நிலையமாக உங்கள் வீடு விளங்க, உங்கள் கைவசமிருக்க வேண்டியது விம்!

உங்கள் வீட்டுக்கு வேண்டியது விம்

V. 92-50 TM

பம்பாயிலுள்ள ஹிந்துஸ்தான் லீவர் லிமிடெட் கம்பெனியின் தயாரிப்பு

மூன்று பெரியவர்கள்

கொழும்பு, அக்டோபர் 2உ.

யாழ்ப்பாணம் முனிசிபல் சபையின் மாதாந்திரக் கூட்டம் இவ்வாரம் நடைபெற்ற பொழுது திரு. சி. முத்துத் தம்பி என்ற அங்கத்தினர் ஒரு முக்கியமான தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார். இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் மாபெரும் தலைவர்களும் பேரறிஞர்களுமான ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர், ஸர் பொன்னம்பலம் இராமநாதர், ஸர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் ஆகிய மூவருடைய உருவச் சிலைகளையும் யாழ்ப்பாண மத்திய நூல் நிலையத்தில் வைக்க வேண்டுமென்பது தான் இத் தீர்மானமாகும். மத்திய நூல் நிலையத்தின் திறப்பு விழாவுக்கு முன்னால் இந்த மூன்று உருவச் சிலைகளையும் தயாரிக்க முடியாதாகையினால் உருவச் சிலைகள் தயாராகும் வரையில் இந்த மூன்று பெரியார்களின் உருவப் படங்களையாவது திறந்து வைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதைப் பற்றிச் சபையில் நீண்ட நேரம் வரையில் காரசாரமாக விவாதம் நடைபெற்றது.

திரு தேவேந்திரம் பிள்ளை என்ற அங்கத்தினர் தீர்மானத்தைப் பலமாக எதிர்த்தார். பெரியார்களுக்கு உருவச் சிலைகள் வைத்துக் கௌரவிக்க வேண்டியதுதான். அதே சமயம் பொது ஜனங்களின் க்ஷேமத்தைக் கவனிப்பது தான் முனிசிபல் சபையின் முதல் இலட்சியமாயிருக்க வேண்டும். குடிதண்ணீர் வசதி, குடியிருப்பு வசதி முதலான பல சௌகர்யங்களை ஜனங்களுக்குச் செய்து கொடுக்கச் சபையிடம் பணமில்லை. இந்த நிலைமையில் உருவச் சிலைகளை வைப்பது பற்றிப் பேசுவது பொருப்பற்றது. இவ்வாறு திரு தேவேந்திரம் பிள்ளை வாதித்தார். முடிவில் மேற்படி மூன்று பெரியார்களின் உருவப் படங்களை யாராவது நன்கொடையாக வழங்கும் பட்சத்தில் அவற்றை மத்திய நூல் நிலையத்தில் திறந்து வைப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இலங்கைப் பார்லிமெண்டின் மேல்சபையான செனட் சபையில் காலியாகிய பத்து ஸ்தானங்கள் இவ் வாரம் நிரப்பப்பட்டன. இந்தப் பத்து ஸ்தானங்களிலே ஒன்றுக்குச் சிறுபான்மைத் தமிழர் எனப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தின் பிரதிநிதியாகத் திரு ஜி. நெல்லையா என்ற தமிழர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவர் தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராகும். இவ் வாரம் செனட் சபை கூடியபொழுது ஸ்ரீ நெல்லையா தமிழிலேயே பதவிப் பிரமாணம் செய்தார். அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு குதூகலமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ நெல்லையாவைத் தேர்ந்தெடுக்க உதவியதற்காகத் தமிழ் அரசுக் கட்சிக்குச் சிறுபான்மைத் தமிழர் சமூகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்றும், உயர் ஜாதியினரின் உதவியும் ஒத்துழைப்புமில்லாமல் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஒருபோதும் முன்னேற முடியாதென்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கைதூக்கிவிடத் தமிழரசுக் கட்சி உழைத்து வருவது பாராட்டத் தக்கதென்றும் பலர் பேசினார்கள்.

* * *

புதிதாக நிரப்பப்பட்ட பத்து செனட் ஸ்தானங்களில் ஒன்றுக்காவது இந்திய வம்சாவளியினர் நியமிக்கப்படவில்லை. முதலாவது செனட் சபையில் ஸ்ரீ பெரிசுந்திரம் என்ற ஒரு இந்திய வம்சாவளியினர் இருந்தார். அவர் காலமாகிய பிறகு செனட்டில் இந்திய வம்சாவளியினர் சார்பாகப் பேச யாரும் கிடையாது. ஜனப்பிரதிநிதி சபையிலும் இந்தியர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவமில்லை. பத்து லட்சம் இந்திய வம்சாவளியினர்களுக்கு ஓட்டுரிமையும் பார்லிமெண்டரி பிரதிநிதித்துவமும் இல்லாத விநோதத்தை இலங்கையிலும் தென்னாப்பிரிக்காவிலும் மட்டுமே காண முடிகிறது. பார்லிமெண்டின் இரு சபைகளிலும் ஒரு ஸ்தானம் கூடக் கிடைக்காத பத்து லட்சம் இந்திய வம்சாவளியினர்களுக்கு நியமன ஸ்தானங்களில் ஒன்றைக் கூடக் கொடுக்க வில்லையென்றால் நியமன ஸ்தானங்களை ஏற்படுத்தியதற்கு அர்த்தமேயில்லை. அரசாங்கத்தின் நல்லெண்ணத்தையும் இது எடுத்துக் காட்டுவதாக மாட்டாது.

—ரஜனி

பாவை விளக்கு

தன் இதயத்தைத் திருட்டுக் கொடுத்து விட்டுக் கன்னபுரம் வந்து சேர்ந்த தணிகாசலத்துக்கு மன நிம்மதியே இல்லை. மன நிம்மதியை வேண்டித் தன்னுடைய முதல் கதை வெளி வந்திருந்த மலர்க் கொத்தை எடுத்துப் பிரித்தான். பத்திரிகை கொண்டு வந்து கொடுத்த செங்கமலத்தின் கடிதம் பெட்டிக்குள் பத்திரமாக இருந்தது. அந்த உறையைக் கூட அவன் கிழித்தெறிய வில்லை. அந்தக் கவரைப் பார்த்தான். அவனுடைய மனத்திலே பழைய நினைவுகள் தோன்ற ஆரம்பித்து விட்டன. செங்கமலத்தைப் பார்ப்பதற்காக அவன் எத்தனை நாள் அந்தக் குளத்தங்கரை மரத்தடியில் சாய்ந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பான்? செங்கமலம் வருவதை அந்தப் பச்சைக் கிளி தன் செவ்வாயைத் திறந்து சொல்லாதா என்று எத்தனை முறை ஏங்கி இருப்பான். இந்தச் சமயத்தில் அடிமேல் அடி வைத்துச் செங்கமலம் அன்ன நடை நடந்து வருவதைப் பார்த்ததும் அவன் உள்ளம் துடிப்பதை மறந்தது. இமைகள் இயங்காமல் நின்றன. மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த தணிகாசலம் தங்க விக்கிரகம் போல் வந்த செங்கமலத்தைப் பார்த்தபடி இந்த உலகை மறந்து இருந்தான். இந்த அற்புதக் காட்சியைத்தான் இவ்விதம் அட்டைச் சித்திரமாக்கி விருக்கிறார் நமது ஓவியக் கலைஞர் வினு.

வட்ட மேஜை

தீபாவளி மலர்

தீபாவளி மலர் மிக அற்புதம். ராஜாஜி அவர்களின் நாடகமும், இரண்டு மகா கவிகளின் இறவாப் புகழ்பெற்ற சிறு கதையும் ஆனந்தியின் கதையும் சிறப்புத்தான். கலை மணம் கமழும் சித்திரப் பகுதிகளுள் புகுந்த நான் இன்னும் திரும்பவே இல்லை. மலர் கிடைக்கப் பெற்ற நான் பாக்கியசாலிதான்.

சென்னை
24—10—57 என். மணியன்

★

தீபாவளி மலரைக் கண்டேன். களிப்புற்றேன். வாடாமலராகவும், வண்ண மலராகவும் செய்து தமிழ் மக்களுக்குப் பரிசளித்துள்ளீர்கள். காகிதப் பஞ்சம், இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு முதலியன இருந்தும் கல்கி மலர் நல்ல காகிதத்தில் அழகான முறையில் வெளிவந்துள்ளது. ஏராளமான கதைகள், கட்டுரைகள் முதலியவற்றைத் தன்னுள் அடக்கிய இம்மலர் தமிழ் நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அவர்கள் இதய பீடத்தில் ஏறி அமர்ந்து விட்டது.

திருச்சி
21-10-57 ரா. வேங்கடசுப்பிரமணியன்

★

மலரைப் பார்த்தேன், படித்தேன். பார்ப்பதற்குக் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது. படிப்பதற்கோ நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஆர்ட் பேப்பரில் அச்சடித்து, ஐந்து ரூபாயும் ஆறு ரூபாயும் விலை வைத்து, பொதுமக்கள் நெருங்க முடியாதபடி செய்வதைவிட, இது எவ்வளவோ மேல். இது ஒரு 'மலிவுப் பதிப்பு'; தரங் குன்றாத 'மலிவுப் பதிப்பு'. தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நல்ல பரிசு.

சென்னை-30
22—10—57 எம். எல். சபரிராஜன்

★

தீபாவளி மலரைப் பார்த்தேன். படித்தேன். அனுபவித்தேன். அதன் ஓவியங்களும், கதைகளும், கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன. பாஞ்சாலி சபதமும் கிராமியக் காட்சிகளும், இலக்கியக் காட்சிகளும் மனத்தைக் கவரும் முறையில் அமைந்திருக்கின்றன.

கல்கி தீபாவளி மலர் ஏந்தி வந்த கலை மணம், தேனூறும் நம் தமிழ் மொழியைச் சிறப்பித்தது கண்டேன்.

தாகூர்—பாரதியின் கதை வெகு பிரமாதம். அகிலனும், ஆனந்தியும் தந்த கதைகள் தமிழ் மணம் கமழுகின்றன.

சேலம்
23—10—57 அ. கி. பெரியண்ணன்

★

'கல்கி' தீபாவளி மலரைப் படித்து மகிழ்ந்தேன். 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்' என்று குறிப்பிட்டதற்கமைய, அட்டைப் படத்தைப் பார்த்ததும் அதிலேயே பூரண திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் அடைந்தேன். அதன்பின் உள்ளே அடக்கிய விஷயங்களைப் பற்றிக் கூற நினைத்தால் ஒரு கதையே எழுதி விடலாம்போல் தோன்றுகிறது. இப்படியான, ஒரு சிறந்த மலரைப் பிரதி வருடமும் வெளியிட்ட, வெளியிடும் பெருமை எங்கள் "கல்கி"க்கே உரியது.

ஒரு சிறந்த மலரை, மணி மணியான கருத்துக்கள் அடங்கிய தீபாவளி மலரை மிகவும் மலிவான விலையில் வெளியிட்ட கல்கிக்கு எங்கள் வாழ்த்துக்கள்.

இலங்கை
30-10-57 க. சுப்பிரமணியம்

★

'கல்கி' வண்ண மலர் கிடைத்தது. மலரின் அட்டைப் படத்தைப் பார்க்கவே, அரை மணி நேரம் சென்றது. கண் கொட்டாமல் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்.

விந்தை புரிந்த விஞ்ஞானிகளைப் பற்றிய விவரங்களையும், மேனாட்டு இலக்கியங்கள், தமிழ் நாட்டு இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான விவரங்களையும் படிக்கப் படிக்கச் சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிவது போலிருந்தது. இந்த மூன்று அம்சங்களுக்கு மட்டுமே தனியாக மூன்று ரூபாய்கள் என்ன முந்நூறு ரூபாய்கள்கூடக் கொடுக்கலாம்!

நான்குநேரி
24-10-57 ஆ. தனசேயன்

ஜனநாயகக் கட்சியின் கடமை

அரசியல் உலகிலே பலவிதமான நோக்கம் கொண்ட கட்சிகளும் தலைவர்களும் இருப்பார்கள். அரசாங்கத்தை ஆளும் கட்சியானது கூடிய மட்டில் தன் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களுக்கே பெரும் பதவிகளைத் தர வாய்ப்பளிக்கும். இது சகஜந்தான். இருப்பினும், பிரிட்டன், அமெரிக்கா போன்ற ஜனநாயக நாடுகளில் இருபெரும் செல்வாக்குள்ள கட்சிகள் இருப்பதால், இரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பல பெரும் பதவிகள் வகிக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் இந்தியாவிலோ அவ்விதம் கிடையாது. காங்கிரஸ் கட்சிக்குச் சமமான செல்வாக்குடைய கட்சியானது இங்கு இல்லையென்றே சொல்லலாம். ஆயினும் இருக்கும் பல எதிர்க்கட்சிகளில் பல தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தை நடத்தக் கூடிய அளவு திறமைகள் இருப்பினும் அவர்கள் இருக்கும் கட்சிகளானது பொதுஜன ஆதரவு மிகுந்த, பலம் வாய்ந்த கட்சிகளாகத் திகழ முடியவில்லை. கேரளம் போன்று ஏற்பட்டால்தான் உண்டு.

கவர்னர் போன்ற பதவிகளைக் கட்சி சார்பற்றவர்களோ, அல்லது எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களோ வகித்தால்தான் அந்த அந்த ராஜ்யத்தின் நிர்வாகமானது ஒழுங்காகவும், ஊழல்களோ சர்வாதிகாரப் போக்கோ இல்லாமல் நன்றாகவும் திறம்படவும் நடக்கும். இந்த உதாரணத்தைக் கேரளத்தில் காணலாம். இதன்படியும் தேர்தலில் ஜெயித்தால் மந்திரி, தோற்றால் கவர்னர்

என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்தால் அது ஜனநாயக முறைப்படி ஒரு சிறந்த கொள்கையுடைய கட்சிக்குப் பெரிதும் இழுக்கைத் தரக் கூடியதாகவும் பொதுமக்கள் விரும்பத் தகாத செய்கையாகவும் இருந்து வரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆதலால் கவர்னர் போன்ற உயர்ந்த பதவிகளை வகிக்க எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்த சிறந்த தலைவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும். இதுதான் பெருமையை அளிக்கும்.

வரகூர்
23-10-57

வி. ஏ. பாலகிருஷ்ணன்

தீபாவளி வாழ்த்து!

மகத்துவம் பொருந்திய தீபாவளி மக்களின் ஆத்ம சக்திக்கு ஊக்கமளிக்கட்டும். அதர்மத்தின் பிரதிபிம்பமாக விளங்கிய ஓர் அரக்கனை அழித்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்டியதாக இந்துக்கள் பக்தியுடன் நம்பும் இந்நாளில் மக்களின் உள்ளங்கள் தூய்மையாக்கப்படட்டும். பிடிவாதம், சந்தேகம், துவேஷம், குறுகிய மனப்பான்மை, அசூயை, ஆணவம் முதலிய தீய அரக்க குணங்கள் மனிதனிடையே காணப்படுகின்றன. இவை முதலில் அழிக்கப்பட வேண்டும். பெரியோர்கள் சிறியோரைக் கருணை உள்ளம் கொண்டு நோக்கட்டும்; சிறியோர்கள் பெரியோரை மதிக்கட்டும்; நாடுகளிடையே பரஸ்பர வேற்றுமைகள் ஒழியட்டும்; சாந்தி நிலவட்டும்; உலகம் உய்யட்டும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவாராக!

வாணியம்பாடி
21—10—57

ம. அப்துல் லதீப்

[ஒரு இந்துப் பெரியோருக்கு முஸ்லிம் அன்பர் ஒருவர் அனுப்பியுள்ள தீபாவளி வாழ்த்துக் கடிதத்தைத் தான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இங்கு பிரசுரித்திருக்கிறோம். ஆசிரியர்]

அதிகாரிகளும் அணைக்கட்டும்

பட்டுக்கோட்டைத் தாலுக்காவில் சுமார் ஒன்றரை லட்ச ரூபாய் செலவில் கட்டப்பட்ட "மஹாராஜா சமுத்திரம்" என்ற அணைக்கட்டு 10-9-55ல் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அதன்மூலம் 582 ஏக்கர் நிலத்துக்கு ராஜாமடம், ஏரிப்புரகரை ஆகிய கிராமங்களுக்குப் பாசன வசதி கிடைக்கும். ஆனால் திறப்பு விழா நடந்து இரண்டு வருடங்களாகியும், மறுபடியும் அரை லட்சம் திட்டத்தில் சேர்த்தும் பாசன வசதி கிடைக்கவில்லை. அணைக்கட்டு வேலையும் பூர்த்தியாகவில்லை.

மஹாராஜா சமுத்திரம் என்ற காட்டாற்றில் இன்னும்கூடத் தண்ணீர் நிறைய வருகிறது. ஆனால் அணைக்கட்டிலிருந்து பாசனத்துக்காக வெட்டப்பட்ட வாய்க்காலில் மட்டும் தண்ணீர் வரவில்லை.

லார்டு ஹேவொர்த்

உலகப் புகழ்பெற்ற தொழில் ஸ்தாபனங்களில் யூனிலிவர் கம்பெனியும் ஒன்று. ஏனெனில் இந்த ஸ்தாபனத்தின் கிளைகளும் தொழிற்சாலைகளும் உலகம் முழுதிலும் இருக்கின்றன. பாரத நாட்டில் "ஹிந்துஸ்தான் லீவர்" என்ற பெயரில் ஐந்து

தொழிற்சாலைகள் வைத்து நடத்துகிறார்கள். 6,332 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்! இவர்கள் சோப்பு வகைகள், பற்பசைகள், எண்ணெய்கள் இப்படிப் பலப் பல பொருள்கள் செய்து வியாபாரம் செய்கின்றனர்.

இத்தகைய பெரும் தொழில் ஸ்தாபனத்தின் சேர்மன் லார்டு ஹேவொர்த் இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறார். லார்டு ஹேவொர்த் அறுபத்துமூன்று ஆண்டுகளுக்குமுன் சாதாரண மத்தியதரக் குடும்பத்தில் தோன்றியவர். அவர் தமது பதினெட்டாவது வயதில் லீவர் பிரதர்ஸ் கம்பெனியில் கணக்காளர் இலாக்காவில் ஒருவராகச் சேர்ந்தார். அவர் தமது திறமையினாலும் உழைப்பினாலும் இன்று அந்த உலக ஸ்தாபனத்தின் தலைவராக வந்திருக்கிறார். திரு ஹேவொர்த் வெறும் வியாபாரி மட்டுமல்ல. பல துறைகளிலும் பல அரிய பணிகள் புரிந்து நற்பெயர் சம்பாதித்திருக்கிறார். ஆக்ஸ்போர்டு சர்வகலாசாலையும், மான்செஸ்டர் சர்வகலாசாலையும் அவருக்குக் கௌரவப் பட்டங்கள் வழங்கியிருக்கின்றன என்பதிலிருந்தும், பிரிட்டிஷ் ராணியார் அவருக்கு 'லார்டு' என்னும் கௌரவஅந்தஸ்து அளித்திருப்பதிலிருந்தும் அவர் எத்தகைய சேவைகள் புரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதைச் சுலபமாக ஊகிக்கலாம்.

லார்டு ஹேவொர்த் இப்பொழுது பாரத நாட்டைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காக வந்திருக்கிறார். இவர் சுற்றுப் பிரயாணம் வெற்றி பெறுவதாக.

திறப்பு விழாவின்போது பேரிகைகள் முழங்கின. உயர்தர அதிகாரிகள் குழுமியிருந்தனர். ஆனால் திறந்து விடப்பட்ட தண்ணீர் பாசனத்துக்காக வெட்டப்பட வேண்டிய வாய்க்காலில் இரண்டு பர்லாங் வரையில் ஓடி நின்று விட்டது. மேலும் சுமார் மூன்று மைல் வெட்டப்படாததால், வாய்க்காலில் கடைசி வரை தண்ணீர் செல்லவில்லை. அவ்விதம் வாய்க்காலில் தேங்கிய தண்ணீர் பம்பு செட்டுகள் மூலம் வெளியேற்றப்பட்டு மறுபடியும் காட்டாற்றுக்குள் ஓடி விழுந்தது.

இந்த அணைக்கட்டு மூலம் எப்போதும் கிடைப்பதை விட ஆண்டுதோறும் 442 டன் அரிசி அதிகம் கிடைக்கும் என்றும், அந்தத் திறப்பு விழா மறக்க முடியாத சம்பவம் என்றும் அன்று அறிவிக்கப்பட்டது.

திறப்பு விழா நடந்து இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகியும் பாசன வசதி கிடைக்காமல் இருப்பது மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சிதான். அணைக்கட்டு வேலை முடிவடையுமுன் ஏன் திறப்பு விழா நடத்துகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை.

பாசன வசதிக் குறைவால் இப்பிராந்திய மக்கள் சொல்லொணாத கஷ்டப்படுகின்றனர்.

அதிராம் பட்டினம்
22—10—57

ஏ. ஜகந்நாதன்

அருள்வாக்கு

'கல்கி' 27-10-57 இதழில் வெளி வந்துள்ள 'அருள்வாக்கு' சாதாரணத் தன்மை பொருந்தியது அல்ல. அமுத மழை பொழியும் ஒரு அற்புத அருள்வாக்கு. இதுவரை வந்துள்ள வாக்குகளில் இது சிகரமான வாக்கு. படிக்கும்போதே ஆனந்தக் கண்ணீர் வருகிறது. ஸ்ரீ ஆச்சாரியார் அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் இருப்பதனால்தானோ என்னவோ அருளமுதம், பெருவெள்ளமாகப் பெருகி வருகிறது போலும். 'கல்கி'யில் தொடர்ந்து சுவாமிகளின் அருள்வாக்குகளை வெளியிட்டு என் போன்ற அன்பர்களுக்கு அளிக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ராயவரம்
24-10-57

ராயவரம் ராமமூர்த்தி

வள்ளுவர் வாசகம்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருவள்ளுவர் தோன்றினார். திருக்குறளை இயற்றி அதன்படி தாமும் வாழ்ந்து மக்களும் வாழ வழிகாட்டினார். பிற்காலத்தில் தம்முடைய குறளுக்கு விபரீதமான விளக்கங்களையும், பிறருக்கு உபதேசம் செய்வதற்கு உபயோகிப்பதேயன்றி, திருக்குறள் நெறிப்படி வாழாமல் இருக்கும் மாந்தர்களையும் அவர் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். அதனால் தானோ என்னவோ, அவர் குறளுக்குத் தம்முடைய விளக்கம் தேவையில்லை என்று நினைத்திருப்பார். அவர் எதிர்பார்த்ததற்கு நேர் மாறாக உலகம் செல்வதைக் கண்டு அவருடைய ஆத்மா வேதனையடைந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் அவதரித்துத் தாம் இயற்றிய குறள் நெறிப்படி வாழ்ந்து

காட்டி விளக்கமும் கூற முனைந்து விட்டார் என்று எண்ணும்படி தோன்றுகிறது. தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் எழுதத் தொடங்கியிருக்கும் 'வள்ளுவர் வாசகம்'. வாழ்க வள்ளுவன் புகழ்! வளர்க அவரது குறள் நெறி!

தியாகராயநகர்
24—10—57 ந. ரா. சடகோபாச்சாரி

சிந்தனைக்கு விருந்து

அகிலனது நாவல்களுக்கு ஓர் தனிப் பண்பு உண்டு. அகிற் புகைக்குச் சிறந்ததோர் மணம் இருப்பது போன்று. அவரது படைப்புக்குத் தனிப் பெருமை தரும் காரணங்களில் சில, கோடைக் காலத்து தாமிரவருணி ஆறு போன்று தெளிவான, தங்கு தடையற்ற தமிழ் நடை; உயர்தரக் கருத்துக்கள்; ஆபாசக் கலப்பற்ற அருமையான வர்ணனைகள்; சிந்தனைக்கு வேலைதரும் சிறந்த நகைச் சுவை.

அகிலனின் நாவல்களைப் படிக்கும்போது உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பிரபல ஆங்கில எழுத்தாளர் சாமர்செட்மாமின் சிறந்த புத்தகங்களைப் படிப்பது போன்ற நிறைவு ஏற்படுகிறது.

ஹைதராபாத்
14—10—57 மா. மு. குமார்

ஆச்சரியம், ஆனால் உண்மை!

சென்னை நகருக்கே ஒரு அணிகலமாக விளங்குவது மாம்பலம். அத்தகைய மாம்பலம் ஸ்டேஷனில், ரயில்வே நிர்வாகம் தண்ணீர் வசதியே செய்து வைக்கவில்லை.

மழைக்காலத்தில் பழைய மாம்பலம்வாசிகளும் அங்கு போய் வருபவர்களும் ஆங்குள்ள அந்த சாக்கடை ஆறுகளை நீந்திக் கொண்டு குறைந்த பட்சம் முழங்காலளவு சகதியுடன் வருகிறார்கள். காருண்ய மிக்க கார்ப்பரேஷன், ஏதோ சரித்திர முக்கியத்துவமுள்ள இடத்தைப் போல், பழைய மாம்பலத்தைப் பழைய நிலையிலேயே வைத்து மிக்க சிரமத்துடன் அதி ஜாக்கிரதையாக ஆங்குள்ள பல ரகக் கொசுக்களையும் போஷித்துப் பாதுகாத்துக் கொண்டு வருகிறது!

ரயில்வே நிர்வாகமாவது தன் பிரயாணிகளுக்குக் கை கால்களைக் கழுவிக் கொள்ள வசதி செய்து தரக் கூடாதா?

பிளாட்பாரத்தில் ஒரு கரை 'ட்ரம்'மில் தண்ணீர் வைத்திருக்கிறார்களே, அது குடிப்பதற்காம். அதைப்போய்ப் பெரிய சௌகரியமென்று சொல்லிவிட முடியுமா? விசாரித்ததில் அந்தத் தண்ணீரைக் கூடச் சேத்துப்பட்டிலிருந்து கொண்டு வருவதாகத் தெரிகிறது.

ஒவ்வொரு வருஷமும் பிரயாணிகளுக்குச் சௌகரியம் செய்வதற்கென்று கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் ஒதுக்குவதிலென்னவோ குறைவில்லைதான்! ஆனால் மாம்பலம் போன்ற ஒரு முக்கியமான ஸ்டேஷனில் பிரயாணிகளுக்குக் கேவலம், தண்ணீர் வசதிகூடச் செய்து கொடுக்க முடியவில்லையே!

கார்ப்பொரேஷன் பழைய மாம்பலத்தைக் கவனிப்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். ரயில்வே நிர்வாகமாவது உடனே இதைக் கவனிக்குமா?

மாம்பலம்
27—10—'57 ஒரு பிரயாணி

கி. ரா. கோபாலன் குடும்ப உதவி நிதி

ஒரு அன்பர்	50	00
திரு அழ. வள்ளியப்பா, பொதுக் காரியதரிசி, தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், சென்னை	25	00
தமிழ் நூல்நிலைய அங்கத்தினர்கள், பம்பாய்	15	00
ஓவியக் கலைஞர், திரு எஸ். ராஜம், பழைய பல்லாவரம்	10	00
திரு சேத்தூர் கூத்தன், சேத்துப் பட்டு, சென்னை - 30.	5	00
திரு கே. பி. கணபதி, அகில இந்திய ரேடியோ, திருச்சி	5	00
திரு டி. எஸ். ரங்கநாத ஐயர், பி. ஏ. எல். டி., சென்னை - 17.	5	00
திரு பி.என். ரங்கசாமி ஐயங்கார், மேல் நர்மா, வந்தவாசி	5	00
திருமதி லக்ஷ்மி அம்மாள், ஆல் வாய், கேரளராஜ்யம்	3	00
திரு ஏ. லக்ஷ்மிகாந்தன், பம்பாய்	3	00
திரு கே. வி. ஏ. எஸ். மணி, பெல்லாரி, ஆந்திரா	2	00
திரு எஸ். என். வெங்கடாசல முதலியார், சொக்கனூர்	2	00
திருமதி வி. கிருஷ்ணவேணி, பலராமபுரம்	2	00
திரு எம். ஜி. கேசவன், கல்வி ஏஜண்டு, கோட்டப்பாளையம்	5	00
திரு சி. பி. எல். எஸ். ரத்தினம், பாலம், இல்லி கன்டோன்மெண்ட்	2	00
திரு ஏ. சாமிநாதன், திண்டுக்கல்	2	00
திரு சுவாமிஜி, வால்டேர்	2	00
திரு ஏ. எஸ். சுகந்தன், மேல் நர்மா, வந்தவாசி	2	00
திரு கி. ஆர். ராமசாமி, நேரக்க நம்பி, மைசூர்	1	00
திரு எஸ். நாராயணசாமி, மயி லாப்பூர், சென்னை	1	00
திரு ஆர். அனந்தாச்சாரியார், கர்ணம், வியாச்சேரி, ஐயம்பேட்டை	1	00
திரு ஏ. முத்து டிக்கட் எக்ஸா மினர், மதுரை	1	00
திரு பி. நடராஜன், போஸ்ட் மேன், மேலப்பாதி	1	00
திருமதி பி. ஆர். சரஸ்வதி, சென்னை	1	00
திரு க. தண்டபாணி, பூனா	1	00
முன் வரவு ரூ	777	19
ஆக ரூ	929	19

கலை கண்ட

தலை சிறந்த

டி. கே. சண்முகம்

சிங்கப்பூரில் தலைவலி நோய் கண்டால் எவருமே மலைவது கிடையாது. ஏன் என்று கேட்கிறீர்களா? தலைவலியைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு அங்கே மூன்று உபாயங்கள் இருக்கின்றன.

புலியின் சின்னத்துடன் கிடைக்கும் களிம்பு. வெண்பொடி—இந்த இரண்டு உபாயங்களும் மருந்து வகைகளில் அடங்கும். இந்த இரண்டு வகைகளினாலும் தலைவலி தீரவில்லையானால் மூன்றாவது மருந்து ஒன்று உள்ளது. அது வெறும் மருந்தல்ல; கலையெனும் அருமருந்து; கண்களுக்கும் நல்விருந்து.

களிம்பாலும் பொடியாலும் தீர்க்க முடியாத தலைவலியைக் கண்டிக்கும் கலை மருந்தாக விளங்குவது "ஹா—பார்—வில்லா" என்னும் கலைத் தோட்டம். இது ஓர் அற்புதமான சிற்ப மலை. சிங்கப்பூரிலிருந்து சுமார் ஆறு கல் தொலைவில் பாசிர் பாஞ்சாங் என்ற பகுதியில் நின்று புகழ் பரப்புகின்றது இந்தக் கலைக் குன்று.

'ஹா' என்ற சொல்லுக்குச் சீன மொழியில் 'புலி' என்று பொருளாம். 'பார்' என்றால் 'சிறுத்தை.' எனவே "ஹா-பார்' வில்லா" என்றால் 'புலி-சிறுத்தை மாளிகை' என்று பொருள் படுவதாகத்தான் தோன்றும். ஆனால் இந்தப் பொருளோடுதான் கலைக்குன்று அமைந்துள்ளது என்று எண்ணி விடக்கூடாது.

அப்படியானால் 'ஹா-பார்-வில்லா' என்ற பெயர் எப்படி அமைந்தது? இந்தக் கலைக் குன்றைச் செய்குன்றாகப் படைத்த கலைச்செல்வர்களின் பெயரையே சூடி நிற்கிறது இந்த ஈடற்ற கலைமலை. கலை உள்ளத்தோடு ஒரு சிற்ப மலையையே உற்பத்தி செய்த பெருமை, ஆ-பூன்-ஹா, ஆ-பூன்-பார் என்ற சீனச் சகோதரர்கள் இருவருக்கே உரியது. இவர்கள் கோடீசுவரர்கள். ஹாங்காங் நகரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சிங்கப்பூர் நகரில் இவர்கள் திருவியுள்ள வர்த்தக நிலையங்கள் கணக்கில் அடங்கா.

வர்த்தக மன்னர்களான ஹா-பார் சகோதரர்கள் நம் சோழ மன்னர்களைப் போலவே 'புலி'யைத் தமது சின்னமாகத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டார்கள். இவர்களுடைய நிறுவனங்கள் அனைத்தும் 'புலிமய'மாகவே விளங்குகின்றன. புலியின் சின்னத்துடன் களிம்பும், வெண் பொடியும் உற்பத்தி செய்யும் 'டைகர் பாம்'

கலைத் தோட்டத்தில் இருக்கும் சில காட்சிகள். கொரில்லாக் குடும்பத்தையும், சீனர்கள் வணங்கும் மும்மூர்த்திகளையும், கலை மணம் கமழும் மத்திய வாசலையும் பழங்கால யுத்த முறைக் காட்சிகளையும் இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கும் படங்களில் காணலாம்.

கலைத் தோட்டம்

புத்தனேரி சுப்பிரமணியம்

நிறுவனம் உலகப் புகழ் பெற்றது. புலிச் சின்னத்துடன் வெளியாகும் ''சிங்கப்பூர் ஸ்டாண்டர்டு'' என்ற பிரபல ஆங்கில தினசரியும், ''சின்-சியூ-ஜிட்-போ'' என்ற சீனப் பத்திரிகையும், கங் யொங் என்ற பாங்கியும் ஹா-பார் சகோதரர்களின் வர்த்தக நிலையங்களில் முக்கியமானவை.

இரு நிதிக் கிழவர்களான ஹா-பார் சகோதரர்கள் தாம் ஈட்டிய பெரும் பொருளை இரும்புப் பெட்டியிலே பூட்டி வைப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. நாட்டின் சிறப்புணர்த்தும் கலைக் கோட்டம் அமைத்துத் தமது புகழை நிலை நாட்ட வேண்டும் என்பதே இவர்களது குறிக்கோளாக இருந்தது. எனவேதான் இவர்கள் தமது வர்த்தகச் செழிப்புக்கு நிலைக்களனாக விளங்கும் சிங்கப்பூரில் ''ஹா-பார்-வில்லா'' என்னும் கலைத் தோட்டத்தை உருவாக்கினர். இந்தக் கலைத்தோட்டம் உலகில் வேறு எந்தத் தனி மனிதரும் செய்து காட்டாத புதுமை என்று சொல்ல வேண்டும்.

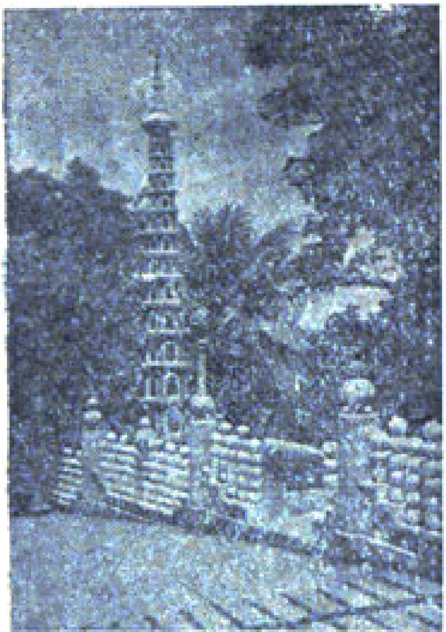
1937-ம் ஆம் ஆண்டில் எழுப்பப் பட்ட இந்தக் கலைக் குன்றிலே சிமைக் காரையாலும், கண்ணும்பாலும், சீனக் களிமண்ணாலும் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகளின் அற்புதத்தைக் காண லாம். கலைத் தோட்டத்தை அமைப் பதற்குப் பத்து லட்சம் வெள்ளிகள் அதாவது பதினைந்து லட்சம் ரூபாய் செல வாயிற்று என்றும், இதில் உள்ள சிற்பங் களைக் கண்காணிப்பதற்கு, மாதந்தோறும் ஐயாயிரம் வெள்ளிகள் ஒதுக்கப்படுகின் றன என்றும் அறிந்து வியப்படைந் தோம். பொதுமக்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய புதுமையான கலைப் பூங்காவை நிறுவிய ஹா—பார் சகோதரர்கள் பூத வுடலை நீத்துப் புகழுடம்பெய்திச் சில ஆண்டுகள் ஆகின்றன. சகோதரர்களின் பெயரை அழியாமல் காக்கும் நினைவுச் சின்னமாக விளங்குகிறது, ஹா-பார்-வில்லா என்னும கலைத் தோட்டம்.

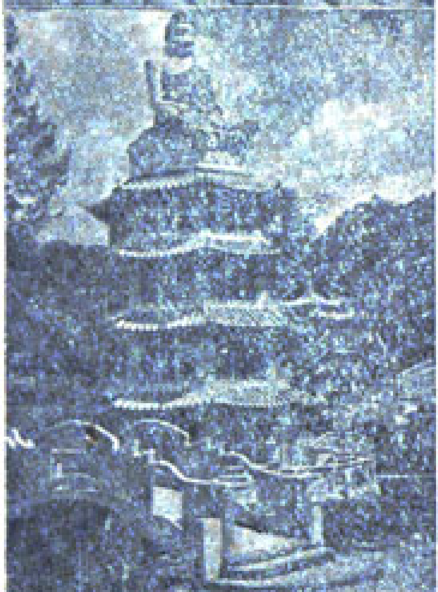
கலைப் புரவலர்களாக வாழ்ந்து மறைந்த ஆ-பூன்-ஹா, ஆ-பூன்-பார் ஆகிய இரு சகோதரர்களின் நினைவுக்காகக் கலைப் பூங் காவின் மத்தியிலே தனித் தனியே உயர மான தூண்களும் எழுப்பப்பட்டுள்ளன.

சீர்வளம் செறிந்த ஹா-பார்-வில் லாவை நாங்கள் கட்டாயம் பார்த்தாக

நரகலோகக் காட்சிகள் : இந்தப் பக்கத் தில் உள்ள படங்களில் இந்த உலகில் இதயமில்லாமல் பாவம் செய்தவர்களுக்கு நரகம் அளிக்கும் பல்வேறு கொடிய தண்டனைக் காட்சிகளைப் பார்க்கலாம்.

வேண்டும் என்று மிகவும் தூண்டி, விடாப்பிடியாக எங்கள் குழுவினர் அனைவரையும் கலைக் குன்றுக்கு அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட தமிழன்பர்கள் இருவர். ஒருவர் திரு ஏ. பி. ராமன். இவர் சிங்கையிலிருந்து வெளிவரும் 'கலைமலர்' என்ற தரம் உயர்ந்த கலை ஏட்டின் ஆசிரியர். மற்றவர் திரு சந்திரன். இவர் 'ரேடியோ மலேயா' வின் சிங்கப்பூர் நிலையத்தில் அலுவல் பார்க்கிறார். இவர்கள் இருவரும் நாங்கள் சிங்கப்பூர் சேர்ந்தது முதல் எங்கள் குழுவினரோடு அடிக்கடி அன்புத் தொடர்பு கொண்டு பழகி வந்தார்கள்.

இவர்களின் துணையோடு மே மாதம் ஐந்தாம் தேதி காலையில் நாங்கள் ஹா-பார்-வில்லாவை அடைந்தோம். பாசிர் பாஞ்சாங் கடற்கரையில் அலைமுகத்தை நோக்கி நிற்கும் கலையகமாகக் காட்சி யளித்தது, இந்தக் கலைப் பூங்கா.

ஹா-பார்-வில்லா ஒரு சிறந்த கலைமலை என்று கேள்விப்பட்டிருந்தோம். ஆதலினால் நூற்றுக் கணக்கான படிகளில் ஏறவேண்டியிருக்குமோ என்று முதலில் ஐயமடைந்தோம். ஆயினும் குன்றை அணுகியதும் பரந்து விரிந்த பாதை சரிவான ஏற்றமுடையதாகத் தென்பட்டது. எனவே எங்களுக்குக் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது. குன்றாத ஆர்வத்துடன் கலைக் குன்றின் சரிவுப் பாதையிலே ஏறத் தொடங்கினோம்.

பாதையின் முகப்பு வாசல் வண்ண வளைவாக நமது கண்ணைக் கவர்கிறது. அதன் நெற்றியிலே ஹா-பார்-வில்லா என்ற பெயர் சீன மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

முகப்பு வாசலைக் கடந்து முன்னேறும் போது நமது வலப்புறத்தில் சுமார் பதினைந்து அடி உயரமுள்ள மேடு இயற்கைப் பாறைகளைப் போலவே எழுப்பப்பட்டுள்ளது. அந்த மேடு பாதையோடு தொடர்ந்து அமைக்கப் பட்டுள்ளது. அதன் மீதும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் தெரிகின்றன. பாதையில் நுழைந்த வுடன் மிகப் பெரிய மலைப் பாம்பு ஒன்று பாறைகளுக்கு ஊடே வளைந்து நெளிந்து படுத்திருப்பதைக் கண்டு திகிலடைய நேரிடும். உற்று நோக்கினால்தான் அந்தப் பாம்பும் ஒரு சிற்பமே என்ற உண்மை புலப்படும்.

இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போனால் பாறைகளின் மீது பயங்கரமான புலி ஒன்று பாய்ந்து கொண்டு நிற்கும் காட்சி அனைவரையும் மிரட்டுவதைக் காணலாம்.

ஏற்றப் பாதையின் இடதுபுற மதிற்சுவர் அழகு தவழும் கலைச் சுவராகவே விளங்குகின்றது. அது சாதாரணச் சுவர் போல் இல்லை; கொஞ்சம் தொலைவிலிருந்து நோக்கினால் ஆயிரக்கணக்கான சாத்துக்குடி ஆரஞ்சுப் பழங்களை வரிசை வரிசையாகச் சுவர் போல அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்களோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்!

தட்டுத் தட்டாக உயர்ந்து, வளைந்து, சுற்றிச் சுற்றிச் செல்லும் பாதை வழியே நடந்து, இன்னும் மூன்று எழிலான கலைவாசல்களைக் கடந்து செல்லலாம். ஒவ்வொரு வாசலுக்குள்ளும் நுழைந்து செல்லும்போது நம் கண்ணிற்படுகின்ற வர்ணச் சிற்பக் காட்சிகள் எத்தனையோ கதைகளை நமக்கு எடுத்து இயம்பும் நிலையில் உள்ளன.

மேலே இருப்பது ஊசிக் கோபுரக் காட்சி. நடுவில் ஆறு முகக் கோபுர மாளிகையின் மீது மலர் மிசை ஏகிய புத்தரின் திருக்கோலம். கீழே இரண்டாவது வாசலின் அழகுத் தோற்றம்.

சீனர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்கள் நம்பும் புராணக் கதைகள், ஈசாப் கதைகளைப் போன்று மிருகங்களைப் பற்றிய கதைகள், தீமை செய்த உயிர்கள் நரக உலகத்தில் படும் துன்பக் காட்சிகள், இப்படியாக எண்ணற்ற கருத்துக்கள் காட்சி வடிவங்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொன்றுக்கும் விளக்கமும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

புத்தர் என்றால் நமக்கு அருள் பொழியும் திருவதனத்தோடு கூடிய ஓர் அழகுத் திரு உருவந்தான் நினைவுக்கு வரும். ஆனால் சீனர்கள் புத்தரைப் பல வடிவுகளிலே கண்டு மகிழ்கிறார்கள். தொந்தியும் தொப்பையும் வாய்ந்த தஞ்சாவூர்ப் பொம்மை போன்று வடிவம் அமைத்து அதற்குச் 'சிரிக்கும் புத்தர்' என்று பெயர் சூட்டியுள்ளார்கள்.

ஆறு மூக்குக் கோபுரம் போல் அமைந்த மாளிகையின் உச்சியில் 'மலர்மிசை ஏகிய' வனப்பு மிக்க புத்தரின் தோற்றம் என்றும் இதயத்தை விட்டகலாத ஒன்றாகும்.

சீனமக்கள் போற்றும் மும்மூர்த்திகளின் சிற்பம் ஒன்று அனைவருடைய கவனத்தையும் கவர்வதாகும். இவர்களில் ஒரு மூர்த்தி வெண் தாடியுடனும், மற்றும் இரு மூர்த்திகள் கருந்தாடியுடனும் காட்சி தருகின்றனர். மக்களுக்கு இன்பமும், செல்வமும், வாழ்வும் அளிக்கும் கடவுள்களாக இவர்கள் கருதப்படுகின்றனர்.

கலைப்பூங்காவில் உள்ள சில சிற்பங்கள் நகைச் சுவை உணர்ச்சியோடு அமைக்கப் பட்டுள்ள சிறப்பைக் கண்டு ரசித்தோம். சீட்டாட்டத்திலே சண்டை வந்து விட்டால் எப்படியிருக்கும் என்பதைக் காட்டும் '' சூதாடிகள் '' என்ற காட்சி மிக அற்புதமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு பெண்ணை அவளுக்கு விருப்பமில்லாத ஆடவனுக்கு மணம்முடிப்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் '' கட்டாயக் கல்யாணம் '' என்ற காட்சி சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.

இவ்வண்ணமே, பழங்காலப் போர் முறை, நீராடும் நங்கையர், கொரில்லாக் குடும்பம், கரடிக் குடும்பம், எலிக் குடும்பம் முதலிய பலநூறு சிற்பக் காட்சிகள் பல வண்ணச் சிறப்போடு மிளிர்கின்றன. இவற்றோடு குகைகளும் கோபுரங்களும், தாமரைத் தடாகங்களும் இன்னும் பல காட்சிகளும் கலைத் தோட்டத்துக்கு எழில் கூட்டுகின்றன.

குடும்பங்களில் மாமியாருக்கும் மருமகளுக்கும் அடிக்கடி சச்சரவு நடப்பதுதான் உலக இயல்பு; ஒரு லட்சியக் குடும்பத்தில் மருமகள் மாமியாரை எப்படிப் போற்ற வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு அற்புதக் காட்சி அமைந்துள்ளது.

மாமியார் எலும்பும் தோலுமாக மெலிந்த கிழவி. அவளுடைய தொந்த உடல் நிலை எந்த வகையான உணவையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. நீர் ஆகாரம் மட்டுமே மாமிக்கு ஏற்றது என்பதை மருமகள் உணர்கிறாள். எனவே, மாமியையும் தன் குழந்தை போல் மதித்து அன்பு காட்டி, பாலூட்டி வளர்த்து வருகிறாள் மருமகள். கிழவி தன் மருமகளிடம் பால் பருகும் பாவனையில் உள்ள சிற்பம் இதயத்தைத் தொட்டு உருக்குவதாக இலங்குகிறது.

சீன அரச பரம்பரையினரைப் பற்றிய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில், பத்தாவது நூற்றாண்டில் அரசாண்ட 'டாய்' சுங் என்னும் மன்னன் அறிஞர் ஒருவரை இந்தியாவுக்குத் தூதராக அனுப்பியதையும், அந்த அறிஞர் சீடர்களுடன் மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு வரும் பயணக் காட்சிகளையும் தொடர்கதை போல் அமைந்துள்ள பகுதி கண்டு மகிழ்தற்கு உரியது. சீனத் தூதர் தம் பயணத்தில் அநுபவித்த இடர்ப்பாடுகளை யெல்லாம் சித்திரிக்கும் இந்தப் பகுதியில் காட்சிகளின் விளக்கம் கதைபோல எழுதப்பட்டுள்ளது.

கலை ஆர்வம் கொண்ட அந்த இரண்டு சீனச் சகோதரர்களும் மக்களுக்கு வெறும் மகிழ்ச்சியூட்டும், பொழுதுபோக்கும் கலைக் காட்சிகளை மட்டும் வைக்கவில்லை. மக்கள் எல்லாரும் இந்த உலகில் நியாயம் தவறாமல், அன்பு நெறியிலிருந்து சிறிதும் பிறழாமல் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவும் இந்தக் கலைக் காட்சியில் ஒரு பகுதியை வைத்திருக்கிறார்கள். தீமை செய்தவர்கள் இந்த உலகில் தப்பித்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் உண்மையில் தப்பித்துக் கொண்டவர்களாக மாட்டார்கள். அவர்கள் செய்த தீமைகளுக்கு உரிய கொடிய தண்டனைகளை அநுபவித்தே தீருவார்கள் என்பதை விளக்கிக் காட்டும் ஒரு பகுதியையும் நிர்மாணித்திருக்கிறார்கள்.

தீமை செய்த உயிர்கள் நரக உலகத்திலே தத்தம் பாவச் செயல்களுக்கு ஏற்ற தண்டனையை அடையும் என்பதைச் சித்திரிக்கும்

''சிங்கபுரத்தின் சிறப்பு'' என்ற கட்டுரையில் 'ராபின்ஸ்' என்று வரும் சொற்களை யெல்லாம் 'ரசபின்ஸ்' என்று திருத்திக் கொள்ளவும்.

நரக உலகக் காட்சிகள் ஹா-பார்-வில்லாவின் சிறந்ததொரு பகுதியாகும்.

தீமை செய்த உயிர்களைத் தண்டிப்பதற்குப் பத்து நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே நீதிதேவன் உண்டு. சின்குவாங், சூ கியாங், சுங் டீ, வூ குவான், யென் லோ, பியன் ஷான், டாய் ஷான், டு ஷி, பிங் டெங், சுவான் லுன் - இவைகள் நீதிதேவர்களின் பெயர்களாகும்.

அக்கினித் தம்பத்தைத் தழுவச் செய்தல், செக்கிலிட்டுப் பிழிதல், கொதிக்கும் எண்ணெய் உள்ள கொப்பரையில் தள்ளுதல், மண்டை பிளக்கப்படுதல், வயிற்றைக் கிழித்துக் குடலைப் பிடுங்குதல், பல் சக்கரத்தின் கீழே நசுக்குதல் முதலிய கண்டார் மருளும் பற்பல தண்டனைக் காட்சிகள் தனித்தனி அறைகளிலே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

புத்த மதக் கோட்பாடுகளை ஒட்டி அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்தக் காட்சிகளில் சில நமது நாட்டின் புராணக் கதைகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளவைகளாகத் திகழ்கின்றன. இறந்த உயிர்கள் விதிச் சக்கரத்தின் வழியாக மீண்டும் பூமிக்கு வந்து மறு பிறவி பெறுகின்றன என்ற தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டும் 'விதிச் சக்கரத்'தையும் ஹா - பார் - வில்லாவில் காணலாம்.

கலைக் குன்றிலே ஏறி விட்டால் எதைப் பார்ப்பது எதை விடுவது என்று தெரியாமல் திணற வேண்டிய அளவுக்குப் பல நூறு காட்சிகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு காட்சியையும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு செல்வதென்றால் கலைப் பூங்காவை விட்டு வெளியே வரப் பல நாட்கள் ஆகும். எனவே இயன்ற மட்டும் காட்சிகளை நான்கு மணி நேரத்துக்குள் சுற்றிப் பார்த்தோம்.

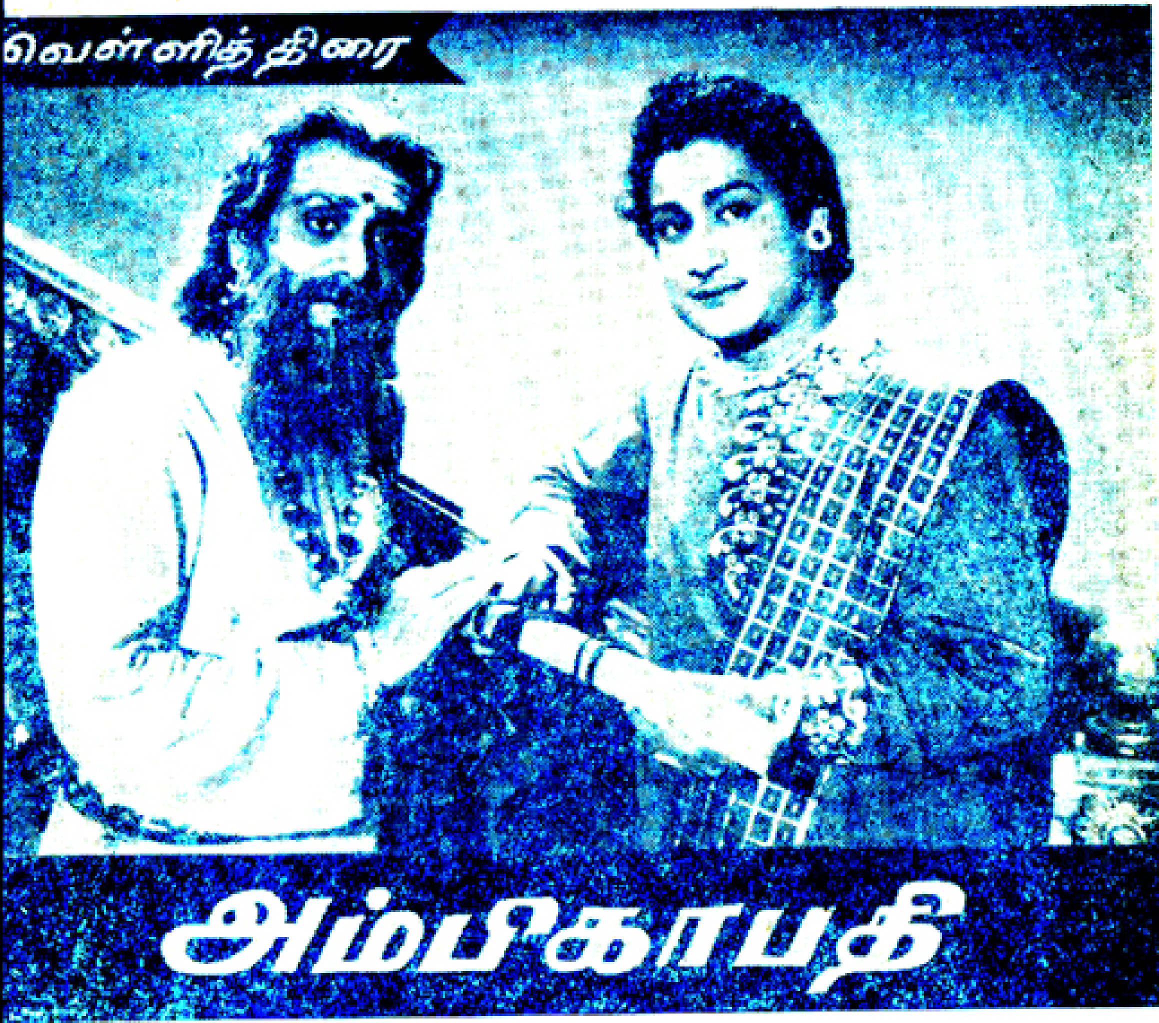
அத்தனை காட்சிகளையும் கல்லிலே செதுக்கியிருந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்தோம். கல்லிலே பொறிந்த காட்சிகளாக இருந்தால் காலமெலாம் அழியாமல் இருக்குமே என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. ஆயினும் காரையிலே உருவான பல வர்ணச் சிற்பங்கள் நிறைந்த 'ஹா-பார்-வில்லா' காலத்தை வென்று நின்று புகழ் பரப்பும் வகையில் கண்காணிக்கப்பட்டு வருகிறது. கொளுத்தும் வெய்யிலாலும், கொட்டும் மழையாலும் சிற்பங்கள் பாதிக்கப்படுவதில்லை என்பதை உணர்ந்து மகிழ்ந்தோம்.

இப்போது 'டைகர்' நிறுவனங்களின் தலைவராக இலங்கும் திரு ஆ-செங்-சை என்பவரும் ஆ-பூன்-ஹாவைப் போலவே கலையுள்ளத்தோடு கலைத் தோட்டத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பேணி வருகிறார்.

ஹா-பார்-வில்லாவிலிருந்து திரும்புகையில் நாசிம் ரோட்டில் உள்ள ஆ-பூன்-ஹாவின் இல்லத்துக்குச் சென்றோம். அந்த மாபெரும் வீடும் கலை மாளிகையாகவே காட்சி தந்தது. மரகதம், கோமேதகம், வைடூரியம் முதலிய விலையுயர்ந்த கற்களினால் செய்யப்பட்ட கலைப் பொருள்கள் மிகுந்த வியப்பை அளித்தன.

அவற்றையெல்லாம் கண்டபோது, உலகில் உள்ள செல்வர்களெல்லாம் ஆ-பூன்-ஹாவைப் போலவே கலையுள்ளம் படைத்தவர்களாக இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணத் தோன்றியது. (தொடரும்)

வெள்ளித்திரை

அம்பிகாபதி

"ஆக்கப் பொறுத்தவனுக்கு ஆறப் பொறுக்கவில்லை" என்ற பழமொழிக்கு ஒப்ப, அரசிளங்குமரி அமராவதி நடந்து கொண்டதால்தான் அம்பிகாபதி என்ற சிரஞ்சீவிக் காதல் கதை தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றதோ என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. தொண்ணூற்று ஒன்பது பாட்டுகள் பாடி முடியும்வரை காத்திருந்தவள் மேலும் ஒரு பாட்டு முடியட்டும் என்று காத்திருப்பாளானால் அம்பிகாபதி அமரனாகியிருப்பானா? அந்தக் கதைதான் கர்ண பரம்பரையாகப் பெருமை பெற்றிருக்குமா? அம்பிகாபதி கதை இப்படித்தான் எண்ண வைக்கிறது.

சோழ மன்னன் குலோத்துங்கன் மகள் அமராவதி. அரசாங்க கவி கம்பர் மகன் அம்பிகாபதி. அவ்விருவருக்கும் ஏற்படுகிறது காதல். விளைவு மன்னனின் கடும் கோபம், அதைத் தொடர்ந்து சோதனைகள், காதலருக்கு வேதனை. கம்பரை வெறுக்கும் கூத்தர், மன்னன் கோபத்துக்குத் தூபம்போடுகிறார். மன்னன் மகள் மனமுடைகிறாள். கம்பர் தம் மகனுக்காக மண்டியிடுகிறார். அம்பிகாபதி பேரின்பப் பாடல்கள் நூறு பாடவேண்டுமென்று பரீட்சை வைக்கிறான் மன்னன். வெற்றிக்குப் பரிசு அமராவதியின் கரம். தோல்வியின் முடிவு அம்பிகாபதியின் சிரம். வெற்றி கிட்டும் சமயம் அமராவதியின் அவசரம் ஆபத்தாக முடிகிறது. அம்பிகாபதி தூக்கு மேடை ஏறுகிறான். அவனுக்கு முன்பே அமராவதியின் ஆவியும் பிரிகிறது. வையத்திலே கூடாத காதலர் வானத்திலே கூடுகின்றனர். இதுதான் அம்பிகாபதி மூலக் கதை. கண்ணம்மா, வேங்கி நாட்டு இளவரசன், அவன் தோழன் இப்படியான சில புதுக் கதாபாத்திரங்களுக்கு வேலை கொடுத்துத் திரைக் கதையாக மாற்றியிருக்கிறார்கள்.

ஒட்டக்கூத்தர் ஒரு மாபெரும் புலவர். தம்மைவிடச் சிறந்த புலவர் கிடையாது என்ற கவிதா கர்வம் அவருக்கு உண்டு என்ற குறை அவரைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அம்பிகாபதி படத்தில் நயவஞ்சகக் காரராக, பொய்யராக, கொடியவராக, சூது வாது நிறைந்தவராக வரும் ஒட்டக்கூத்தரையும், வெங்காயப் புலவரையும் பார்க்கும்போது புலவர்களை இழிவுபடுத்துவதாகவே அமைந்திருக்கிறது. வேங்கி நாட்டு இளவரசனை அவ்வளவு கிறுக்கனாக்கியிருக்க வேண்டாம். அமராவதி தமிழ் மொழியிலே நல்ல பாண்டித்தியம் பெற்றவள் என்பதை விளக்கச் சில சம்பவங்கள் சேர்த்திருக்க வேண்டும்.

பிற மொழி இலக்கியங்கள் தமிழில் வர வேண்டும் என வாதாடும் கட்டத்திலும்

குலோத்துங்கன் விசாரணையின் போதும் அம்பிகாபதி பேசும் வசனங்கள் சிறப்பாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ராமாயணம் பற்றி நடைபெறும் விவாதம் ராமாயண விரோதிகளுக்குத் தகுந்த பதிலாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்தப் படத்துக்குத் தெம்பு கொடுப்பது பாட்டுகள் என்ற அம்சம்தான். எல்லாப் பாட்டுகளிலுமே கருத்து அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக, பாலகவியின் ''கண்ட கனவும்'' பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் ''வரும் பகைவர் படை கண்டு'', கண்ணதாசன் எழுதியுள்ள ''கண்ணிலே இருப்பது என்ன'', கே. டி. சந்தானத்தின் ''அம்புலியைக் குழம்பாக்கி'' ஆகிய நான்கு பாட்டுகளும் வெகு சிறப்பாக இயற்றப்பட்டுள்ளன.

பாடல்கள் கருத்துச் செறிவுடன் இருப்பது போல் இனிமையாகப் பாடப்பட்டும் உள்ளன.

அம்பிகாபதியாக நடிக்கும் சிவாஜி கணேசன் சிறப்பாக நடித்திருக்கிறார். தர்பார் விசாரணைக் காட்சி, தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படும் கட்டம், தன் உயிரைக் காக்கத் தந்தை மன்னனிடம் மண்டியிடப் போகும் சமயம் ஆகிய இடங்களில் அவர் நடிப்பின் சிறப்பைக் காண முடிகிறது. நம்பியார் கூத்தர் பெருமானாக வந்து அடிக்கடி புருவத்தை நெருக்கியும் தூக்கியும்-அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் நடித்திருக்கிறார்.

குலோத்துங்கனாக வரும் வி. நாகய்யா, கம்பராக வரும் எம். கே. ராதா இருவருடைய வேஷப் பொருத்தமும் நடிப்பும் கனகச்சிதமாக இருக்கின்றன. நாகய்யாவிடம் கம்பீரமான பார்வை இருக்கிறது. ஆனால் அவர் 'நல் நாள்' என்பதுபோல் தமிழ் பேசுவதுதான் என்னவோ செய்கிறது.

பானுமதி அமராவதியாக உணர்ச்சியுடன் நன்றாகத்தான் நடித்திருக்கிறார். ஆனாலும் அவரது வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அவரது பாகம் சப்பென்றே போய் விடுகிறது. கன்னம்மாவாக ராஜசுலோசனா தம் பாகத்தை உணர்ந்து நடித்திருக்கிறார். தன் அத்தான் அமராவதியைக் காதலிக்கிறான் என்ற உண்மை தெரியும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் நடிப்புத் திறமை தலைகாட்டுகிறது.

'தங்கவேலு-கருணாநிதியின் ஹாஸ்யம் தமாஷாகவே இருக்கிறது. தங்கவேலு ''அடித்துப் போடும் பார்க்கலாம்'' என்று கூறித் தன் தோழனை முன்னால் தள்ளி விடுவதைக் கண்டு யார்தான் நகைக்காமல் இருக்க முடியும்!

டைரக்டர் திரு ப. நீலகண்டன் சிரமப்பட்டிருக்கிறார். சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அம்பிகாபதி கதையிலேயே சரஸ்வதி கிழவியாக வந்து காப்பாற்றுவதும், இறுதியில் பரீட்சை நடப்பதும்தான் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள். அந்த இரண்டு காட்சிகளையும் விறுவிறுப்பாகப் படமாக்கியிருக்கிறார்.

அம்பிகாபதி காதல் ஓலை அனுப்பி விட்டுத் தவிக்கும் கட்டத்தை ரசிக்கும்படி படமாக்கியிருக்கிறார். அமராவதியும்-அம்பிகாபதியும் முதன்முறை பார்த்துக் கொள்ளும் கட்டத்துக்குப் பொருத்தமாகக் கம்பராமாயணப் பாடலை அங்கு புகுத்தியிருப்பது சிறப்பாக உள்ளது. அம்பிகாபதியும் அமராவதியும் சந்தித்துப் பல நாட்கள் ஓடிவிட்டன என்பதை வளர்பிறை தேய்பிறைச் சந்திரன் மூலம் காட்டியிருப்பது நல்ல கற்பனை.

பட டைரக்ஷனில் குறைகள் நிறைய இருக்கின்றன. எங்கோ பிளாட்பாரத்தில் படுத்திருப்பவள் காதலனைத் தேடி ஓடுவது போல இருக்கிறது. அமராவதி காதலனைச் சந்திக்கப் போகும் கட்டம். முதன் முறையே, மேலும் சில கட்டுக் காவல்களையும் காட்டி ரகசிய வழியாகப் போவதைக் காட்டியிருக்க வேண்டும். மழையில் தெப்பமாக நனைந்து வருகிறாள் அமராவதி. ஆனால் காதலனைச் சந்திக்கும்போது அப்படியில்லை. (காதல் உணர்ச்சி வெப்பத்தில் உடைகள் காய்ந்து விட்டன போலும்!) தூக்கு மேடைக் காட்சியும், பாத்திரக் கடையில் நடக்கும் சண்டையும் பொறுமையைச் சோதிக்கின்றன.

கலைவாணர் அர்ஜுனனுக்குச் சிலைவைக்கும் கட்டம் அவியலுக்கு வெல்லம் போன்றது.

மொத்தத்தில் நல்ல பாட்டுகள் உள்ள இந்தப் படத்தை, 16,826 அடிகள் நீளமுள்ள இந்தப் படத்தைத் தயங்காமல் கத்தரிக்கோல் போட்டுக் குறைத்தால் ஒரு சுமாரான படமாக்கியிருக்க முடியும்.

- ஜாம்பவான்

அட! திருடனைக் காணோமே!
Parry's
பாரிஸ் மிட்டாய் வாங்க அவன் போயிருக்கிறான்
இதில் அதிசயம் ஒன்றும் இல்லை! பாரீஸ் மிட்டாய்கள் மிகவும் ருசியானவை. சுத்தமானவை. ஆசையுடன் விரும்பப் படுபவை...... இன்றே சில பாரீஸ் மிட்டாய்களை வீட்டுக்கு வாங்கிச் செல்லுங்கள். குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் அவை மகிழ்ச்சி அளிக்கும்.
தயாரிப்பாளர்கள்: பாரீஸ் கன்பெக்ஷனரி லிமிடெட், சென்னை

இந்தியாவில் முதல்...
ஆண்டுகளுக்குமுன் பிரபாத் கியாஸ் விளக்குத் திரிகள் உற்பத்தியுடன் ஆரம்பித்தனர். சடுதியில் ஆயில் பிரஷர் விளக்குகள், ஸ்டவ்கள் செய்யத் தொடங்கினர். இன்று பிரபாத் பொருள்கள் உயர்தரத்தின் சின்னங்கள் - உலகில் எந்தேசமும் பெருமை கொள்ளக்கூடிய தரம்.
Prabhat
பிரபாத்
ஸ்டவ்கள் · ஊது விளக்குகள் · லாந்தர்கள் · மாண்டில்கள்
சிறந்தது!

பாவை விளக்கு

அத்தியாயம் 23

குழந்தைக் காதலி

அகிலன்

திண்ணையில் படுத்துக் கிடந்த தணிகாசலம் இரண்டு முறை எழுந்து வாசல் வரையில் வந்தான். அடுத்த வீட்டை நாடி அவனுடைய மனம் விரைந்தது; ஆனால் கால்கள் நகரவில்லை. திரும்பவும் வந்து மன உளைச்சல் தாங்காது படுத்துக் கொண்டான். கௌரிக்குத் திடீரென்று ஏதோ தொல்லை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். என்ன தொல்லையென்று தெரியவில்லை. ஆபத்துச் சமயத்தில் அருகே இருந்தும் கூட அவளை எட்டிப் பார்க்காமல் இருக்கலாமா? தணிகாசலத்தின் தன்மான உணர்ச்சி அவனைத் தடை செய்தது.

கௌரியின் வீட்டில் கூச்சலும் குழப்பமும் மிகுதிப்படவில்லை. இதிலிருந்து கௌரிக்கு அப்படி ஒன்றும் தலைபோகிற ஆபத்து இல்லை என்று ஊகித்துக் கொண்டான். சிறிது சிறிதாய்ச் சத்தங்கள் ஓய்ந்து அடுத்த வீட்டில் அமைதி நிலவியது. அங்கே போயிருந்த லட்சுமி முதலில் திரும்பினாள். தாயார் கல்யாணியும் மங்களத்துப் பாட்டியும் இன்னும் கௌரியின் அருகில்தான் இருந்தார்கள்.

தங்கை லட்சுமி தணிகாசலத்தை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

"ஏன் அண்ணா! மாமா வீட்டில் தெருவே கூடி விட்டது. நீ போய்க் கௌரியைப் பார்க்கவில்லையா?"

தணிகாசலம் தலையைத் திருப்பாமலே பேசினான். திருப்பினால் கண்ணீர்க்கறை அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும். "எதற்காகப் பார்க்க வேண்டும்? அவளுக்கு என்ன வந்துவிட்டது?"

"உனக்கு இரக்கமே இல்லை, அண்ணா!" என்று சலித்துக் கொண்டாள் லட்சுமி. "உன்னால்தான் அவள் நெற்றி பிளந்து மயங்கிக் கிடக்கிறாள். உனக்கோ அவளைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை."

தணிகாசலம் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தான். "என்ன நடந்தது. சொல்லேன்?"

"போய்ப் பார்த்து வாயேன்."

"பார்க்கும்போது பார்த்து வருகிறேன். நீ நடந்ததைச் சொல். இப்போது போனால் எனக்கு இருக்கும் ஆத்திரத்தில் வீரம்மாள் கிழவியை இரண்டாய்க் கிழித்து விடுவேன்."

லட்சுமிக்குத் தன் அண்ணாவிடம் இரக்கம் பிறந்தது. அவள் விவரத்தை வெளியிட்டாள்.

"நீ கௌரியை வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டுக் கோபத்தோடு இங்கே வந்தாயாமே? அப்போது கௌரி உன்னைத் தொடர்ந்து ஓடி வந்தாளாம். வீரம்மாள் பாட்டிக்கு இது பொறுக்கவில்லை. அவளை வழிமறித்துக் கையைப் பிடித்து இழுத்திருக்கிறாள். கையை

வெடுக்கென்று உதறிக் கொண்டு வரப் பார்த்திருக்கிறாள் கௌரி. அந்தக் கிழம் அப்போதும் சடையைப் பிடித்து இழுத்திருக்கிறது. கௌரி திமிறிக் கொண்டு ஓடிய அவசரத்தில் வாசல் படிக்கட்டில் கால்தவறி விழுந்து விட்டாள். நெற்றி பாளமாய்ப் பிளந்து ரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.''

''ரத்தக் காயமா?'' தணிகாசலம் திண்ணையிலிருந்து வேகமாகக் குதித்தான். அவனுடைய ரத்தம் கொதித்தது.

லட்சுமி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினாள். அவன் கேட்ட விதத்திலும், புறப்பட்ட வேகத்திலும் அவள் பயந்து விட்டாள். இன்னும் பல ரத்தக் காயங்கள் ஏற்படுவதை அவள் விரும்பவில்லை.

''வைத்தியர் வந்து நெற்றியில் கட்டுப் போட்டிருக்கிறார்; ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை'' என்று கூறி லட்சுமி தொடர்ந்தாள்.

"நீ இப்போது போக வேண்டாம். மத்தியானம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்."

இதற்குள் தாயார் கல்யாணியும் மங்களத்துப் பாட்டியும் வந்து சேர்ந்தார்கள். மங்களத்துப்பாட்டி தன் பேரனை வாயில் வந்தபடி திட்டினாள். பிறகு செல்லமாய்க் கடிந்து கொண்டாள். "இருந்தாலும் ராஜா உனக்கு இவ்வளவு முன் கோபம் ஆகாது. யார்மேல் போகிற கோபத்தை யாரிடம் காட்டுவது? கௌரியிடம் நீ இப்படி முரட்டுத்தனமாய்ப் பேசலாமா? பாவம், பச்சைக் குழந்தை...."

"எனக்கு யாரிடமும் கோபமில்லை" என்றான் தணிகாசலம். "என்னை வீணாய்த் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள். என்னிடம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் பணமில்லை. எனக்கு இப்போது கல்யாணம் செய்து கொள்ளவும் விருப்பமில்லை. உங்கள் பேச்சைக் கேட்டு நான் பட்ட அவமானம் போதும்."

தாயாரும் பாட்டியும் அவனுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு உரையேற்றத் தொடங்கினார்கள். எப்படியாவது இரண்டாயிரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, லட்சுமியின் கல்யாணத்தோடு ஒன்றாகவே இதையும் முடித்து விட வேண்டுமென்று மங்களத்துப் பாட்டி பிடிவாதம் பிடித்தாள். வீரம்மாள் விட்ட சவாலுக்கு நடைமுறையில் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்ற விருப்பு அவளுக்கு. 'துணிவு இல்லாதவன், கோழை, நெஞ்செலும்பு கிடையாது' என்றெல்லாம் தணிகாசலத்தைக் கிளறி விட்டாள். தணிகாசலம் அவள் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டானே தவிர, பதில் சொல்லவில்லை.

"நீ சம்மதிக்காவிட்டால் எனக்கும் இப்போது கல்யாணம் வேண்டாம்" என்றாள் தங்கை லட்சுமி.

"முட்டாள்தனமாய்ப் பேசாதே; உனக்கு நம்முடைய நிலைமை தெரியவில்லை. இங்கு யாருக்குமே அது தெரியவில்லை. பணம் எங்கே இருக்கிறது? நம்முடைய அப்பா வைத்து விட்டுப் போனாரா? இல்லை, நான்தான் சம்பாதித்துக் குவித்து விட்டேனா?"

மங்களத்துப் பாட்டி இதற்கு மசிந்து விடவில்லை. "நான் தருகிறேன் ஆயிரம்!" என்றாள்.

நாலணாவுக்கும் எட்டணாவுக்கும் ஏழு தெருக்கள் நடந்து விட்டு வரும் பாட்டி இப்படிச் சொன்னது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

"இந்த வீடு என் தகப்பனார் என் பேருக்கு எழுதிவைத்தது. ஒட்டுவீட்டில் தங்கசாமி சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்ளட்டும். தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறே என்று அந்த வீரம்மாள் பிரித்துக் காட்டி விட்டாள். இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்த பிறகு நான் ஏன் யோசிக்க வேண்டும்? இந்த வீட்டை ஈடு வைத்தால் ஆயிரம் கிடைக்கும். அதை நான் தருகிறேன். இன்னொரு ஆயிரத்துக்கு நீ வழி செய்து கொள்; போதும்."

"என்னால் ஒரு வழியும் செய்ய முடியாது" என்று தலையாட்டி விட்டான் தணிகாசலம்.

"நீ ஆண் பிள்ளைதானா?" என்று கேட்டாள் மங்களத்துப் பாட்டி. "உனக்கு ஆசை இருந்தால் வழி பிறக்கும். முதலில் கௌரியின் கையைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படு. பணம் தன்னால் வந்து சேருகிறதா, இல்லையா, பார்! புதுப்பட்டிக்குப் போய் உன் சித்தப்பாவிடம் சொன்னாலும் சரி; கண்ணபுரத்தில் சுப்பையாவிடம் சொன்னாலும் சரி; கல்யாணத்துக்கென்றால் யாருமே கடன் வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். மெதுவாய்ப் பிழைக்கப் பிழைக்கக் கடன் கட்டிவிடலாம், ராஜா! என்னை ஏமாற்றிவிடாதே; நீ புலிக்குப் பிறந்த பிள்ளை, உன் அப்பா வேலையிலிருந்த காலத்தில் இன்றைக்கு நினைத்தால் நாளைக்குப் பணத்துடன் வந்து நிற்பார்!"

பாட்டி மங்களம் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தணிகாசலம் இப்படியெல்லாம் பணம் தேடிய தகப்பனாரை நினைக்கவில்லை. மரணப் படுக்கையில் கிடந்து அவர் கடைசியாகக் கூறிய மொழிகளை எண்ணினான். 'உன் மாமா பெண் கௌரியைக் கல்யாணம் செய்து கொள். எங்கள் எண்ணத்தை வீணாக்கி விடாதே.'

செங்கமலம் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தபோது பொருளற்றதாகத் தோன்றிய இதே சொற்கள் இப்போது பன்மடங்கு

விரிவாகி அதே நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டன. சரேலென்று திண்ணையை விட்டு இறங்கித் தெருவில் நடந்து காளி கோயில் பக்கம் சென்றான்.

சரியாக நடுப்பகல் பன்னிரண்டு மணி. கோயிலுக்குப் பின்புறம் தென்னையும் வேம்பும் வரிசையாக நின்றன. கீழே சதுரக்கல் ஒன்று கிடந்தது. வேப்ப மர நிழலில் உட்கார்ந்து கொண்டு எதிரில் வளைந்தோடிய ஆற்றுச் சலசலப்பைக் கவனித்தான். 'வாழ்க்கையை ஆற்றுடன் ஒப்பிடுகிறார்கள்; என்னைத் துரும்பாக்கி, அது பெரு வெள்ளமாக மாறி, எங்கெல்லாமோ இழுத்துச் சென்று அலைக்கழிக்கின்றது' என்று அவன் எண்ணமிட்டான்.

நேற்று இதே நேரத்தில் தன்னுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி அவன் நினைக்கவில்லை. மாலைப் பொழுதில் கடிதம்

கண்டவுடன் தங்கைக்கு மட்டுமே திருமணமென்று மகிழ்ந்தான். குடும்பச் சுமையில் பாதி குறைந்தது! ஆனால் இன்றைக்குப் பொன்வயலில் காலடி வைத்த ஆறு மணி நேரத்துக்குள் எத்தனை எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்? இது என்ன எதிர்பாராத தண்டனையா? அல்லது எதிர்பாராத அதிர்ஷ்டமா?

'கௌரியை நான் காதலிக்கிறேனா!' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான் தணிகாசலம். இந்தக் கேள்வி அவனுக்கு வேடிக்கையாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது. காதல் என்றால் என்ன பொருள்? அப்படி ஒன்று இருக்கிறதா, இல்லையா? முன்னொரு நாள் நள்ளிரவில் தேவகி தன்னிடம் வந்து மன்றாடிய காட்சியும், அதன் பிறகு தானே அவளைத் தேடிச் சென்ற காட்சியும் நினைவில் வந்தன. அடுத்தாற்போல் அவனுடைய இதய மன்றில் நடனமாடிய செங்கமலம் வந்து சிரித்தாள். இப்போது இந்தப் பெண் கௌரி தனக்காக மண்டையை உடைத்துக் கொண்டு படுத்துக் கிடக்கிறாள். காதலுக்கு அவனுக்குப் பொருள் விளங்கவே இல்லை. ஆனால் தன்னைவிடக் கௌரி பன்மடங்கு இந்த விஷயத்தில் உயர்ந்தவள் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

வயது, படிப்பு, அனுபவம் எல்லாவற்றிலுமே கௌரியை விட முதிர்ச்சி பெற்ற தணிகாசலத்தால், தனக்கென்று கௌரி காத்திருப்பது தெரிந்தும் கூட, செங்கமலத்தின் முன்னால் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் அவனுடைய குருநாதரான சுவாமிகள் எழுதிய மனக் கட்டுப்பாட்டு நூலை வரிக்கு வரி விடாமல் படித்திருந்தான். ஆனால் ஒன்றிலுமே முதிர்ச்சி பெறாத சின்னஞ் சிறு பாலகியான கௌரி எத்தனை உறுதியோடு நிற்கிறாள்! கௌரியின் முன்னால் அவனுடைய சிறுமை மின்னலைப் போல் பளிச்சிட்டது.

எதிரே ஆற்று மணலில் இரண்டு பெண்கள் பழந் துணிகளை வாரிப் போட்டுக் கொண்டு நடந்து செல்வதைக் கவனித்தான். கௌரியின் தாயார் ரங்கநாயகியும் வீரம்மாள் பாட்டியும் குளிப்பதற்காகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். திரும்பி வருவதற்கு ஒரு மணி நேரமாவது ஆகும். இந்த நேரத்தில் வீட்டில் கௌரி தனியாகத்தான் இருப்பாள்.

தணிகாசலம் அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தான். ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று தன் மாமா வீட்டில் அவன் நுழைந்தான். முன் கதவு சும்மா சாத்தியிருந்தது. மாமா தங்கசாமி காணி - கரைப் பக்கம் சென்றிருப்பார். வீட்டில் யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மெல்ல அடிமேல் அடி வைத்துத் தாழ்வாரத்தை ஒட்டினாற்போல் இருந்த அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தான். கட்டிலில் கௌரி ஒருபுறமாய்ச் சாய்ந்து படுத்திருந்தாள். கண்கள் தூக்கக் கிறக்கத்தில் மூடியிருந்தன.

கட்டிலின் அருகில் சென்று குனிந்து நெற்றியை உற்றுப் பார்த்தான். புருவத்தை ஒட்டினாற்போல் பாதி நெற்றியை மறைக்கும் அளவுக்குக் கட்டுப் போடப் பட்டிருந்தது. இடது புறக் காதில் தொங்கிய சிறிய லோலக்கையும், அவளுடைய கழுத்தையும் கவனித்தான். இவ்வளவு பக்கத்தில் நின்று என்றைக்குமே அவன் அவளைப் பார்த்ததில்லை; பார்க்கத் தோன்றியதுமில்லை. கழுத்துக்குக் கீழே மார்பகத்தை மூடியிருந்த மெல்லிய தாவணியின் ஓரத்தில் இரண்டு

சொட்டு ரத்தத் துளிகள் விழுந்து உறைந்திருந்தன.

அது தன்னுடைய ரத்தத் துளிகளாக அவனுக்குத் தோன்றியது. கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து, பவள மணிகளைப் போல் பதிந்திருந்த அந்த இரண்டு சொட்டுக்களையும் கண் இமைக்காமல் பார்த்தான். நீண்ட பெருமூச்சை அவனால் அடக்குவதற்கு முடியவில்லை.

கௌரி திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள். விழித்த கண்கள் இமையவில்லை. அவற்றில் பயமும் பரிவும் போட்டி போட்டன. கோடை காலத்தில் ஆற்று மணலில் தோண்டப் பெறும் ஊற்றுக்களில் பனித்திரைபோல் நீர் சுரந்து, பிறகு சிறு குளமாகவே மாறி விடுகிறதல்லவா? கௌரியின் கண்களில் முதலில் பனித் திரை படர்ந்து, பிறகு கலக்கம் தொடங்கி, அடுத்தாற்போல் இமைக் கரைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நீர் தேங்கி நின்றது. கண்ணீரின் பிறப்பை அவன் கண்கள் அணு அணுவாய்க் கவனித்தன.

சரேலென்று எழுந்து தணிகாசலம் விலகி நின்றான்.

குப்புறத் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கௌரி விம்மினாள். விம்மிக் கொண்டே இருந்தாள். "கௌரி, கௌரி" என்று இரண்டு மூன்று முறை கூப்பிட்டும் கூட அவள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

"என்மேல் கோபமா, கௌரி?"

அவள் அதிகமாக விம்மினாள்.

திரும்பவும் அருகில் உட்கார்ந்து மெதுவாக அவள் தலையில் தன்னுடைய நடுங்கும் கரத்தை வைத்தான். கௌரி வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள். அறையை விட்டு வேகமாக ஓடுவதற்கு முற்பட்டாள்.

"வேண்டாம் கௌரி, நானே போய் விடுகிறேன்."

அவள் ஓடவில்லை; கட்டிலில் உட்கார்ந்தாள். உதடுகள் துடித்தன. "நீங்கள் எப்படி என்னைத் தொடலாம்?"

"நாளைக்கு நான்தானே உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறேன்" என்றான் தணிகாசலம்.

"பொய்!" என்று கத்தினாள் கௌரி. சந்தேகத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"பொய்யில்லை, கௌரி; உன்னிடம் தனியாகச் சொல்வதற்காகவே இங்கே வந்தேன்" என்றான் தணிகாசலம்.

கௌரியின் முகத்தில் கனிவு பிறந்தது.

"எங்கே, அந்த நெற்றிக் கட்டை அவிழ்த்து நான் காயத்தைப் பார்க்கலாமா? உன்னைத் தொடாமல் அந்தக் கட்டை அவிழ்த்துப் பார்க்கிறேன்."

மெல்லப் பின்புறத்தில் இருந்த முடிச்சை அவிழ்க்கப் போனான் தணிகாசலம். கௌரி திரும்பிக் கொண்டு தலையைக் காண்பித்தாள். இறுக்கமாக இருந்த முடிச்சை இலேசில் அவிழ்க்க முடியவில்லை. "இனிமேல் நீங்கள் என்னைத் தொட்டுக்கூட அவிழ்க்கலாம்!" என்றாள் அவள்.

"என்ன சொன்னாய்? தொடலாமா?" குறும்புத்தனத்தால் மறுபடியும் கேட்டான் தணிகாசலம்.

வெட்கம் பொங்கி வர அவள் தன்னுடைய முகத்தைக் கரங்களால் மூடிக் கொண்டு விட்டாள்.

புருவத்தை ஒட்டினாற்போல் ஒரு அங்குல நீளத்துக்கு நெற்றி பிளந்திருந்தது. ஆழம் அதிகமில்லை. ஓரத்தில் கசிந்

திருந்த செந்நீரைப் பஞ்சால் மெல்ல ஒற்றி எடுத்துவிட்டு மீண்டும் கட்டினான்.

"இந்தக் காயம் என்னால்தானே உனக்கு ஏற்பட்டது?" என்று கேட்டு விட்டு, "வலி ஏற்படும் போதெல்லாம் என்னை நினைத்துக் கொள்வாயல்லவா?" என்றான் தணிகாசலம்.

"இனிமேல் வலிக்கவே வலிக்காது" என்று சிரித்தாள் கௌரி.

"அப்படியானால் என்னை நினைத்துக் கொள்ள மாட்டாயா?"

அவளுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. மெல்ல அவன் கரத்தை எடுத்துத் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். வாழைக் குருத்தின் பிடியில் தன் இரும்புக் கரம் அகப்பட்டுத் தவிப்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஒரு கணத்துக்கு முன்பு தன்னைத் தொடக்கூடாதென்று கடிந்து கொண்டவள் இப்போது எவ்வளவு உரிமையுடன்

நடந்துகொள்ளுகிறான்! கௌரி வளர்ந்து விட்டாள். தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபடி அவள் குழந்தையில்லை. மனைவியின் ஸ்தானத்துக்கு உயர்ந்து மனைவியாகவே மாறிவிட்டாள். மிருதுவான கண் இமைகள் அவன் விரல்களில் பட்டவுடன் தணிகாசலத்துக்குப் புல்லரித்தது.

"பணத்தை யாரிடமாவது திருடிக் கொண்டு வந்து உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளுகிறேன்."

தணிகாசலம் புறப்படுவதற்காக எழுந்து கதவருகில் வந்து திரும்பிப் பார்த்தான். "பணத்தைத் திருட வேண்டாம்" என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் கௌரி. "என்னைத் திருடிக் கொண்டு போய்விடுங்கள்!" பிறகு தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

மாமாவின் வீட்டை விட்டு வெளியில் வரும்போது உண்மையில் தான் திருடவில்லை, திருட்டுக் கொடுத்தவன் என்ற உணர்ச்சி தணிகாசலத்துக்கு ஏற்பட்டது. தன்னுடைய, மனம் அத்தனை பலவீனமுடையதா, அல்லது அதைக் கரைத்து இளக வைக்கும் உறுதியைக் கௌரி பெற்றிருக்கிறாளா என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

அத்தியாயம் 24

கல்யாணக் கனவு

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. அன்றைக்குப் பிற்பகல் தணிகாசலம் பொன்வயலில் இருந்து கண்ணபுரத்துக்குப் புறப்பட்டான். முற்றிலும் புது மனிதனாக. கௌரியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்ற உறுதியுடன், அதற்காகப் பணம் சேர்க்கும் ஆவலுடன் ரயிலேறினான்.

மங்களத்துப் பாட்டி தணிகாசலத்தின் இசைவைக் கேட்டவுடன் கிழட்டுத் தன்மை நீங்கிய குமரியாகவே மாறிவிட்டாள். மனிதர்களில் சிலர் சாகும் வயது வருகிற வரையில் இளைஞர்களாகவே இருந்து விடுகிறார்கள். முதுமைப் பருவம் அவர்களை நெருங்குவதில்லை. தங்களுடைய இளமைப் பருவத்துக் கனவுகளைத் தங்களுடைய பெண் பிள்ளைகளுடைய வாழ்விலும், பேரப்பிள்ளைகளின் வாழ்விலும் அவர்கள் கண்டு நிறைவு பெறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மூப்பே கிடையாது. மங்களத்துப் பாட்டி இந்த வகையைச் சேர்ந்தவள்.

பொன்வயலில் அவனுக்கு வழியனுப்பு ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக நடந்தன. கௌரியும் அதில் வந்து கலந்து கொண்டாள். வீரம்மாள் பாட்டிக்கும் தணிகாசலத்தின் புதிய மனமாற்றம் தெரியவில்லை. தெரிந்தாலும் அவர்கள் அதை நம்ப மாட்டார்கள். தணிகாசலத்தின் வீட்டாருக்கு இரண்டாயிரம் என்பது கிள்ளுக்கீரையா, என்ன?

தணிகாசலம் தன் பாட்டியிடம் கூறினான்: "கண்டிராக்டர் கண்ணுச்சாமி எனக்கு வெகு நாட்களாகவே கடன் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். கட்டாயம் இந்தச் சமயத்தில் அவருடைய உதவி கிடைக்கும். அவரிடம் நான் ஆயிரத்துக்கு வழி செய்து விடுகிறேன்; மற்றப் பாதியை நீங்கள் இங்கே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்."

"உனக்குப் புத்தி வந்து விட்டதடா, ராஜா!" என்று பேரனைத் தட்டிக் கொடுத்தாள் மங்களம். "இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் இந்த வீட்டை எழுதி வைத்து, ஒரு ஆயிரம் வாங்கி முடிச்சுப் போட்டு வைத்து விடுகிறேன். நீயும் உடனே வாங்கி அனுப்பு. நம்முடைய பணத்தைக் கண்ணால் கண்டவுடன் வீரம்மாள் தன்னுடைய மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக் கொண்டு சொந்த ஊருக்குக் கிளம்பி விடுவாள்."

தணிகாசலம் இரவு பதினொரு மணிக்குக் கண்ணபுரம் வந்து சேர்ந்தான். அமைதியாகத் தன்னுடைய விடுதி அறையில் படுத்துத் தூங்கினான். மறுநாள் காலையில் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கவே அவனுக்கு மனமில்லை. சோம்பலோடு புரண்டு புரண்டு படுத்தான். தூக்கமும் கலைந்து விட்டது அவனுக்கு.

அந்தத் தற்போல் பெட்டிமேல் கிடந்த தனது முதல் கதை வெளிவந்திருந்த 'மலர்க் கொத்'தை

எடுத்துப் பிரித்தான். பத்திரிகை கொண்டு வந்து கொடுத்த செங்கமலத்தின் கடிதம் பெட்டிக்குள் பத்திரமாக இருந்தது. உறையைக் கூட அவன் கிழித்தெறியவில்லை. மாயவரத்துக்கு அடுத்தாற் போல் உள்ள ஒரு கிராமத்தின் தபால் முத்திரை அதில் காணப்பட்டது. அவளாகவே தனக்குப் பதில் எழுதவோ, தன்னை வந்து பார்க்கவோ வேண்டாம்' என்று எழுதியபிறகு தணிகாசலத்துக்கு அவள் கண்ணபுரத்தில் இருந்தால்கூடப் போய்ப் பார்ப்பதற்கு மனமில்லை.

'செங்கமலம் இப்பொழுது மற்றொருவருக்கு மனைவி; நான் நாளைக்கு என் முறைப் பெண்ணுக்குக் கணவன்' என்று நினைத்து வருத்தத்துடன் சிரித்துக் கொண்டே, அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் கிழித்துப் போட்டான். தன்னுடைய கடிதத்தை அவள் என்ன செய்திருப்பாள்? குளத்தங் கரையில் அவன் அவளிடம் கொடுத்த கடிதம் என்னவாகி யிருக்கும்?

திரும்பவும் எப்போதாவது அவளைச் சந்தித்தால் அதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமென்று எண்ணினான். அவளை மீண்டும் சந்திக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் அழியவில்லை. உலகம் மிகச் சிறியது; வட்ட வடிவமானது; சந்தித்த மனிதர்களையே திரும்பத் திரும்பச் சந்திக்க முடியும். ஆனால் பழைய கண்களுடன் அவளைப் பார்க்கவே கூடாது.

விதியிடம் தணிகாசலத்துக்கு அந்த வயதில் நம்பிக்கை இல்லை; கடவுளை நம்பினான். கடவுள் ஏற்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகளை நம்பினான். எதிர்பார்த்த நிகழ்ச்சிகள் சில; எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் பல. ஆனால் விதி என்ற சொல்லுக்கும் முடிச்சுப் போட அவன் முனையவில்லை.

எம். ஏ. படித்து விட்டுக் கல்லூரிப் பேராசிரியராக ஆக ஆசைப்பட்டான். கல்யாணமே செய்து கொள்ளாமல் காலங் கடத்த நினைத்தான். பிறகு தேவகி ஒருநாள் திடீரென்று குறுக்கிட்டுத் திடீர் என்று விலகிக் கொண்டாள். செங்கமலத்தின் மேல் அடுத்தாற் போல் அவன் நாட்டம் சென்றது. அதுவும் அவனுக்குக் கைகூடவில்லை.

கௌரி தன்னுடைய கரத்துக்குள் அகப்பட்ட சிறுமி என்றே அவளைப்பற்றி அலட்சியமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்தச் சிறுமியை அடைவதில்கூட எத்தனை தடங்கல்கள்? தடைகளும் எதிர்ப்புகளும் தோன்றுவது, மனிதனுடைய சக்தியைச் சோதனை செய்வதற்காகவா? தடைகள் குறுக்கிட்டிராவிட்டால் அவனுக்கு உற்சாகமே தோன்றி யிருக்காதா?

உற்சாகத்துடன் அவன் படுக்கையிலிருந்து குதித்தெழுந்தான். 'கேவலம் என்னுடைய கல்யாணத்துக்காக ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் தேட முடியாவிட்டால் நான் என்ன ஆண் பிள்ளை? நாளைக்குச் சாயங்காலம் புதுப்பட்டிக்குப் போய்க் கண்டிராக்டர் கண்ணுச்சாமியிடம் கடன் கேட்க வேண்டும். அவர்தாம் தயாராக மடியில் கட்டி வைத்துக் கொண்டு காத்திருக்கிறாரே!'

அலுவலகத்துக்குச் சென்று தன் வேலைகளைக் கவனித்தான். இந்தச் சில நாட்களில் அவனுக்கு ஆபீஸ் வேலை ஒரு மாதிரி பிடிபட்டு விட்டது. தானாகவே முயன்று, பழைய 'பைல்'களையும் புரட்டிப் பார்த்து, தனக்கு முன்னால் உழைத்தவர்களின் வழியைப் பின்பற்றினான். ஏனோ எப்படி எழுதினாலும் மேல் அதிகாரிக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேண்டுமென்றே அடித்தல் திருத்தல்களுடன் அவன் எழுதிய கடிதங்கள் கையெழுத்தாகி வந்தன. நாகநாதன் தம்மை மறந்து விடவில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டான்.

அன்றைக்குப் புதியதாக முப்பதாயிரம் ரூபாய்ச் செலவில் ஒரு 'எஸ்டிமேட்' தயாரித்து மேலே அனுப்பி யிருந்தார் அவனுடைய அதிகாரி. புதுப்பட்டி கிராமத்துக்கு அடுத்தாற் போலிருந்த சில ஏரிக் கரைகளை மாற்றி யமைப்பதற்கான திட்டம் அது. தனித்தனியே சாமான்களுக்கென்றும் கூலிகளுக்கென்றும் பிரித்து வெவ்வேறு தலைப்புக்களில் அதிகாரி செலவைக் காண்பித்திருந்தார். இந்தத் திட்டம் மேலிடத்தில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு அலுவலகத்துக்கு வந்து விட்டது. இனி கண்டிராக்டர்களுக்கு

அழைப்பு அனுப்பி, 'டெண்டர்' வர வழைத்தாக வேண்டும். குறைந்த செல வில் யார் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களிடம் வேலையைக் கொடுப்பது அரசாங்கத்தார் வழக்கம்.

தணிகாசலம் தன்னுடைய தலைமைக் குமாஸ்தா ரங்கராஜனைக் கலந்து கொண்டு சம்பந்தப்பட்ட கண்டிராக்டர் களுக் கெல்லாம் நோட்டீஸ் அனுப்பி னான். கண்ணுச்சாமிக்கும் ஒரு அழைப்பு சென்றது. அழைப்பு அனுப்பும்போது தணிகாசலம், தான் அவரிடம் கேட்க வேண்டிய கல்யாணக் கடனை நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆபீஸ் முடியும் நேரத்தில் தணிகா சலத்தை மந்திரியின் செயலாளர் மகா லிங்கம் அழைப்பதாக ஓர் சேவகன்

வந்து கூறினான். வேலை தீர்ந்து அவன் வீட்டுக்குச் செல்லும்போது தம்மைப் பங்களாவில் வந்து பார்க்கச் சொல்லி யிருந்தார். தணிகாசலம் தன்னுடைய மேஜையை இழுத்துப் பூட்டி விட்டு நேரே அவரிடம் சென்றான்.

சோபாவில் அவருடைய பருத்த சரீரம் மேல் துண்டுகூட இல்லாமல் சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்துப் பலகையில் தணிகாசலத்தை உட்காரச் சொல்லிக் கைகாட்டினார். ஒரு நிமிஷம் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

''உன்மேல் எங்கள் ஆபீசுக்குப் புகார் வந்திருக்கிறது. நீ அங்கே சரியாக நடந்து கொள்ளவில்லையாம். வேலையே தெரியவில்லை என்று இன்ஜினீயர் எழுதியிருக்கிறார்!''

தணிகாசலம் பதில் சொல்லவில்லை. தலையைக் கீழே தொங்க விட்டுக் கொண்டான்.

''உண்மையைச் சொல். உனக்கு வேலையில் அக்கறை இல்லையா?''

''இப்போது நன்றாய்க்கற்றுக்கொண்டு வருகிறேன்'' என்றான் பையன். ''சீக்கி ரத்தில் நானாகவே கவனித்துக் கொள் வேன்'' என்றான்.

''அங்கே ஏதாவது நடந்ததா? அவருக் குக் கோபம் வரும்படி நீ நடந்து கொண்டாயா?'' என்று கேட்டார்.

''இல்லை'' என்று தலையாட்டினான் தணிகாசலம்.

மகாலிங்கம் சிரித்தார். ''எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும். நடந்ததை மறைக் காதே; சொல்லி விடு.''

தணிகாசலத்துக்கு அழுகை வந்து விடும்போல் இருந்தது. நேற்று உள்ளே நுழைந்த பையன் காலங் காலமாக ஆட்சி செய்யும் அதிகாரியைப் பற்றி என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? மீண்டும் அவர் வற்புறுத்தவே, தணிகா சலம் அன்றொரு நாள் நடந்த விவகா ரத்தை வெளியிட்டான்.

மகாலிங்கம் அவனை அனுதாபத்துடன் பார்த்து விட்டுக் கூறினார்: ''நடந்தது சரி; இனிமேல் இந்தமாதிரி அசட்டுத் தனமாய் நடந்து கொள்ளாதே. உன் வரையில் நியாயமாய் வேலையைப் பார். யார் எப்படிப் போனாலும் போகட்டும். கடைசி வரையில் இப்படி நீ நேர்மை யோடு இருந்து விட்டால் தங்கமான பையன்தான்.''

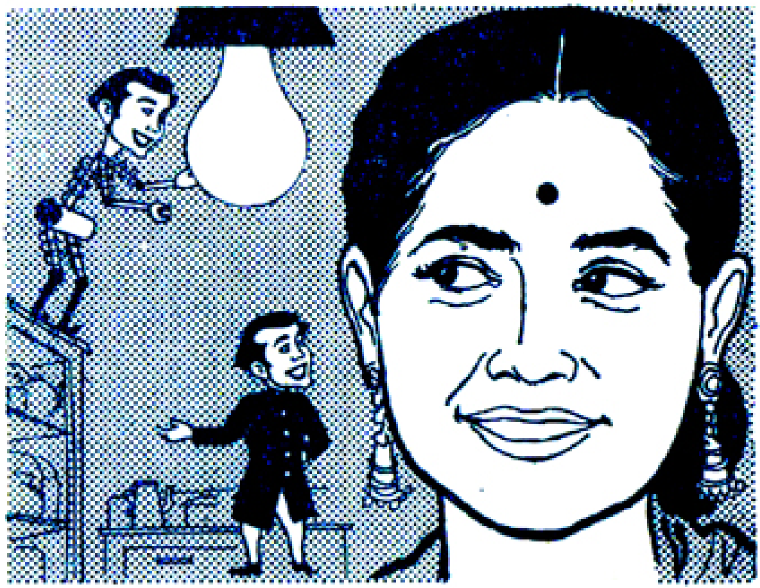
தணிகாசலம் புறப்படுவதற்காகப் பலகையிலிருந்து எழுந்தான்.

''இந்த முறை உனக்கு வேலை கற்றுக் கொடுக்கச் சொல்லி அவரிடமே புகா ரைத் திருப்பியிருக்கிறேன். ஆனால் இன் னொரு முறை இப்படிச் சங்கடம் வரா மல் பார்த்துக் கொள். நான் ஒரு வருஷ ஒய்வில் வெளியூர் போகப் போகிறேன். அதற்குள் தொல்லை வந்தால் உன்னை யாரும் காப்பாற்ற மாட்டார்கள். வேலை காயமாகும் வரையில் மற்ற வர்களுக்கு வளைந்து கொடுத்துப் போக வேண்டும். - போய் வா! அதற்காக உன்னை நாணயக் குறைவாய் நடந்து கொள்ளச் சொல்லவில்லை.''

தணிகாசலம் வருத்தத்தோடு தன் னுடைய அறைக்குத் திரும்பி வந்தான். கீழே நடக்கும் பல ஊழல்கள் மேலிடத் துக்குத் தெரிந்தும்கூட அவர்களால் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மனிதர்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டு கால வெள்ளத்தோடு மிதக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டார்கள். தன்னால்தான்

ஓ-இந்த கண்ணைக் கூசும் வெளிச்சம்...

ஆ-ஹா! ஆர்ஜென்டா

—பிரகாசமான கண்ணைக் கூசாத வெளிச்சம்!

நிலவு ஒளிபோல் குளுமையானதும் ஆனால் பகல் போல் பிரகாசமானதுமான ஒளி வீசும் உள் வெண்மை ஆர்ஜென்டா பல்புகள், வீடுகளுக்கும், வேலை ஸ்தலங்களுக்கும் சிறந்தவை.

இன்றே ஒரு ஆர்ஜென்டா பல்பை வாங்கி, அதன் வெளிச்சம் கண்ணுக்கு எவ்வளவு குளுமையாயும் தேக ஆரோக்கியத்திற்கு எவ்வளவு சிறந்ததாயும் இருக்கிறது என்று பாருங்கள்.

பிலிப்ஸின் தயாரிப்புகளை சரியான விலைக்கே வாங்குங்கள்

உங்களுடைய வியாபாரியிடம் பிலிப்ஸின் விலைப்பட்டியலைக் காண்பிக்கச் சொல்லுங்கள்

PHILIPS

பிலிப்ஸ் இந்தியா பிரைவேட் லிமிடெட்

அப்படி முடியவில்லை. அற்பத் துரும்பு அறநெறியைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறது!

நாகநாதன் தன்னைப் பற்றி மேலே எழுதுகிற அளவுக்குக் கீழே இறங்கிப் போவார் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. தான் அந்த இடத்தில் வேலை பார்ப்பது அவருக்குத் தொல்லையாக இருக்கும் போலும்! முளையிலேயே கிள்ளி எறியத் துடிக்கிறார். 'சீக்கிரத்தில் மகாலிங்கமும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு போகப் போகிறாரே! பிறகு யாருடைய உதவியை நம்பி நான் அங்கே காலம் தள்ள முடியும்?' என்று கலங்கினான் தணிகாசலம்.

மறுநாள் மாலை புதுப்பட்டியிலிருந்து கண்டிராக்டர் கண்ணுச்சாமி தணிகாசலத்தைத் தேடிக் கொண்டு அலுவலகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

ஐந்து மணியானவுடன் இருவரும் புறப்பட்டுத் தணிகாசலத்தின் விடுதிக்குச் சென்றார்கள். வழியில் கண்ணுச்சாமியின் வற்புறுத்தலுக்காக ஒரு ஹோட்டலில் தணிகாசலம் அவர் செலவில் காப்பி சாப்பிட்டான்.

நாற்காலியை அவருக்கு எடுத்துப் போட்டு விட்டு, தணிகாசலம் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். "நானே உங்களைத் தேடிக்கொண்டு இப்பொழுது புதுப்பட்டிக்கு வரலாமென்றிருந்தேன்!" என்று கூறினான்.

"என்ன காரியம்?"

"எனக்கு அடுத்த மாதத்தில் கல்யாணம். ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வேண்டும்" என்றான்.

கண்ணுச்சாமி துள்ளியெழுந்து அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார். பெண் வீட்டார் விவரம், கல்யாணம் நடக்கும் இடம் முதலியவற்றை அக்கறையோடு விசாரித்தார். "அதுக்கென்ன ஆயிரந்தானே? தந்தால் போச்சு!" என்றார்.

"நான் அங்கே வந்து வாங்கிக் கொள்கிறேன்."

"சே! நீ எதுக்கப்பா சிரமப்படணும்? நானே கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன்."

நன்றிப் பெருக்கோடு அந்த மனிதரைப் பார்த்தான் தணிகாசலம். அவரிடம் வேலை பார்த்த சமயத்தில் அவர் பணவிஷயத்தில் எவ்வளவு கண்டிப்பானவர் என்று கண்டிருக்கிறான். கூலிகளிடமும் பண்ணையாட்களிடமும் அரைக் காலுக்கும் காலுக்கும் பேரம் பேசி அவர்களைக் கண்ணுச்சாமி கசக்கியிருக்கிறார். அவருடைய தாராளம் தணிகாசலத்துக்குப் பன்மடங்காக விரிந்து காட்சியளித்தது.

"உன்னால் எனக்கும் ஒரு வேலை ஆகணும்; அதனாலேதான் உன்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தேன்" என்றார் கண்ணுச்சாமி. "நீ மனசு வைச்சால் நாளைக்கே அதைச் செய்யலாம்."

"என்ன?"

"புதுப்பட்டி ஏரிக்கரை எஸ்டிமேட் இருக்கு பார்; அதுக்கு ஒரு நகல் எடுத்துத் தரணும். சின்ன வேலைதான். ஒரு பக்கம் ரெண்டு பக்கம்கூட எழுத்து வேலை இருக்காது. பின்னாலேயே அது சம்பந்தமாய் நான் ஏதாச்சும் தகவல் கேட்டால் கொடு, போதும்."

தணிகாசலத்துக்கு இதைக் கேட்டவுடன் வாய் அடைத்துப் போய் விட்டது. முப்பதினாயிரம் ரூபாய்த் திட்டத்துக்கு நகல் கேட்கிறார் கண்ணுச்சாமி. அத்துடன் நிற்கவில்லை. தொடர்ந்தாற்போல் பல ரகசிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் தன் வாயிலாகச் செய்து கொள்வதற்கு அல்லவா இவர் விரும்புகிறார். சே! மனிதர்கள் எல்லோருமே இப்படித்தான் ஏமாற்றுக்காரர்களா?

"என்ன யோசனை செய்கிறே?" என்று கேட்டார் கண்ணுச்சாமி.

"என்னால் இந்த மாதிரி காரியங்களில் உங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாது" என்றான் தணிகாசலம். "எனக்கு இந்தக் காரியத்தில் பழக்கமும் இல்லை; விருப்பமும் இல்லை" என்று கூறினான்.

"பழக்கம் வேணும், தம்பி! உன்னோட குணத்தை நம்பியா உனக்கு நான் கடன் கொடுக்கப் போகிறேன்? காலணாவுக்கு உன்னை யாரும் மதிப்பாங்களா? நீ எனக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தால்தானே, நானும் உனக்கு வேண்டியதைச் செய்வேன்? முன் கை நீண்டால் முழங்கை நீளும்."

தலை சுற்றியது தணிகாசலத்துக்கு. கடன் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் மண் விழுந்து கொண்டிருப்பதை அவன் கண்ணாரக் கண்டான்.

கண்டிராக்டர் கேட்கும் காரியத்தைச் செய்து கொடுப்பது மிக மிக எளிதான வேலை. ஒரு மணி நேரம்கூட வேண்டியதில்லை. ஆனால் மனச்சாட்சியைக் கச்சிதமாகக் கழுத்தை முறித்துக் கொல்லாமல் அதைச் செய்ய முடியாது. 'இருபது ரூபாய்' என்று கதை எழுதிய அதே கையினாலா அந்த ரகசியத் திட்டத்தை நகல் எடுத்துக் கொடுப்பது?

கதை எழுதிய நினைவு வந்தவுடன் அவனுக்குக் கல்யாணமும், கடன் பணமும் துச்சமாகத் தோன்றின. "என்னால் அதைச் செய்ய முடியாது" என்று கண்டிப்புடன் கூறினான்.

"ஏமாளிப் பிள்ளையாக இருக்காதே. நீ செய்யலேன்னா உன்னைவிடப் பெரிய இடத்திலே இதை முடிச்சுக்குவேன். நம்ப ஊர்ப் பையனாச்சே, எப்போதும் நமக்குள்ளே உறவு வேணும்னு பார்க்கிறேன். இந்தா, இந்த நூறு ரூபாயை உன் கல்யாணத்துக்கு நான் இனாம் கொடுத்ததாக வைச்சுக்க. இந்தப் பணத்துக்கும் அந்தக் கடனுக்கும் சம்பந்தமில்லை. நாளைக்கு நான் இதே நேரத்

திலே இதே இடத்துக்குப் பணத்தோட வருவேன். நீ நகலோட வரவேணும்."

நூறு ரூபாய்ப் பச்சை நோட்டை அவனிடம் நீட்டினார். அவன் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. பாம்பைக் கண்டவன் போல் பதறினான்.

"வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்தால் போதும். எனக்கு இந்தப் பணம் வேண்டாம். அதிக வட்டி வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். அலுவல் விஷயத்தைக் கேட்காதீர்கள்."

அரைமணி நேரம் அவனிடம் தங்கி உபதேசம் செய்தார் கண்ணுச்சாமி. எதற்கும் அவன் செவி சாய்க்கவில்லை. நயமாகச் சொல்லிப் பார்த்தார். தட்டிக் கொடுத்தார். கடைசியில் வெகுண்டு எழுந்து வாயில் வந்தபடி திட்டினார்.

"நீ எக்கேடு கெட்டுப் போ! காலணா உனக்குக் கடன் தரமாட்டேன். உன் முகத்திலே விழிக்கவே எனக்கு வெட்கமாயிருக்கு. வீணா நீ கெட்டுப் போகப் போறே!" என்றார்.

கண்ணுச்சாமி அவனை ஆத்திரம் தீரத் திட்டித் தீர்த்து விட்டு அறையை விட்டு எழுந்து போனார். நாவல் பழக் கறுப்பாய் மினுமினுத்த அவருடைய பறங்கிப் பழத் தேகம் ஆடி அசைந்து கொண்டு படிகளில் இறங்கிச் சென்றது. தெருவில் அவர் நடந்து செல்வதைக் கவனித்தான்.

தூரத்தில் அவர் விலகி விலகிச் செல்வதைப் போலவே அவனுடைய கல்யாணக் கனவும் அவனை விட்டுக் கழன்று விலகி விலகிச் சென்றது.

ஆயிரம் ரூபாய்க்கு எங்கே போவது? கல்யாணம் நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை தூள் தூளாய்ச் சிதறிப் பிறகு பொடி சூரணமாக ஆகிவிட்டது. கௌரியின் கரத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் முடிவு செய்தான். 'உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளுகிறேன், கௌரி!' என்று அவளுடைய காதருகில் சொல்லிய சொல் அவனுக்கு நினைவில் வந்தது. அந்தச் சொல் அவளுடைய முகத்தில் ஏற்படுத்திய கனிவையும் மனத் திரையில் கண்டான்.

அவனுக்குப் பெண் இனத்தின் மீதே எரிச்சல் ஏற்பட்டது. 'நான் தனியாக வாழப் பிறந்தவன். என்னிடம் நெருங்கிட்டு இவர்கள் வீண் வம்பு செய்கிறார்கள். சும்மாக் கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்து விட்டு ஓடிப்போனாள் ஒரு நாட்டியக்காரி. இப்போது இந்தப் பொன்வயல் சிறுமி என்னை விளையாட்டுப் பொம்மையாக்கி வேடிக்கை பார்க்கிறாள். அந்தப் பொம்மையாக மாறுவதற்கு அவளுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் நான் காணிக்கை செலுத்த வேண்டும்.'

கல்யாண ஏற்பாட்டை உடனடியாக நிறுத்தச் சொல்லிப் பொன்வயலுக்கு நீண்டதொரு கடிதம் எழுதினான். தபால் நேரம் ஆகி விட்டது. கடிதத்தை மடித்துப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு தெருவில் இறங்கிக் கால் போன திக்கில் நடந்தான். மனத்தின் வெக்காட்டைத் தணித்துக் கொள்வதற்கு அவனுக்கு ஏதாவது மருந்து தேவைப்பட்டது. வேகமான நடை, மாலைக் காற்று, புழுதி படிந்த தெருக்கள் இவையே அவனுக்கு மருந்தாகத் தோன்றின.

சுப்பையாவின் வீடு கண்ணில் பட்டது. ஒரு கணம் தாமதித்தான். தன்னுடைய நிலையை யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ள அவனுக்கு விருப்பமில்லை. என்றாலும் தேவகியின் முகத்தைச் சில விநாடிகள் பார்த்து வந்தால் அதனால் ஒரு ஆறுதல் கிடைக்கும். அவளுடைய அகன்ற நெற்றியும் நேர்வகிடு எடுத்து முடித்த கூந்தலும் கண்முன் வந்தன. கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். (தொடரும்)

படித்துப் பாருங்கள்

வட இந்திய யாத்திரை

தெய்வ லோகத்தில் ஒரு யாத்திரைப் போட்டி நடைபெற்றது. யாருடைய முன்னிலையில்? சாட்சாத் எம்பெருமான் முன்னிலையில்தான்.' அவரே நடத்திய யாத்திரைப் போட்டிதான்.

பரமசிவன் ''யார் முதலில் உலகத்தைச் சுற்றி வருகிறார்களோ அவர்களுக்கு இந்தக் கனி?'' என்று கூறித் தன் அருமை மக்கள் விநாயகருக்கும் முருகப்பெருமானுக்கும் ஒரு போட்டி வைத்தார்.

உடனே முருகப்பெருமான் தமது வாகனமாகிய மயில்மீது ஏறிக் கொண்டு இந்தப் பரந்த உலகைச் சுற்றிவரப் புறப்பட்டு விட்டார்!

விநாயகர் தம் தொந்தியைப் பார்த்தார். உலகத்தின் பரிமாணத்தைப் பார்த்தார். இதை யாரால் சுற்றிவர முடியும் என்று அங்கலாய்த்தார். அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. இந்த உலகையே படைத்த சிவபெருமானைச் சுற்றி வருவதே உலகத்தைச் சுற்றிவருவதல்லவா? என்ற எண்ணம் உதித்தது. உடனே சிவபெருமானைச் சுற்றி வந்தார். தாம் உலகைச் சுற்றி வந்து விட்டதாகக் கூறி விட்டு, கனியை வாங்கிச் சாப்பிடத் தொடங்கி விட்டார்.

இந்தக் கதையில் கிடக்கும் தத்துவார்த்தம் ஒரு புறம் இருக்கட்டும்!

உலகத்தைச் சுற்றி வருவதற்குச் சமத்காரமான வழியைக் கண்டு பிடித்தாரே விநாயகர் அதை நினைத்துத்தான் நாம் வியந்து போகிறோம். அத்துடன் இப்படியொரு சுலபமான வழி நமக்குக் கிடைக்கக் கூடாதா என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் தோன்றுகிறது!

அதிலும் சமீபகாலத்தில் வடநாட்டில் அந்த அணை இத்தனை கோடி ரூபாயில் கட்டி முடித்து, விட்டார்கள்; அதிலிருந்து மிகப் பெரிய அருவி மின்சார நிலையம் அமைக்கப் போகிறார்கள்; அது பல கோடி கிலோவாட்ஸ் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்யப் போகிறது; அதைக் கொண்டு பல தொழிற்சாலைகள் உண்டாக்கப் போகிறார்கள்; பல நூறு மைல்களுக்குக் காடுகளை அழிக்கிறார்கள்; பாலைவனத்தைச் சோலைவனமாக்குகிறார்கள். இது வரையில் தரிசாகக் கிடந்த பல லட்சக்கணக்கான ஏக்கர்கள் நிலங்களைத் திருத்திப் பயிர் செய்யப் போகிறார்கள் என்றெல்லாம் படிக்கிறோம். வியப்பு தரும் இந்தச் செய்திகளைப் படிக்கும்போது நமக்கு அங்கு போய் பார்க்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஏற்படுகிறது!

இனிமேல் அப்படியெல்லாம் ஆயாசப்பட வேண்டியதில்லை. இருந்த இடத்திலிருந்து கொண்டே விநாயகப் பெருமானைப் போல வடஇந்தியா முழுவதையும் சுற்றி வந்துவிடலாம். வட நாட்டில் எங்கெங்கே முன்னேற்றப் பாதையில் பாரத சர்க்கார் சென்று வேலை செய்து வருகிறார்களோ அவ் விடங்களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு வந்துவிடலாம்.

''பக்ரா நங்கல் அணை'' என்று தினம் கேள்விப்படுகிறோம். 'ரூர்க்கி சர்வகலாசாலை' என்றும் கேள்விப்படுகிறோம். 'சண்டிகர் நகரம்' என்று கேள்விப்படுகிறோம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'காஷ்மீர்' என்றும் சுவர்க்க பூமியைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம்! இவற்றையெல்லாம் உங்கள் வீட்டுப் படிக்கும் அறைக்கு அப்படியே பெயர்த்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுகிறார் நண்பர் பரீதன்.

நண்பர் பரீதன் அவர்களின் ''வட இந்திய யாத்திரை''யைப் படித்துக் கொண்டு வந்தீர்களானால் ஒரு கணம் கங்கை நதிக்கரையிலும், அடுத்த கணம் ரூர்க்கி கலாசாலையிலும், அதற்கடுத்த கணம் டேராடூன் வன ஆராய்ச்சிக் கழகத்திலும் அதற்கடுத்த கணம் ரூபரில் புதை பொருள் ஆராய்ச்சி நடக்குமிடத்துக்கும் சென்று 4000 ஆண்டுகள் பின்னுக்கும் சென்று விடுவீர்கள்!

காஷ்மீர நினைவுகளைப் படிக்கும்போது ஏதோ மந்திர சக்தியினால் நாம் அந்தக் காதல் பூமிக்கே சென்று விடுகிறோம். அங்குள்ள தால் தடாகத்தையும், படகு வீடுகளையும், வண்ண மலர்க் காடுகளையும் அதிசயமான கலைகளையும் அற்புதமான மரங்களையும் பார்க்கிறோம். அடாடா! இமயமலையின் இணையற்ற அழகுக்கு ஈடு சொல்லத்தான் முடியுமா? அதன் வெள்ளிப் பனி மூடிய சிகரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். அதன் அழகில் மயங்கியே விடுகிறோம். புத்தகத்தின் பக்கங்கள் முடிந்தவுடன்தான் நாம் மீண்டும் இந்த உலகத்துக்குத் திரும்புகிறோம்.

திரு பரீதன் அவர்களின் எழுத்து வன்மை நம்மை அப்படிச் செய்கிறது. ''வளர்ந்து வரும் இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கு நாம் நேரில் போக முடியவில்லையே'' என்ற குறையை அறவே அகற்றி விடுகிறது. நாம் நேரில் போயிருந்தால் கூட இவ்வளவு நுட்பமான விஷயங்களைக் கிரகித்திருக்க முடியாது. அதனால் நாம் போகாததே நல்லதாகப் போயிற்று என்ற எண்ணம் ஏற்படும்!

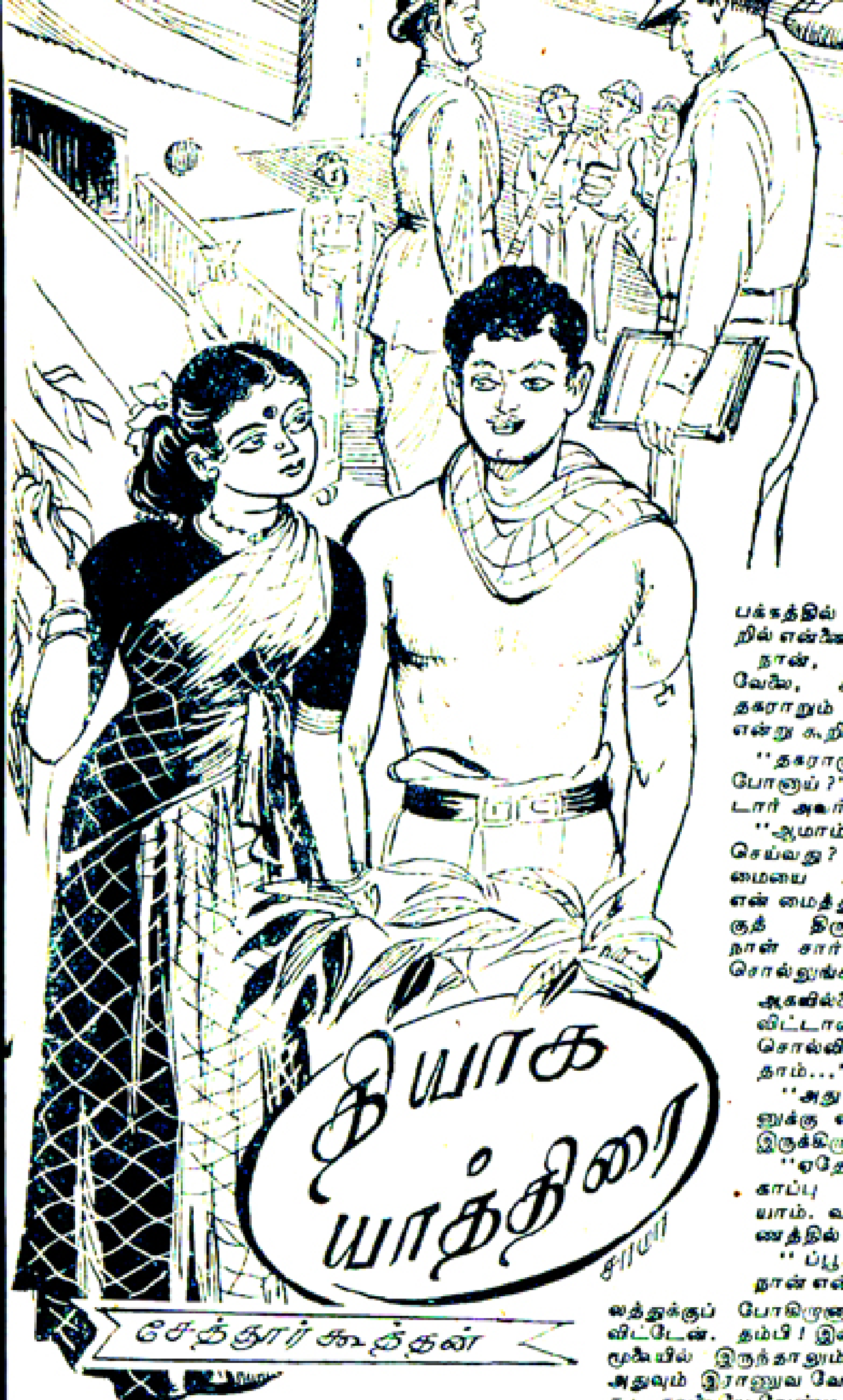
தமிழ் இலக்கியத்தில், சிறுகதைகள் ஏராளமாக வந்துவிட்டன. நெடுங் கதைகளும் ஏராளமாக வந்திருக்கின்றன. ''பிரயாணக் கட்டுரைகள்!'' என்ற இலக்கியத் துறையைத் திரு பரீதனின் 'வட இந்திய யாத்திரை' என்ற இந்தப் பிரயாண நூல் அற்புதமாக நிறைவு செய்கிறது!

வளரும் சுதந்திர பாரதத்தை அப்படியே கண் முன் காண்கிறோம்.

சுதந்திரம் என்பதன் பொருள் வட இந்திய யாத்திரையைப் படித்தவர்களுக்குத்தான் புரியும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

இந்த அரிய கட்டுரைகளைக் 'கல்கி'யில் வாரந்தோறும் படித்த அன்பர்கள் புத்தகமாக வாங்கிப் படிக்க விரும்புவார்கள். வாரந்தோறும் விட்டு விட்டுப் படித்த போது ஏற்பட்ட இன்பத்தை இந்தப் புத்தகத்தை மீண்டும் படிப்பதன் மூலம் அடைவார்கள். அதற்கும் மேலே புத்தக உருவில் படிக்கும் போது ஒரு தனியான இன்பமும் மன நிறைவும் ஏற்படுகின்றன. இந்தத் தொண்டைக் கலைஞன் பதிப்பகத்தார் செய்திருக்கிறார்கள்.

பிரசுரம்: கலைஞன் பதிப்பகம், தியாகராய நகர், சென்னை-17. விலை ரூ. 5.

தியாக யாத்திரை

சேந்தூர் கூத்தன்

பேராசிரியர் நாகராஜனைப் பார்த்து விட்டு வரலாமென்று அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். பொழுது போகவில்லை என்றால் பேராசிரியர் நாகராஜனிடம் போய் விடுவது என் வழக்கம்.

பேராசிரியர் அவர்கள் வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து, நன்மை தீமைகளை அறிந்து நிறைந்த அனுபவம் பெற்ற பாக்கியசாலி. என்னைப் போன்ற எண்ணற்றவர்களின் உயர்வுக்கு அவர்தான் காரண கர்த்தாவாக விளங்கினார்.

பேராசிரியர் என்னைக் கண்டதும், "வா, அப்பா! எங்கே இரண்டு நாட்களாக ஆளைக் காணோம்?" என்று கூறி விட்டுப் பக்கத்தில் கிடந்த நாற்காலி ஒன்றில் என்னை உட்காரச் சொன்னார்.

நான், "வீட்டில் கொஞ்சம் வேலை, சார்! அதோடு ஒரு தகராறும் ஏற்பட்டு விட்டது" என்று கூறினேன்.

"தகராறு? நீயா தகராறுக்குப் போனாய்?" வியப்புடன் கேட்டார் அவர்.

"ஆமாம் சார்; பின்னே என்ன செய்வது? அதுபோன்ற நிலைமையை உண்டாக்கி விட்டான் என் மைத்துனன். என் தங்கைக்குத் திருமணமாகி எவ்வளவு நாள் சார் இருக்கும்? நீங்களே சொல்லுங்கள். ஒரு மாதம் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் கிளம்பி விட்டான். அவசரமாக வரச் சொல்லி உத்தரவு வந்ததாம்..."

"அது சரி, உன் மைத்துனனுக்கு என்ன வேலை? எங்கே இருக்கிறான்?"

"ஏதோ ராணுவத்தில் பாதுகாப்பு இலாக்காவில் வேலையாம். வடமேற்கு எல்லை மாகாணத்தில் இருக்கிறான்."

"ப்பூ...... இவ்வளவுதானா? நான் என்னவோ சந்திர மண்டலத்துக்குப் போகிறானாக்கும் என்று எண்ணி விட்டேன். தம்பி! இன்றைய உலகில் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் கூடக் கவலை இல்லை. அதுவும் இராணுவ வேலை என்றால் கொஞ்சங் கூட கவலையே வேண்டியதில்லை. அதுபோன்று பயந்த காலமெல்லாம் மலையேறி விட்டது. அப்படிப் பயந்த காலத்தில்கூடக் கமலாம்பாளைப் போல எத்தனையோ வீராங்கனைகளும், கந்தசாமியைப் போல எத்தனையோ வீரத் தியாகிகளும் இருந்திருக்கின்றனர்."

"அது யார் சார் கமலாம்பாள்—கந்தசாமி என்பவர்கள்?" ஆவலும் ஆச்சரியமும் கொப்பளிக்கக் கேட்டேன்.

வழக்கம்போல் கதையை ஆரம்பித்தார் பேராசிரியர் நாகராஜன்.

★

முதல் மகாயுத்தம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்த காலம். இதுவரை இல்லாதபடி இத்தப் பூரண யுத்தத்தில் விமானங்கள், ஸெப்ளின்கள், சப்மரின்கள், விஷவாயுப் பிரயோகங்கள், மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் தடையின்றிச் செல்லக் கூடிய டாங்குகள் முதலிய நவீன ஆயுதங்களும், சாதனங்களும் உபயோகிக்கப் பட்டன.

இந்தியர்களில் மட்டும் பத்து லட்சம் பேர்கள் யுத்தம் நடந்த இடங்களில் போர் வீரர்களாகவும், வேறு பல கருமங்கள் செய்பவர்களாகவும் பணியாற்றினர். அப்படிப்பட்டவர்களிலே ஒருவன் தான் நம் கந்தசாமி.

சோழ வள நாட்டிலே ஓடும் காவிரித் தாயின் வளமிக்க கரைகளிலே அமைந்த எண்ணற்ற கிராமங்கள் ஒன்றில் பிறந்தவன் அவன். இளமையிலிருந்தே துடுக்கும் மிடுக்குமாய் விளங்கியவன். பதினெட்டு வயதுக்கெல்லாம் கட்டிளம் காளையாய்க் காட்சி அளித்தான்.

கழனியில் கலப்பை பிடித்ததாலும், கவலையற்று உணவுண்டு திரிந்ததாலும் அவனுடைய தசைநார்கள் பலப்பட்டு, தசைக் கோளங்கள் உருண்டு திரண்டு ஆள் பார்ப்பதற்குப் பயில்வானைப்போல் தோன்றினன்.

அக்காலத்தில் ஆங்காங்கு இருந்த சுதேச மன்னர்களிடமும் ஜமீன்தார்களிடமும் அவரவர்கள் தகுதிக்கேற்ப ஒரு இராணுவம் இருந்தது. கல்கத்தாவைத் தலைநகராகக் கொண்டு இந்தியா முழுவதையும் ஆண்டு வந்த ஆங்கில அரசாங்கத்தினிடமும் ஒரு பெரிய ராணுவம் இருந்தது. இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் படைக்குப் புதிய ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இளமை முறுக்கும் புதியன காண வேண்டும் என்கிற ஆவலும் இயல்பாகவே பெற்றிருந்த கந்தசாமியின் உள்ளத்தில் தானும் ஓர் போர்வீரனாக வரவேண்டும் என்ற ஆசை எப்படியோ ஏற்பட்டு நாளுக்கு நாள் தீவிரமாகப் பெருகவும் ஆரம்பித்து விட்டது.

தான் பட்டாளத்தில் சேர்ந்து சில நாட்களில் அந்தப் படைக்குத் தளபதியாகி விடுவது போலவும், துப்பாக்கி ஏந்தி எதிரிகளைத் துவம்சம் செய்வது போலவும், விமானத்தில் பறந்து எதிரிகளின் நாட்டை நாசம் செய்வது போலவும் மனக் கண்ணால் கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெற்றோர்களிடம் தன் ஆசையை வெளியிட்டால் நிச்சயம் தடைபோட்டு விடுவார்கள் என்பதை உணர்ந்த கந்தசாமி, ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒரு நாள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டான். அவனிடம் உயிருக்குயிராய்ப் பழகி அவன் மேல் உயிரையே வைத்திருந்த அவனுடைய அத்தை மகள் கமலியிடம் கூட அவன் தன் ஆசையைச் சொல்லவில்லை.

பட்டாளத்தில் அவனை உடனேயே சேர்த்துக் கொண்டார்கள். கல் போன்ற உடலையும், கம்பீரமான தோற்றத்தையும் உடைய கந்தசாமி விரைவிலேயே அங்கிருந்த பெரிய ஆங்கில அதிகாரிகளையெல்லாம் கவர்ந்து அவர்களின் அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரனாகி விட்டான்.

இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே கந்தசாமியின் புகழ் பட்டாள வீரர்களிடையே பரவ ஆரம்பித்து விட்டது. எல்லாவற்றுக்கும் அவனுடைய திறமைதான் காரணம். எந்தப் பயிற்சியிலும், எப்படிப்பட்ட போட்டியிலும் அவன் பெயர்தான் முதலில் இருந்தது.

இப்படி ஏகக் குஷியாக இருந்தவனுக்குத் திடீரென்று வீட்டைப் பற்றிய நினைவு எழுந்தது. தாய் தந்தையைக் காணவேண்டுமே என்ற அவா அதிகமாக எழவில்லை. கமலியைக் காணவேண்டும், அவளோடு கொஞ்சிக் குலாவ வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் அவனுக்கு அதிகம் ஏற்பட்டது. 'ஆகா! கமலி இப்பொழுது எவ்வளவு பெரியவளாகி இருப்பாள்! தாமரை தானவிழ்ந்து தடாகமெங்கும் மணம் பரப்புவது போல அவளும் பெரியவளாகி மொட்டு வெடித்த மோகன மலராகக் காட்சி அளிப்பாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதோ! அந்த நறுமணம் எத்தனையோ மைல்

களைக் கடந்து வந்து என்னைத் திரை அடிக்கிறதே......''

எப்படி எப்படி வெல்லாமோ அவன் கமலியைப் பற்றி எண்ணமிடலானான். அவளைக் காண வேண்டும் என்கிற ஆவல் அவனை அனலாகத் தகிக்கச் செய்தது. உடனே ஒரு வருட காலத்துக்கு விடுமுறை பெற்றுக் கொண்டு ஊர் திரும்பினான்.

*

கமலி அவனைக் கண்டவுடனேயே 'அத்தான்' தான் என்று அடையாளம் புரிந்து கொண்டாள். அவனுடைய பெற்றோர்கள் தான் சட்டென்று புரிந்து கொள்ளவில்லை.

கந்தசாமி கற்பனை செய்திருந்ததைவிடப் பன்மடங்கு எழிலோடும், நல்ல ஆகிருதியோடும் விளங்கினாள் கமலி. அவளிடம் அன்னத்தின் அசைவும், மச்சத்தின் பாய்ச்சலும், மயிலின் சாயலும் நிறைந்து நின்று பிரகாசித்தன.

கந்தசாமி கமலியைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமடைந்தான். சில நாட்களிலேயே அவன் ஆசை பூர்த்தியாயிற்று. கந்தசாமிக்

கும் கமலிக்கும் விமரிசையாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. பெற்றோரும் மற்றோரும் வகை கொண்டனர்.

கந்தசாமி கமலியின்மேல் அன்பை மழை போல் பொழிந்தான். கமலியும் அப்படியே இருந்தாள். அவர்களிடையே குதூகலமும் குமமானமும் குமிழியிட்டுப் புதுவெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. வயல் வெளியிலும் ஆற்றின் கரையிலும், சோலை நடுவிலும் அவர்கள் ஆடிப்பாடி அகமகிழ்ந்தனர். காலமெல்லாம் இப்படியேதான் இன்பத்தில் மூழ்கி இருப்போம் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். பாவம்! தீர்க்கதரிசியாக எவ்வோராலும் ஆக முடிவதில்லையே.

ஒன்பது மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. காலதேவன் தன் மேல் பொறாமை கொண்டு தான் ஒரு நாளை ஒன்பது மாதமாக்கி விட்டான் என்று எண்ணினான் கந்தசாமி. அவனுக்கு ஒன்பது மாதங்களும் ஒரு நொடியாகப் பறந்து போய் விட்டன.

அன்று மேலதிகாரியிடமிருந்து அவனுக்கு ஒரு அவசரக் கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. அதில், ''உடனே புறப்பட்டு வரவும். மீதியுள்ள உன்னுடைய லீவ் நாட்களெல்லாம் ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டன...''

கடிதத்தைப் படித்த கந்தசாமிக்கு அப்பொழுதுதான் பழைய நினைவுகள் வந்தது போல் இருந்தது. தான் 'பூலோகத்தில்தான் வசித்து வருவதாகவும், இன்னும் பட்டாளத்திலிருந்து விலகவில்லை என்பதும், லீவில் வந்துதான் கமலி என்ற பெண்ணை மணந்தோம் என்பதும் அவனுடைய நினைவுக்கு வந்தன. தன்னுடைய ஞாபக மறதியைக் கண்டு அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது. 'எல்லாம் கமலியால்தான்' என்று எண்ணியபடியே, தான் தற்பொழுது வரச் சௌகரியப்படாதென்றும் சீக்கிரத்திலேயே பட்டாளத்தை விட்டு விலகிக் கொள்ள விரும்புவதாகவும் ஒரு கடிதத்தை எழுதி அனுப்பி வைத்தான்.

ஆனால் என்ன ஏமாற்றம். மூன்றும் நாளே எச்சரிக்கை போல் ஒரு கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. ''யுத்த அபாயம் நெருங்கி விட்டது. உடனே வந்து சேரவும். தவறினால் கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்...''

இப்பொழுதுதான் இராணுவத்தில் சேர்ந்ததைக் குறித்து, 'இளமைத் திமிரில் எப்பேர்ப்பட்ட தவறு செய்து விட்டேன். ஐயோ! கமலி, உன்னைப் பிரிய வேண்டுமே' என்று அங்கலாய்த்தான். அவனுடைய வைர நெஞ்சம் கலங்கத்தான் செய்தது.

கடைசியில் எப்படியோ மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கமலியிடம் விஷயத்தைக் கூறினான். என்ன ஆச்சரியம்! அவன் கூறியதைக் கேட்ட கமலி கொஞ்சம் கூடப் பயந்ததாகவோ, வருந்தியதாகவோ தெரியவில்லை. அதோடு இல்லாமல் மகிழ்ச்சியோடு, ''போய் வாருங்கள், அத்தான்! நீங்கள் வரும்வரை நான் பத்திரமாக இருப்பேன்'' என்று கூறி அவனைப் பயணம் வேறு படுத்திவிட்டாள்.

ஆனால் உண்மையில் அவள் உள்ளம் எப்படி இருந்தது என்பது பிறகுதான் தெரிய வந்தது. கணவன் கண்ணீர் விடாமல் புறப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அப்படித் தைரியமாய்க் கூறுவது போல் நடித்தாள். அவன் சென்றபிறகுதான் அவளுடைய நடிப்பு வெளிப்பட்டது. குமுறிக் குமுறி அழுதாள். 'கோ' வென்று ஊரே கூடும்படி கூட அழுதுவிட்டாள். ஒவ்வொரு நொடியும் அவளுக்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றியது.

*

ஒவ்வொரு நாளையும் நூறு யுகங்களாகக் கருதி ஒரு வருடத்தைக் கழித்திருந்தான் கந்தசாமி. என்றைக்கும் இல்லாதபடி இன்று அவன் உள்ளம் ஆனந்த வாரிதியில் அலை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. கையில் இருந்த கடிதத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்துக்கொண்

டிருந்தான். கமலிதான் தன் கைப்படவே எழுதி இருந்தாள்.

' அத்தான் !

ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. இப்பொழுதே ' அப்பா ' ' அப்பா ' என்று அழைக்க ஆரம்பித்து விட்டான். எனக்குக்கூட உங்களைக் காண வேண்டுமென்று ஆசையாக இருக்கிறது.

எங்கோ வெளி நாட்டில் யுத்தம் நடப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். நீங்கள் யுத்தகளத்துக்குச் சென்றால் அங்கு என்னைப் பற்றியோ குழந்தையைப் பற்றியோ நினைக்காதீர்கள். முடியுமானால் கொஞ்சநாளைக்கு எங்களை மறந்தே விடுங்கள். அப்பொழுதுதான் உங்கள் வீரம் தடையின்றி வெளிப்பட்டு உலகெங்கும் பரவும்.

சங்கீத ரசனே !

நீங்கள் விரைவிலேயே வீடுவந்து சேருங்கள். உங்களை வாகை சூடி வரவேற்க வழிமேல் விழி வைத்து நீங்கள் வருகின்ற திசை பார்த்துக் காத்திருப்பேன்.

உங்கள் அன்புள்ள கமலி '

கடிதத்தை நூறு முறையாவது படித்திருப்பான். அப்பொழுதும் அவனுக்கு அலுப்புத் தட்டவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் முதல் தடவையாகப் படிப்பதைப் போலவே இருந்தது.

'' கமலி ! உன்னையும் நீ பெற்ற செல்வத்தையும் காண இன்னும் பத்தே நாட்களில் வந்து சேருவேன் '' என்று எண்ணியவனாய் எப்படியும் 'லீவ்' வாங்கிவிடுவது என்ற உறுதிப் பாட்டோடு தனது தலைமை அதிகாரியின் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தான். அதே சமயத்தில் எதிரே வந்த ஒருவன், ''உங்களைத் துரை உடனடியாக அழைத்து வரச் சொன்னார்'' என்று கூறினான்.

★

துரை அப்படியும் இப்படியுமாக உலவிக் கொண்டிருந்தார், அவர் முகத்திலே கவலை நிறைந்த சிந்தனையின் ரேகைகள் கார்மேகத்தின் விளிம்பிலே பட்டுக் கதிரவனின் கிரணங்கள் மின்னுவதுபோல் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

'' கந்தா......!'' இலேசான நடுக்கத்தோடு இனிமை குழையக் கூப்பிட்டார்.

''ஐயா......!'' இராணுவ முறைப்படி பதில் கொடுத்தான்.

''உன்னை நம்பி ஒரு மகத்தான காரியத்தை ஒப்படைக்கப் போகிறேன். நேச நாடுகளின் வெற்றியும் தோல்வியும் இதில்தான் இருக்கிறது. நேச நாடுகளின் வெற்றி உலகத்தின் வெற்றி. நேச நாடுகளின் வெற்றி நீதியின் வெற்றி யாகும்...

'' பிரிட்டிஷ் தளபதியின் முத்திரை பெற்ற ஒரு முக்கிய கடிதத்தைத் துருக்கிப் போர் முனையில் இருக்கும் ஒரு தளகர்த்தரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். இங்கிருந்து ஆப்கானிஸ்தானத்துக்குப் போய்ச் சேர். அங்கே யுத்தக் கைதிகளுக்காக உணவேற்றப்பட்ட விமானம் ஒன்று உனக்காகக் காத்திருக்கும். அதில் விமானி மட்டுமே இருப்பான். அங்கிருந்து மெஸபொடேமியாவை அடைந்து காரியத்தைக் கச்சிதமாக முடித்துக் கொண்டு உடனே திரும்பி விடு.''

துரையின் பேச்சைக் கேட்டு வாயடைத்து மரமாய் நின்றிருந்தான் கந்தசாமி.

அவன் மனநிலையை உணர்ந்த அதிகாரி, '' கந்தா ! உன்னிடம் எவ்வளவு பெரிய காரியத்தை ஒப்படைத்திருக்கிறேன் என்பதை மீண்டும் நினைவுறுத்துகிறேன். இதற்கு உன்னை விடச் சிறந்த வீரர்கள், நம்பிக்கையானவர்கள் ஒருவரும் கிடையாது என்பதாலேயே இதை, நீ மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. கிழக்கு நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் ஜெர்மன் பெரும் படையின் மிக முக்கியமான குறிப்புகளும், இந்தியப் படையைப் பற்றிய ரகசியமான தகவல்களும் இதிலே நிறைந்திருக்கின்றன. மீண்டும் எச்சரிக்கின்றேன். மிக மிகக் கவனமாக நடந்து கொள்'' என்று கூறி முத்திரை பதித்த ஒரு கடிதச் சுருளை அவனிடம் கொடுத்தார்.

அதை வாங்கிக் கொண்ட பின்பும் அந்த இடத்தை விட்டு அசையவில்லை கந்தசாமி. அவனுடைய தயக்கத்துக்குக் காரணம் புரியாத துரை, ''என்ன வேண்டும் கந்தா? தாராளமாகக் கேள்'' என்றார்.

சிறிது நேரம் கழித்துக் கம்மிய குரலில், ''இங்கு போய் வந்த பிறகாவது நான் ஊருக்குச் செல்ல அனுமதி அளிக்க வேண்டும். எனக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறதாம். என் மனைவி எழுதி இருக்கிறாள். இன்றே கூட......'' என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள், ''அதனால் என்ன! நீ வெற்றியோடு திரும்பி வா. அப்புறம் உன்னை ஊருக்கு அனுப்பி வைப்பது என் பொறுப்பு'' என்று கூறி அவனை மேலே பேச முடியாதபடி செய்து விட்டார் துரைமகனார்.

★

விமானம் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது. கந்தசாமி எதையோ பறி கொடுத்தவன் போல் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் உள்ளத்தி

விருந்து வேதனை நிரம்பிய பெருமூச்சுகள் அடிக்கடி வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவன் உருவம் வேதனையின் உருவமாகவே தோன்றியது.

ஆப்கானிஸ்தானத்தை அடைந்ததும், அடுத்த விமானம் தயாராக இருந்தது. கந்தசாமி இயந்திரம்போல் அதில் போய் ஏறிக் கொண்டான். அந்த விமானம் துரை ஏற்பாடு செய்திருந்ததுதானா, அதில் விமானி மட்டும்தான் இருக்கிறான் என்பதை யெல்லாம் அவன் அக்கறையெடுத்துக் கவனிக்கவே இல்லை. அப்பொழுது ஆப்கானிஸ்தானத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த கலவரத்தைப் பற்றிக் கூட அவன் விசாரிக்கவில்லை. அங்கு ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்தும், ஜெர்மானியர்களை ஆதரித்தும் நடைபெற்று வந்த பிரசாரங்களை 'அமீர்' தீவிரமாக அடக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அதைப் பற்றிய அணுவளவு சிந்தனைகூட அவனுக்கு எழவில்லை. அவன் கண் முன்னே காட்சி அளித்தது எல்லாம் கமலியின் உருவமும் அவள் ஈன்றிருக்கும் இளங்கன்றின் உருவமும்தான்.

வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு முதுகில் ஏதோ அழுத்துவதைப் போல் இருக்கவே திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். என்ன அதிசயம்! அவனையும் விமானியையும் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை என்று எண்ணியபோது விமானத்துக்குள் முகமூடி அணிந்த இரண்டு உருவங்கள், துப்பாக்கி ஏந்திய கரங்களோடு நின்று கொண்டிருந்தன.

கந்தசாமி அஞ்சவில்லை. விஷயம் புரியாமல் குழம்பவும் இல்லை. அவனும் ஒற்றர் படையில் இருப்பவன்தானே. ஆனால் தனது அசட்டுத்தனத்தை எண்ணி ஒருகணம் வருந்தினான். உண்மையிலேயே விமானம் மாறி விட்டது. முக்கிய தஸ்தாவேஜிகளோடு இவன் புறப்படுவது எப்படியோ எதிரிகளுக்குத் தெரிந்து விட்டது. உடனே அவர்கள் தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி விட்டார்கள். கந்தசாமி ஆப்கானிஸ்தானத்துக்கு வருவதற்கு அரை மணி நேரத்துக்கு முன்பாகவே துரை ஏற்பாடு செய்திருந்த உண்மையான விமானத்தில் போலி கந்தசாமி ஒருவன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். ஜெர்மனி ஒற்றர்களின் திட்டப்படியே கந்தசாமியை இந்த விமானத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

''எடு. உன்னிடமுள்ள கடிதத்தை மரியாதையாகக் கொடுக்கிறாயா? அல்லது நாங்களே எடுத்துக் கொள்ளவா? ஒழுங்காகக் கொடுத்து விட்டால் உன்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டோம். உன் உயிருக்கு ஒரு தீங்கும் நேராமல் உன் நாட்டுக்கு உன்னை அனுப்பி வைப்போம். இல்லையேல்......''

அவர்கள் முழுவதையும் சொல்லி முடிக்கவில்லை. அதற்குள் இரும்புக் குண்டைப் போல் எதிர்பாராது வீழ்ந்த இரண்டு குத்துக்கள் அவர்களை அடுக்கடுக்காகக் கீழே விழ வைத்தன. அவர்கள் கையில் இருந்த துப்பாக்கிகளும் தூரத்தில் போய் விழுந்தன. கந்தசாமியின் வஜ்ராயுதத்தை யொத்த கைகளின் தாக்குதலுக்கு அவர்கள் நிலைகுலைந்து போனதில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

கந்தசாமி கொஞ்சம்கூடத் தாமதம் செய்யாமல் தூரத்தில் கிடந்த துப்பாக்கிகளைப் பாய்ந்தெடுத்தான். அடுத்த கணம் இரண்டு துப்பாக்கிகளும் காலியாகும் வரையில் கீழே விழுந்து எழுந்திருக்க முயன்றவர்களைச் சுட்டுத் தீர்க்கத்தான் முயன்றான். ஆனால் அவன் விரல்களில் ஒன்றைக்கூட அசைக்க முடியாது போய்விட்டது. இந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் கந்தசாமி மரணத்தை ஏற்பதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. உடனே அவன் சட்டைப் பையிலிருந்து அந்த முக்கியமான கடிதத்தையெடுத்துச் சுக்குநூறாகக் கிழித்து எறிந்தான்.

அதே சமயத்தில் எதிரியின் துப்பாக்கிக் குண்டு கந்தசாமியின் மார்பில் பாய்ந்தது.

*

நான் மிகுந்த வியப்புடன், ''அப்படி என்றால் முதல் மகா யுத்தத்தின் வெற்றிக்கு மூல காரணமே கந்தசாமி என்று சொல்லுங்கள்'' என்றேன்.

''அப்படிச் சொன்னாலும் தவறில்லை. ஆனால் இன்னும் ஆயிரமாயிரம் பாரதத் தாயின் பண்புள்ள புத்திரர்களின் தியாகமும், வீரமும் அதிலே கலந்திருக்கின்றன. பிளாண்டர்ஸிலும், மெஸபொடேமியாவிலும், பாலஸ்தீனத்திலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் ஆங்கிலேயருக்கு அமோக வெற்றி கிட்டியது என்றால் அதற்குப் 'பாரத வீரம்'தான் காரணம். இதற்கு எத்தனையோ ஆதாரங்களும் படைக் குறிப்புகளும் இருக்கின்றன.''

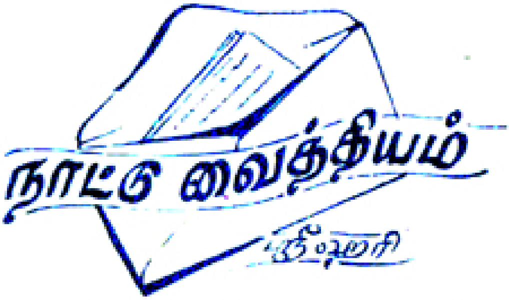
''அது சரிங்க, சார். அதன் பிறகு கமலியும் அவள் குழந்தையும் என்ன ஆனார்கள்? இந்தக் கதை உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது!''

''இந்தக் கதை எனக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்பது அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால் அவர்கள் இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லி விடுகிறேன். கமலி தன் கணவன் இறந்ததை அறிந்து கலம் கலமாகக் கண்ணீர் விட்டாள் என்பது உண்மையே. ஆனால் உயிரை விட்டுவிட வில்லை. வீராங்கனையானாள். தன் கணவனின் பயங்கர மரணத்துக்குக் காரணமான ஆங்கில ஆட்சியின்மேல் அவள் ஆத்திரமெல்லாம் திரும்பியது. தன் மகனை வீரம் பொங்க வளர்த்து இந்திய சுதந்திரப் போரில் ஈடுபடும்படி செய்தாள். தந்தைக்கு இருந்த வீரம் மகனை விட்டு மட்டும் போய் விடுமா? அவனும் ஆர்வத்தோடு பாடுபட்டு, எத்தனையோ இன்னல்களுக்கு இலக்காகித் தன் வாழ்நாளிலேயே சுதந்திர பாரதத்தைக் கண்டு விட்டான். இப்பொழுது தன் வயதான தாயோடும், பேராசிரியர் நாகராஜன் என்ற பெயரோடும் ஆனந்தமாக...''

அதற்குமேல் பேராசிரியர் அவர்கள் கூறியது என் காதுகளில் விழவில்லை. ஒருவேளை மயங்கி விழுந்திருப்பேனோ? இருக்கலாம். ஏனெனில் 'தோஞ்சல்' என்ற நிரந்தரப் பட்டம் பெற்ற எனக்கும் பாரத வீரத்துக்கும் ரொம்பத் தூரம் ஆயிற்றே!

இதோ
உங்களுக்கு
முற்றிலும் புதிய
மாதிரியான
இரு பவுடர்கள்
"GOKUL"
SANTOL
TOILET POWDER
GOKUL
SANDAL
TOILET POWDER
ஸாண்டால்
சந்தனத்துடன் கூடிய
டால்கம் பவுடர் ...
ஸாண்டல் வுட்
டாய்லட் பவுடர்
சுத்தமான தனி
சந்தனத்தை
மென்மையாக்கப்பட்டது.
டி.எஸ்.ஆர். & கோ
கும்பகோணம்

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்
ஓர் இந்திய பிக்ஷு
தேயிலையின் நல்ல குணத்தைப்
பற்றிக் கண்டுபிடித்தார்
1955ல், புனா நகரில் உள்ள "பயலாஜிகல் ஸைன்ஸ் பௌண்டேஷன்" என்ற விஞ்ஞான நிபுணர்கள் கொண்ட குழு, தேநீர் சோர்வைப் போக்க உதவுகிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.
தேநீர் சோர்வை விரட்டியடிக்கும் வல்லமை பெற்றது என்ற உண்மையைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே கண்டுபிடித்தவர் தருமா என்ற இந்திய பிக்ஷு என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர் சீனாவிலும், ஜப்பானிலும் புத்தமதத்தைப் பிரசாரம் செய்வதற்காக இந்தியாவிலிருந்து கி.பி. 520ம் ஆண்டு சென்றவர்.
தற்போது, பல லக்ஷக்கணக்கான வீடுகளில் தேநீர் அருந்துவது தினசரி வழக்கங்களில் ஒரு அங்கமாகி விட்டது மட்டுமல்ல, அது விருந்தோம்பலின் சின்னமாகவும் விளங்குகிறது. ஒரு கோப்பைத் தேநீர் அருந்தும்போது, உங்கள் கவலை எல்லாவற்றையும் மறந்து, நீங்கள் எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் பிறரிடம் விவாதிக்கலாம்.
நான்தான் டீ — நட்பின் சின்னம்
TEA BOARD INDIA

36. இன்னும் கவிகளுண்டே!

ராஜசபையில் பண்டிதர்கள்—கவிஞர்கள் — கலைவாணர்கள் — மந்திரிகள் தந்திரிகள் எல்லோரும் குழுமியிருந்தனர்.—'பண்டித பரிஷத்' நடந்து கொண்டிருந்தது. அரசனும் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அவனுடைய வலப்புறத்தில் ஆஸ்தான கவியும், இடப் புறத்தில் மதிமந்திரியும் வீற்றிருந்து சபையின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சபையில் விதூஷகனைக் காணவில்லை. சபை களை கட்டவில்லை. அரசன் 'விதூஷகரே! விதூஷகரே!' என்று அடிக்கடி அழைத்தபடி இருந்தான். ஆனால் விதூஷகன் அங்கிருந்தால்தானே பதில் வரும்? அப்போது சேவகன் அரசசபையில் வந்து 'மஹாராஜா'வுக்கு வணக்கம் தெரிவித்து ஒரு ஓரத்தில் நின்றான். 'என்ன?' என்றான் அரசன்.

'யாரோ வடக்கத்தியவர். தாங்கள் பரம்பரைக் கவிகளென்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். மூவர் வந்துள்ளனர், அரசே!' என்றான் காவற்காரன்.

'வடநாட்டினரா?' என்றார் மதி மந்திரி.

'பரம்பரைக் கவிகளா?' என்றார் ஆஸ்தான பண்டிதர்.

'அழைத்து வா!' என்றான் அரசன்.

காவற்காரன் விரைந்தோடி, மூவரையும் அழைத்து வந்தான் ராஜ சபையில்.

'கவிகள்'.......இல்லை. இல்லை. 'பரம்பரைக் கவிகள்'. ஒருவர்மேல் ஒருவர் சாய்ந்தவராய்த் தட்டித் தடுமாறிக் கொண்டே சபையில் வந்தனர். தண்ணீரையே கண்டறியாத அந்த ஆடைகள்! அவை நெருப்பை அணைத்துவிடும். இதனுள் அக்கவிகள் எப்படித்தான் புகுந்து கொண்டிருந்தனரோ! இவர்கள் நுழையும்போதே செம்மறியாட்டு மந்தையில் இருக்கும் ஒரு நாற்றம் அம் மண்டபத்தில் நிறைந்து விட்டது.

''மழையினால் நனையாது
கனலினால் எரியாது
மாகவி தரிக்கும் ஆடை!......''

என்றார் ராஜ சபையிலிருந்த ஒருவர்.

உடனே கவிகளுள் ஒருவர்,

''கன்னுபின்னு காவரையா துவரையா?
எங்கப்பன் கோவில் பெருச்சாளி!''

என்று சீறினார்.

சபையில் சிலர் சிரித்து விட்டனர். சிலர் சிரிப்பை அடக்க முயன்றனர்.

''உம்....'' என்றான் அரசன்.

''இன்னுமென்ன?'' என்றான் ஆஸ்தான வித்வான்.

''இன்னும் கவிகளுண்டே!'' என்றான் 'பரம்பரைக் கவிக'ளுள் இரண்டாவது நபர். ''டே டே டே டே டே!'' என்று முடித்தான் மூன்றாவது நபர்.

சபையில் ஒரே திகைப்பு. நாற்றமோ! கூரையைப் பிய்த்து விடும்போல் முட்டி விட்டது.

இதனிடையில் மதி மந்திரி ஏதோ அரசன் அருகில் சென்று இரகசியமாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டுத் தன்னிடத்துக்கு வந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

''விதூஷகரே!'' என்றான் அரசன்.

''மஹாராஜா!'' என்றான் பரம்பரைக் கவிகளுள் முதல்வன் தன்னை மறந்தவனாய். உடனே ''அடடா வேஷம் கலைந்து விட்டதே!'' என்ற எண்ணத்தால் ஒரு அசட்டுக் களை முகத்தில் வந்து கப்பிக் கொண்டது.

அரசன் கடகடவென்று சிரித்தான். ''குட்டு வெளிப்படாது என்று எண்ணினீரோ?'' என்று கேட்டு மேலும் சிரித்தான் அரசன். சபையில் யாவரும் சிரித்தனர் .... ஒரே ஆரவாரம். பரம்பரைக் கவிகள் சபையிலிருந்து சிரித்தபடியே நழுவினர். நடையில் இப்போது தள்ளாட்டமில்லை. ஒரு மிடுக்கு காணப்பட்டது.

நேயர்களின் கடிதக் குவியலைக் காணும்போது இந்த ''இன்னும் கவிகளுண்டே....'' என்ற ஹாஸ்யந்தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

கடிதங்களின் சிலவற்றின் விஷயமோ? இந்தப் பரம்பரைக் கவிகளின் லக்ஷணத்தைப்போல இருக்கிறது. ஹாஸ்யத்துக்குக் குறைவில்லை. சிலவற்றைப் படிக்கும் போது......!!

314ல் மைசூர் சகோதரி எழுதுகிறார்! கைக்குழந்தை. ஆண் ஒன்றரை மாதம். தலைச்சன் குழந்தைக்கு ஆகாரமில்லை. ''......ஆகையால் தாய்ப்பால் வருவதற்கு ஏதாவது மருந்து இருந்தால்....'' என்று எழுதுகிறாள்.

தாயின் கவலையைப் பார்த்தீர்களா?

''எனக்கு ஒரே 'வீக்னஸ்'. அதனாலே குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க வேண்டாமென்று.......'' என்போரும் உண்டு.

இந்த 'வீக்னஸ்' நவநாகரிகம் என்ற போலி வாழ்வின் விளைவு.

முருங்கைக் கீரையை அவ்வப்போது சமையலில் கூட்டி வரும்படி எழுதினேன்.

பதிமுகம், நாமக்கரும்பு, கூகை நீர்—(இதைக் கொட்டிக் கிழங்கின் சர்க்கரை என்பாருண்டு — ஆனால் கேரளத்தில் கூகை நீரு—என்று அழைக்கின்றனர். கடைகளில் சாதாரணமாய்க் கிடைக்கும்) மூங்கிலுப்பு, கற்கடசிருங்கி, சீந்தில் கொடி, ஜீவந்தீ என்னும் அடபதியன் கிழங்கு, காகோளீ, க்ஷீரகாகோளீ, (இவற்றுக்குப்பதிலாக, தண்ணீர் விட்டான் கிழங்கைக் கூட்டிக் கொள்ளலாமென்றும் நிலப்பனங்கிழங்கைச்சேர்க்கலாமென்றும் சாஸ்திரம்.) மேதா, மகாமேதா, (இவற்றுக்குப் பதில் நிலப்பூசனிக்கிழங்கைக் கூட்டிக் கொள்ளலாமென்பர்) காட்டுப் பயறு, காட்டுளுந்து, ரிஷபகம், ஜீவகம் (இவ்விரண்டுக்கும் பதில் அமுக்கிராங்கிழங்கைக் கூட்டிக் கொள்ளலாமென்பர்.) அதிமதுரம் ஆகியவை பாலைப் பெருக்க வல்லவையாகும். இவற்றுள் கிடைத்தவைகளையாவது எடுத்துப் பொடித்துச் சிறு கற்கண்டும் கூட்டி ஒரு டீஸ்பூன் அளவை ஒரு கோப்பைப் பாலில் சாப்பிட்டு வரலாம்.

தர்ப்பப் புல்லின் வேர், கரும்பின் வேர், நாணல் புல்லின் வேர், ஆற்று தர்ப்பத்தின் வேர், செந்நெல் பயிரின் வேர் — அறுபதாம் சம்பா நெல்லின் வேர்...... ஆகியவற்றில் கிடைத்தவைகளையாவது இடித்துக் கஷாயம் செய்து சிறிது பாலும் சிறு கற்கண்டும் கூட்டிக் காப்பி குடிப்பதுபோல் குடித்து வந்தாலும் பால் பெருகும்.

சம்பா அரிசி, அறுபதாம்நாள் சம்பா, கோதுமை, மாமிசங்கள், செந்நெல், கருவேப்பிலை, சுரைக்காய், தேங்காய், பூண்டு, கோரைக் கிழங்கு ஆகியவற்றை ஆகாராதிகளில் உபயோகிப்பதும் பாலைப் பெருக்க உதவும்.

அதெல்லாம் இருக்கட்டும். தாய்ப்பால் குறைவதற்கும் அல்லது சுரக்காமல் போவதற்கும் என்ன காரணங்கள்? இதுவும் தெரிந்தால் நல்லதல்லவா?

அவாத்ஸல்ய புத்தியாலும், பயம், சோகம், குரோதம், அதிக புஷ்டியான ஆகாரம் ஆகிய காரணங்களால் சுரப்பு நாளங்கள் அடைபட்டு—பால் சுரப்பு ஸ்வல்பமாகி நின்று போய் விடுகிறது என்று பாவப்ரகாசன் சொல்கிறார்.

மக்களைப் பெற்ற மகராசிகளே! ஒரு வேண்டுகோள். குழந்தை பிறந்த பிறகு, அக்குழந்தை கஞ்சி, கூழ் அல்லது சோற்றுப் பருக்கையைத் தானே பொறுக்கித் தின்னும் வயதாகும் வரையில் — ஓரளவுக்குத் தாயாரை நம்பியும், ஓரளவுக்கு வேறு ஆகாரங்களை ஏற்கும் க்ஷீரான்னாசி என்ற வயதாக வளரும் வரையில் உங்கள் பிறந்த வீட்டிலேயே யிருங்கள், அம்மா! உங்களுக்கும் நல்லது, குழந்தைக்கும் நல்லது.

அவ்விதமே, மெய்யோ பொய்யோ என்ற நிலையில் தாய்ப்பேறு வந்துள்ள போதே புகுந்த வீட்டிலிருந்து பிறந்தகத்துக்குச் சென்று வசிப்பதும் அ-வ-சி-ய-ம்.

கடிதம் 310ல் ஒரு சென்னை சகோதரி எழுதியுள்ளது மிகவும் பரிதாபமானது. குழந்தை பிறந்த ஒரு மாதத்திலிருந்தே பால் போதவில்லை-பசும் பால் புகட்ட ஆரம்பித்து நாலாம் மாதத்திலிருந்து கேழ்வரகுக் கஞ்சியும் பாலும் புகட்ட ஆரம்பித்து ஐந்தாவது மாதத்தில் காலை ஒரு ஆப்பமும் மாலையில் ஒரு பிஸ்கோத்தும் ஊட்டி இடைவேளைகளில் கேழ்வரகுக் கஞ்சியும் பாலும் கொடுத்து வரலாயினர்.

பிறந்த நாள் முதல் தினம் 7-8 தரம் குழந்தை பேதியாகிக் கொண்டிருக்கும்.

இந்தக் குழந்தைக்குத்தான் மேற் சொன்ன ஆகாராதிகள். இந்த அஞ்ஞானத்தின் அநியாயத்தை என்னென்பது! போதாக்குறைக்கு-இக்குழந்தைக்கு அடிக்கடி ஆமணக்கெண்ணெயும் கொடுப்பாராம். வேறு பேதி மாத்திரைகளும் கொடுப்பாராம்.

பேதியாகி வந்தது சீதபேதியாயிற்று. சீதபேதி அதிகமாயிற்று. குழந்தையின் நிலை இப்பவோ அப்பவோ என்றாகி விட்டது, ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்கள். 4-5 நாள் சிகிச்சை; உள்ளுக்கு மருந்து, ஊசிகள் எல்லாமாயிற்று. குழந்தைக்கு ஓரளவு பேதி கட்டுப்பட்டாலும் முக்கி முக்கி வெளிக்குப் போவதும் மூலம் தள்ளுவதுமாயிற்று.

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்து 3 - 4 நாளைக்கு அப்புறம் பழையபடியே பேதியும் - மூலம் தள்ளுவதும் – வாந்தியும் ஏற்பட்டு மிகவும் கவலைக்கிடமாக இருக்கின்றது. 'என்ன செய்யலாம் என் குழந்தைக்கு, என் குழந்தைக்கு?' என்று ஒரு வரிக்கொருதரமாக எழுதியுள்ளார். இப்போது ஏழு மாதக் குழந்தை.

இத்தனை நாள் வரையில் எழுதியிருக்கக் கூடாதா?

இவ்வளவு பேர்கள் வைத்தியஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவருக்காவது 'இக்குழந்தைக்குச் சகல ஆகாரங்களையும் மருந்துகளையும் நிறுத்திவிட்டு, வெள்ளாட்டுப் பாலை மட்டும் கொடுத்து வாம்மா' என்று சொல்லத் தோன்றவில்லையே!

வீட்டில் ஒரு கிழம் சோற்றுக்கும் திண்ணைக்கும் கேடாகவாவது இருந்தால் இந்நிலை வந்திருக்குமா?

காலத்தின் போக்கைப்பார்த்தீர்களா?

மாதர்குலதிலகங்கள்

திருமதி அம்புஜம்மாள்

வடக்கே மோதிலால் குடும்பம் அரச குடும்பம் போல் போக போக்கியமாக வாழ்ந்து வந்தது. ஆனந்தமாக ஆனந்த பவனத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டுத் தேச விடுதலைப் போராட்டம் என்ற தியாகத் தீயில் குதித்து விட்டார்கள்.

அந்தக் குடும்பத்தைப் போன்றது தென்னாட்டில் திரு எஸ். சீனிவாச அய்யங்கார் அவர்கள் குடும்பம். திரு சீனிவாச அய்யங்கார் பெரிய வக்கீல், வீரர், தீரர். இதற்கெல்லாம் மேலாக நல்ல செல்வந்தர். அவரைத் தென்னாட்டுச் சிங்கம் என்று அழைப்பார்கள். தேச விடுதலைக்காக அரும்பணிகள் ஆற்றி இருக்கிறார். தம்மோடு தேசபக்தி அற்றுவிடாமல், தமக்கு வாரிசாகத் தேசப் புதல்வியாகத் திருமதி அம்புஜம்மாளை அளித்து விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.

1925-ம் ஆண்டு அவருடைய பெரிய பங்களாவுக்குக் காந்தி மகானும் கஸ்தூரிபா அம்மையாரும் விஜயம் செய்தார்கள். திருமதி அம்புஜம்மாள் கூடை நகையும் குச்சிலிப் பொட்டும் ஜ்வலிக்க அவர்களை வரவேற்றார்.

அப்பொழுது ஹரிஜன நிதிக்காகக் காந்தி மகான் பெண்களிடம் நகைகள் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். மகாத்மாஜியைப் பார்த்த பிறகு அம்புஜம்மாள் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. சின்னஞ் சிறு உருவமாக, கறுகறுப்பாக வேலை செய்யும் கஸ்தூரிபா அவர்களைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்டார். அதன் பிறகு திருமதி அம்புஜம்மாள் சகல ஆபரணங்களையும் கழற்றி விட்டார்; ஆனால் அன்பு என்ற விலையில்லா ஆபரணத்தை அணிந்து கொண்டார். பட்டுச் சேலைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு மரவுரி போன்ற கதர்ச் சேலைகளை உடுத்திக் கொண்டார். அகத்தில் உள்ள பொலிவு முகத்தில் வீச ஆரம்பித்தது.

காந்தீயம் அவர் மனத்தில் குடி கொண்டது. காந்தி மகாத்மாவை அடிக்கடி போய்ப் பார்த்து வந்தார். 1932-ம் ஆண்டு சத்தியாக்கிரகத்தில் சேர்ந்து சிறைக்குச் சென்றார். செல்வமாக வளர்ந்த பெண் சிறையில் வாடுகிறாளே யென்று பெற்றோர்கள் வருந்தினார்கள். ஆனால் அம்புஜம்மாள் மனமகிழ்வுடன் சிறையில் இருந்தார்.

1934-ம் ஆண்டு சேவாக்கிராமத்தில் மகாத்மாஜியுடன் ஆசிரம வாசம் செய்யும் பாக்கியம் அவருக்கு இருந்தது. அடுத்த சில ஆண்டுகளில் தம்முடைய விலைமதிப்புள்ள ஆபரணங்களை மாற்றி நன்கொடையாக ஆசிரமத்துக்கு அளித்து விட்டார். காந்தி மகான் இவரிடம் பேரன்பு கொண்டார். தம்முடைய ஸ்வீகாரப் புதல்வியென்று அநேக முறை கூறியதைப் பலர் கேட்டிருக்கிறோம்; எவ்வளவோ தியாகம் செய்தாலும் அரசியலில் தமக்கு ஒரு பதவியோ, புகழோ வேணுமென்று விரும்பாத கர்மயோகி.

மாதர் சமூக நல சேவையில் மிகுந்த ஆர்வமுள்ளவர். முப்பத்தேழு ஆண்டுகளாக நடந்து வரும் "இந்திய மாதர் சங்கம்" என்ற ஸ்தாபனத்தை உருவாக்கியவர்களில் முக்கியமானவர், அம்புஜம்மாள். செயலாளர், பொக்கிஷதார், உப தலைவி முதலிய பொறுப்புவாய்ந்த பதவிகளை வகித்துச் சிறந்த தொண்டுகளைச் செய்திருக்கிறார். தந்தை சீனிவாஸ அய்யங்கார் காந்திமகான் இருவரின் ஞாபகார்த்தமாகச் "சீனிவாஸ காந்தி நிலையம்" என்ற ஸ்தாபனத்தை நிறுவிச் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறார்; காந்திமகானின் நிர்மாணத்திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறார். எளிமையான வாழ்க்கையும், உயர்ந்த நோக்கத்தையும் இவரிடம் பார்க்கலாம்.

சிறந்த படிப்பாளி, ஹிந்தி மொழியில் நல்ல தேர்ச்சி உண்டு. துளசி ராமாயணத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தி இருக்கிறார். சேவாசதனம் என்ற ஹிந்தி நாவலை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். ஹிந்தியில் நன்றாகப் பிரசங்கம் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். எல்லாவற்றையும்விடச் சிநேக தர்மம் என்ற சிறப்பான குணத்தை இவரிடம் காணலாம்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த ஆவடி காங்கிரஸில் அவரை வரவேற்புக் குழுவின் தலைவியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

ஒரு வருஷமாகச் சென்னை ராஜ்ய சமூக நல போர்டின் தலைவியாக இருந்து திறமையாகக் கடமையைச் செய்து வருகிறார்.

பெண் குலத்துக்குப் பெருமையாக இருக்கும் அம்புஜம்மாள் பல்லாண்டு வாழ்ந்து மாதர் குலத்துக்கு நலன் புரிய இறைவன் அருள் புரிவாராக. —வசுமதி ராமசாமி

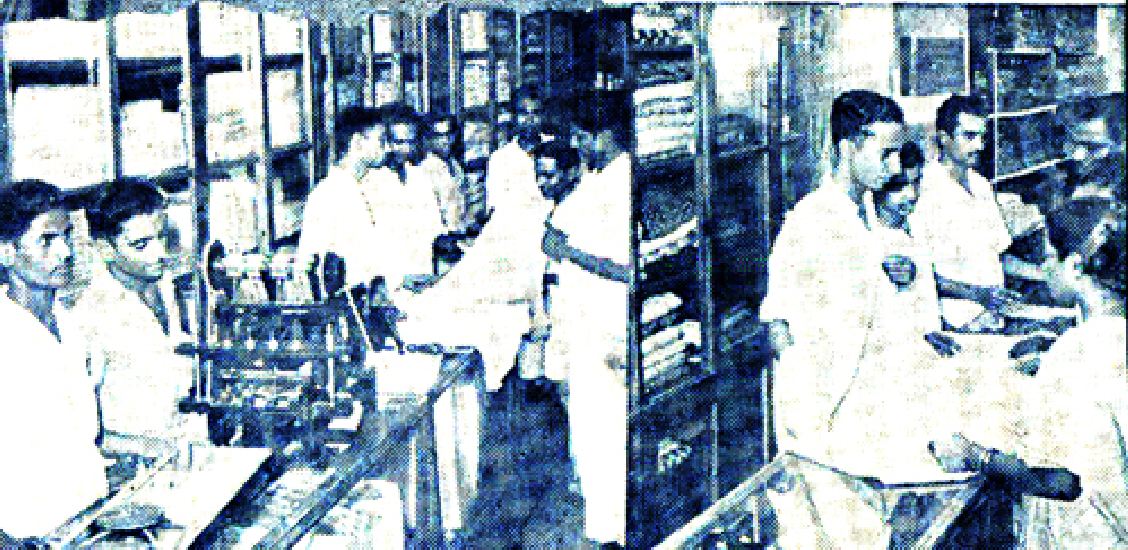

கையினால் நூற்று, கையினால் நெய்த கதராடை என்றால் காந்தி மகானுக்கு எவ்வளவு பிரியம் என்பது நேயர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்தக் கதரை முப்பதாண்டுகளுக்குமுன் விற்க வேண்டும் என்றால் எவ்வளவோ கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டியிருந்தது. அவ்வளவு கஷ்டத்தையும் தாங்கும் சக்தி தேசபக்தி யளித்தது. அத்தகைய தேசபக்தி மிகுந்தவர் ஸ்ரீ ஜெராஜானி; கதர், கிராமக் கைத்தொழில் பொருள்கள் ஆகியவற்றை விற்று மார்க்கெட் கண்டுபிடிக்கும் மகத்தான பொறுப்பு வாய்ந்த வேலையில் இப்போது ஈடுபட்டிருக்கிறார். இந்திய சர்க்காரின் ஆதரவில் இப்பணி செய்து வருகிறார்.

தீபாவளிக்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்பு சென்னை மவுண்ட்ரோடில் 'கிராமோத்தியோக பவனம்' என்ற ஒரு கடையைத் திறந்துவைக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

6

7

ஒரு காலத்தில் நமது மக்கள் கையினாலேயே கலை யழகு மிகுந்த நேர்த்தியான பொருள்கள் செய்து உலகப் புகழ் பெற்றிருந்தார்கள். அந்தப் பண்பு இன்னும் நம் நாட்டை விட்டுப் போகவில்லை என்பது இந்த பவனத்தில் விற்கப்படும் பொருள்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ஆகவே இந்த பவனத்துக்குள் நாமும் சற்று நுழைந்து பார்த்து விட்டு வருவோம்.

1. இதுதான் பவனத்தின் முகப்புத் தோற்றம். 2. ரெடிமேட் கதர் சட்டைகள், கோட்டுகள், ஜிப்பாக்கள் பனியன் எல்லாம் இங்கு கிடைக்கும். 3. கையினால் செய்யப்பட்ட சோப்புகள், தேன், கைக்குத்தல் அரிசி ஆகிய பொருள்கள் இங்கு கிடைக்கும். 4. பலவகைக் கதர் வேஷ்டிகளும், அம்பர் சர்க்காவும் 5. பூவேலைகள் செய்த கதர் ரவிக்கை, பாவாடை துணிகள். 6. கதர் பட்டுப் புடவைகள் வண்ண வண்ணமான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடியவை கிடைக்கும். 7. கிராமோத்தியோக பவனத்தின் காரியாலயம். 8. திரு ஜெராஜானி. 9. கிராம மக்கள் தங்கள் கைத்திறனைக் காட்டிச் செய்துள்ள பொம்மைகள், பாய்கள், கூடைகள், பைகள். 10. மற்ற மாகாணப் பொம்மைகளும் இங்கு கிடைக்கும்.

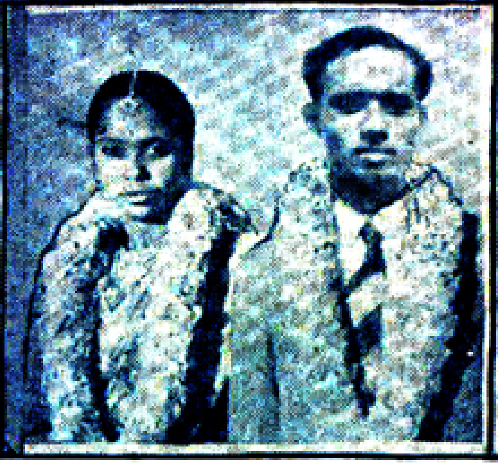
8

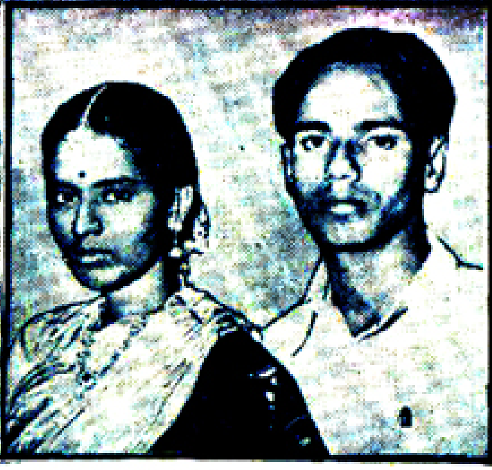

10

9

உடுமலைப்பேட்டை கல்கி ஏஜண்டு திரு என். சண்முகசுந்தரத்தின் சகோதரர் திரு என். ராஜகோபாலன், பொன்மலை திரு ஜி. சண்முகம் ஆச்சாரி அவர்களின் குமாரியை மணம் புரிந்துகொண்டார்.

பாலக்குறிச்சி திரு எஸ். பெருமாள் நாயுடு குமாரர் திரு எஸ். பி. மதனகோபாலுக்கும் திரு பி. ராஜகோபால் நாயுடுவின் குமாரி திருமதி சுலோசனாவுக்கும் செப்டம்பர் 8-ந் தேதி கலசங்கார்குடியில் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

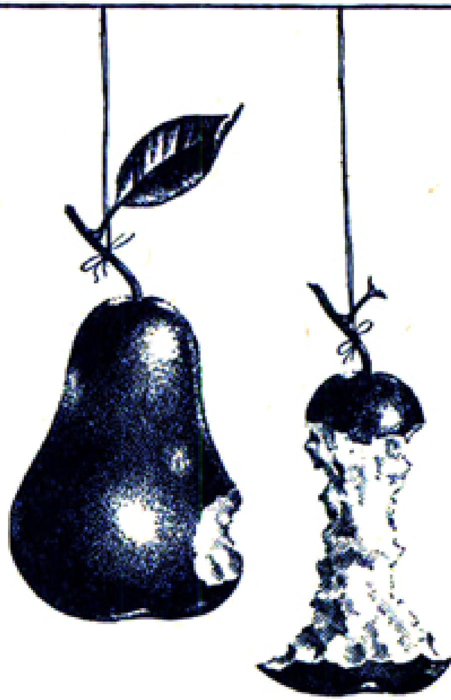
வாழ்க மணமக்கள்

இன்ஷ்யூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷனின் ஹைதராபாத் டிவிஷனல் மானேஜர் திரு கே. என். ராமமூர்த்தியின் குமாரி செல்வி சாந்திக்கும் திரு ஆர். ஜி. கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் ஹைதராபாத்தில் சிறப்பாகத் திருமணம் நடந்தேறியது.

'பஞ்சாயத்துச் செய்தி' ஆசிரியர் திரு கோவிந்தராஜு'லுவின் புதல்வி குமாரி விமலாவுக்கும், திரு வெங்கடரங்கய்யனுக்கும் திருச்சியில் செப்டம்பர் 16-ந்தேதி திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

பழத்துக்குப் பழம் பகட்டான தோற்றம், ஆனால்...

புறத் தோற்றம் கண்களை மயக்கும். உற்றுப் பார்த்து மட்டுமே பழங்களின் தராதரத்தை ஊகித்துவிட முடியாது. ஆகவே வாங்கு முன்பு பழங்களை ருசி பார்ப்பதே நல்லது.

ஆனால் சோப்பு வாங்கும்போது, தின்று பார்த்து வாங்கமுடியுமா? சோப் உள்பட, பாக் செய்யப்பட்டு விற்கப்படும் எல்லா சாமான்கள் விஷயத்திலும், நன்னம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சரக்கின் வியாபாரச் சின்னம் இருக்கிறதா என்று பார்த்து வாங்குவது தான் அனுபவமுள்ளவர்களின் பழக்கம்.

தரத்திலுயர்ந்த சரக்குகளையே தவறாமல் வழங்கி வருவதன் காரணமாகத்தான் சுமார் 70 வருஷ காலமாக ஹிந்துஸ்தான் லீவர் தயாரிப்புகளிடம் பொதுமக்களுக்கு நன்னம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. சாமான்களின் மேன்மை நிலைபெறும் பொருட்டு, உற்பத்தியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அவையனைத்தையும் பரிசோதித்துப் பார்க்கிறோம். குணத்தையும் தகுதியையும் ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்கிறோம். நீடித்த கால சேமிப்புக்கு ஈடு கொடுக்குமா என்று நிச்சயித்துக் கொள்கிறோம்.

ஆம். இம்மாதிரி வாரத்திற்கு 1200 பரிசோதனைகளுக்கு உள்ளாகும் பொருள்கள் லைப்பாய் சோப், டால்டா வனஸ்பதி, கிப்ஸ் எஸ்.ஆர். டூத்பேஸ்ட் போன்றவை — எல்லாமே பரிச்சயமான சரக்குகள் அல்லவா? நாடெங்கும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவை என்பதனால் நன்கு பரிச்சயமானவை; பரிசோதித்துப் பார்க்கப்படுபவை என்பதனால் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவை.

குடும்பந்தோறும் தழைத்தோங்க ஊழியம் புரிவது ஹிந்துஸ்தான் லீவர்

HLL. 5-X29 TM

சின்ன எலிக்குச் சீமந்தம்

சித்தார்த்தன்

சின்ன எலிப் பொண்ணுக்குச்
சிங்கா ரமாய்ச் சிமந்தம்

என்ன ஜோராய் நடக்குது
எலிகள் வீட்டுச் சிமந்தம்!

வளையல் அணிந்த எலிப்பொண்ணு
வண்ணப் பட்டுச் சேலையுடன்

வயிற்றைச் சாய்த்து வருகின்றாள்
வாத்திய முழக்கம் பந்தலிலே!

தகர டப்பியைத் தவுலென்று
தடதட வென்றடிக்குது எலியொன்று

தகரக் குழலே நாயனமாம்
தருக்குட ஊதும் எலிக்குஞ்சு!

மஞ்சள் கரைத்து ஆரத்தி
மகிழ்வா யெடுக்கும் எலிப்படைகள்!

இஞ்சு எலிகள் சங்கீதம்
அழகாய்ப் பாடும் சிமந்தம்!

பந்தல் நிறைய எலிக்கூட்டம்
பாங்காய் நடக்குது சிமந்தம்!

சந்தனம் பன்னீர் தாம்பூலம்
சகலமும் கிடைக்கும் விருந்தினர்க்கு!

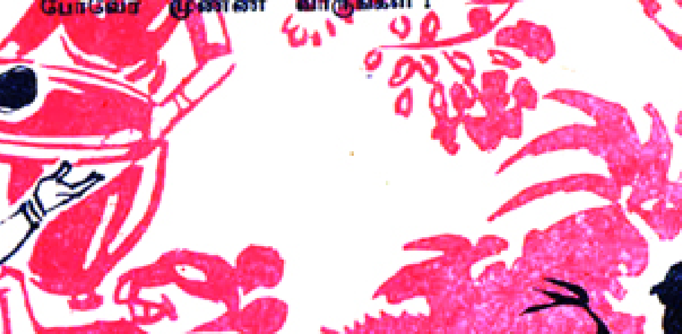
வெல்லம் கலந்த பணியாரம்
விதமாய்க் கறிகள் பொரியலுடன்

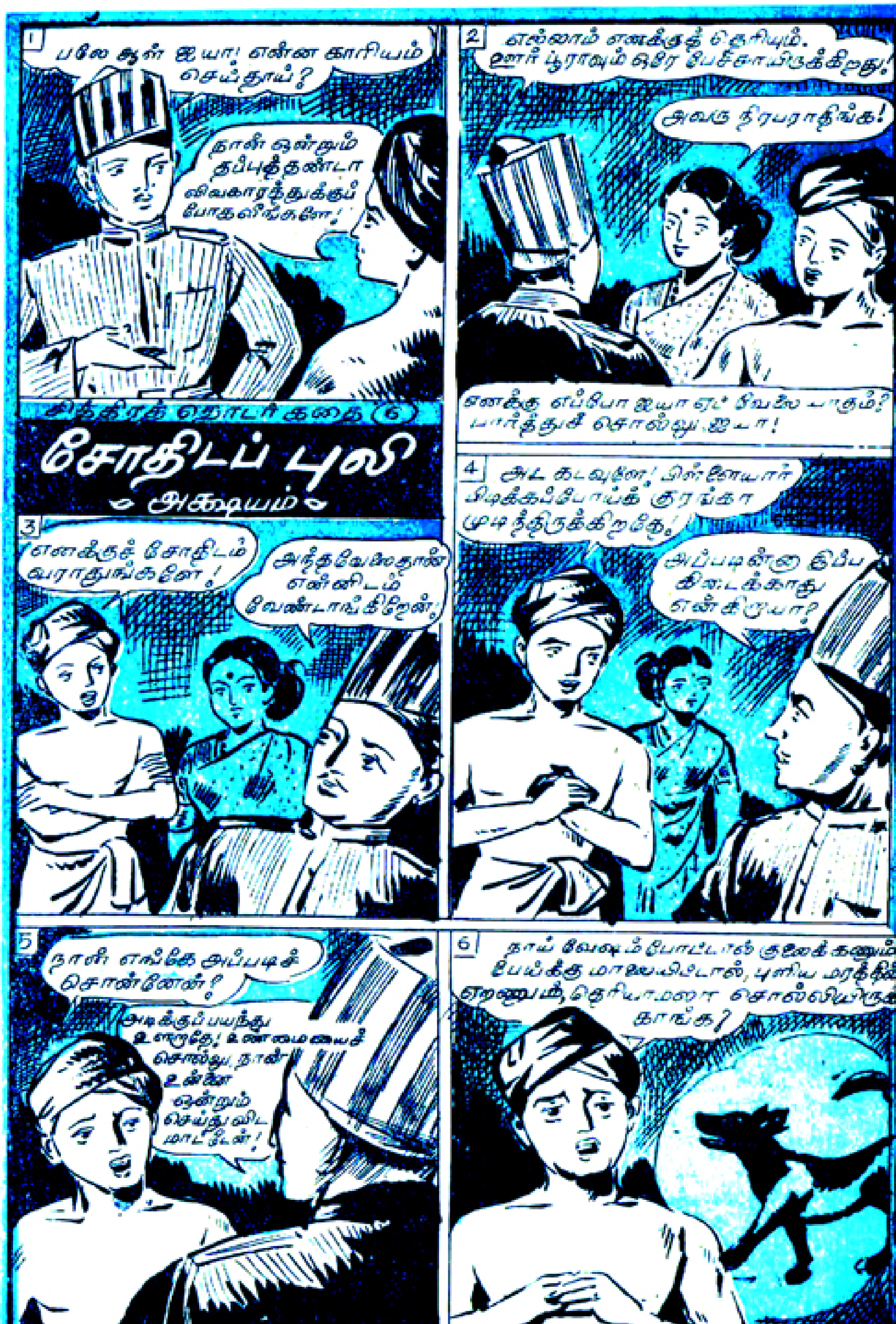
நெல்லூர் அரிசிச் சாப்பாடு
நேர்த்தியாய் மணக்குது நெய்யுடனே!

தொன்னை நிறையப் பாயசம்
தொந்தி நிறைய விருந்துவகை

புன்னை அடியில் நடக்குது
போவோ முன்னா வாருங்கள்!

1
பலே ஆள் ஐயா! என்ன காரியம் செய்தாய்?
நான் ஒன்றும் தப்புத்தண்டா விவகாரத்துக்குப் போகலீங்களே!
2
எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஊர் பூராவும் ஒரே பேச்சாயிருக்கிறது!
அவரு நிரபராதீங்க!
எனக்கு எப்போ ஐயா ஜெயில் யோகம்? பார்த்துச் சொல்லு ஐயா!
சித்திரத் தொடர் கதை (6)
சோதிடப் புலி
அக்ஷயம்
3
எனக்குச் சோதிடம் வராதுங்களே!
அந்த வேலைதான் என்னிடம் வேண்டாங்கிறேன்!
4
அட கடவுளே! பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய்க் குரங்கா முடிந்திருக்கிறதே!
அப்படின்னு இப்ப கிடைக்காது என்கிறாயா?
5
நான் எங்கே அப்படிச் சொன்னேன்?
அடிக்குப் பயந்து உளறாதே! உண்மையைச் சொல்லு, நான் உன்னை ஒன்றும் செய்துவிட மாட்டேன்!
6
நாய் வேஷம் போட்டால் குலைக்கணும்
பேய்க்கு மாலையிட்டால், புளிய மரத்தி
ஏறணும்னு தெரியாமலா சொல்லியிருக்
காங்க?

7
என் தங்கச்சி உங்கள் ஊர்க்காரி. அவளுக்கு உடம்பு எப்பொழுது குணமாகும்! அதையும் சொல்லய்யா!
எதற்கும் ஒரு மாசம். முப்பது நாள் போகணும்
8
ஏ செல்வம், செல்வம்!
என்னாங்க, எசமான்!
9
உனக்கு ஷுக்கிரதிசை, போ! பராங்குசபுரம் பத்மநாப உடையார் வீட்டிலிருந்து உன்னைத் தேடி ஆள் வந்திருக்கு
ஜமீந்தார் வீட்டிலிருந்தா
ஆமாம், அவர் வீட்டிலே மூன்று ரத்ன ஹாரம் காணாமப் போய்விட்டதாம்! எத்தனை தேடியும் எடுத்தவனைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லையாம்!
10
ஆமாம் போய்விட்டு வா!
11
காணாமல் போன பொருளைக் கண்டு பிடித்துக் கொடுத்து விட்டால், உனக்குக் கனகாபிஷேகமே செய்திடுவேன், தெரியுமா?
கண்டு பிடித்துக் குறி சொல்ல எனக்கு முழுசா ஒரு நாள் பிடிக்கும். பூசை பண்ணத் தனி அறை வேண்டும். பூசை முடிகிற வரை அந்த அறைப் பக்கம் யாரும் தலைகாட்டக் கூடாது.
தொடரும்

பாலர் தொடர்கதை

மாயப் பந்து

31. தனவந்தரின் உதவி

திடீரென்று வயோதிகர் முன் ஒரு பூச்சாண்டி தோன்றினான்அல்லவா? அவனைப்பார்த்ததும் அவர் பயந்து நடுநடுங்கிப் போனார். அவனை அவர் எதிர்பார்க்க வில்லை. குழந்தையும் பயந்து நடுங்கியது. 'இந்தப் பந்தினால்தானே இந்த அபாயம் வந்தது' என்று நினைத்துக் கையிலிருந்த பந்தை விட்டெறிந்து விட்டுத் தம் குழந்தையுடன் ஓட்டமாக ஓடித் தம் வீட்டு வாசற் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே போய் விட்டார்.

* * *

தெருத் தெருவாகப் பிச்சை கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு தன் காலத்தைக் கழிக்கலானான் மால்கோஷ். ஆனால் நாளாக நாளாக மந்தம் அடைந்திருந்த அவனது மூளை தெளிவடைய ஆரம்பித்தது. ஆயினும் அவனுக்குப் பழைய நினைவுகள் மாத்திரம் வரவில்லை. அவனது தலை மீது மந்திரத் தண்ணீர் விட்டதினால் அவனது மூளையில் ஏற்பட்ட திடீர்அதிர்ச்சி அப்பொழுது சற்றுக் குறைந்து விட்டது என்று சொல்லலாம். சற்று மூளை தெளிவடைந்தவுடன் பிறரைப் பிச்சை கேட்டு வயிறு வளர்ப்பதை அவன் விரும்பவில்லை. தாற்காலிகமாக யாராவது சொல்லும் வேலைகளைச் செய்து, கிடைத்த பணத்தை வைத்துக் கொண்டு தன் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறருடன் நன்றாகப்பேசிப் பழகஆரம்பித்தான்.

மால்கோஷ் பரட்டைத் தலையுடன் காணப் பட்டான். அவனது உடைகள் அழுக்குப் பிடித்துக் கந்தலாக இருந்தன. இப்படி அவன் தோற்றமளித்தாலும் அவனுடன் பேசிப் பழகியவர்கள் ஏதோ விதிவசத்தால் அந்த நிலையில் அவன் இருக்கிறான் என்றும் அவன் ஒரு உயர்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒருநாள் ஒரு பெரிய தனவந்தர் வீட்டு வாசற்பக்கம் அவன் இரவில் படுக்க நேரிட்டது. மறுநாள் விடியற்காலையில் எழுந்து அவ்விடத்தை விட்டுப் போக யத்தனித்தபொழுது அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரராகிய தனவந்தர், ''அப்பா! நில். எங்கே போகிறாய்? உன்னைப் பார்த்தால் உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவன் போலத் தோன்றுகிறாய்...உனக்கு எந்த ஊர்?'' என்று கேட்டார்.

மால்கோஷ் ஒன்றும் பதிலளிக்கவில்லை. ''இந்த ஊர்தானா?'' என்று மேலும் அந்தத் தனவந்தர் கேட்டார்.

''ஆமாம்'' என்பதைப்போல் தலையை அசைத்தான்மால்கோஷ். 'பாவம்! இவனைப் பார்த்தால் எளிதில் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத துக்கத்தை அடைந்தவனைப் போல் காணப்படுகிறான். அவனைப் பற்றிய செய்திகளை அவனது மனம் புண்ணாகும்படி எதற்காகக் கேட்கவேண்டும்?' என்று நினைத்தார். பிறகு அவர் மால்கோஷை நோக்கி, ''அப்பா! நீ இந்தப் பனி காலத்தில் எதற்காகக் குளிரில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வாசலில் படுக்கவேண்டும்? இந்தத் திண்ணையில் படுக்கலாமே?'' என்றார்.

உடனே மால்கோஷ் ''ஐயா! நான் இங்கு படுப்பதாக முதலில் நினைக்க வில்லை. உங்கள் வீட்டுக்கு எதிரில் வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது உங்கள் வீட்டிலிருந்து யாரோ ஒரு பெண்மணி பாடும் குரல் கேட்டது. அந்தப் பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டே வாசற்பக்கம் உட்கார்ந்தவன் அப்படியே தூங்கி விட்டேன்'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட தனவந்தர், சந்தோஷம் கொண்டு, ''அப்பா! உனக்குச் சங்கீதத்தில்

அளவற்ற பிரியம் இருக்கும் போலிருக்கிறதே!'' என்றார்.

''ஆமாம், ஆமாம்! சங்கீதம் என்றால் எனக்குச் சாப்பாடுகூட வேண்டாம்'' என்று பளிச்சென்று பதில் சொன்னான்.

''அப்படியானால் திண்ணையில் உட்கார். நேற்று இரவு வெகு நேரம் என் பெண் தான் பாடினாள். அவளை மறுபடியும் பாடச் சொல்லுகிறேன்'' என்றார் தனவந்தர்.

''வேண்டாம், வேண்டாம். என் மனம் என்னமோ இச்சமயத்தில் பாட்டை விரும்பவில்லை. நான் போகிறேன். உங்களுக்கு மிகவும் வந்தனம்'' என்றான் மால்கோஷ்.

''சற்று இரு. ஏதாவது ஆகாரம் சாப்பிடுகிறாயா?'' என்று கேட்டார் தனவந்தர்.

''வேண்டாம், வேண்டாம். என் மனம் இப்பொழுது ஒன்றும் விரும்பவில்லை'' என்று பதில் சொன்னான் மால்கோஷ்.

''ஒரு நிமிஷம் பொறு. இதோ வந்து விடுகிறேன்'' என்று தனவந்தர் உள்ளே சென்றார். உள்ளே சென்றவர் ஒரு பழைய கம்பளிக் கோட்டையும் ஒரு கம்பளி கால் சட்டையையும் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்து, ''அப்பா! உன்னைப் பார்த்த பிறகும் உன்னுடன் பேசிய பிறகும் நீ அணிந்து கொண்டிருக்கும் கந்தல் உடையுடன் உன்னை அனுப்ப என் மனம் சம்மதிக்கவில்லை. இவைகளை இப்பொழுதே அணிந்து கொண்டு பழைய துணிகளைத் தூர எறிந்து விடு'' என்றார்.

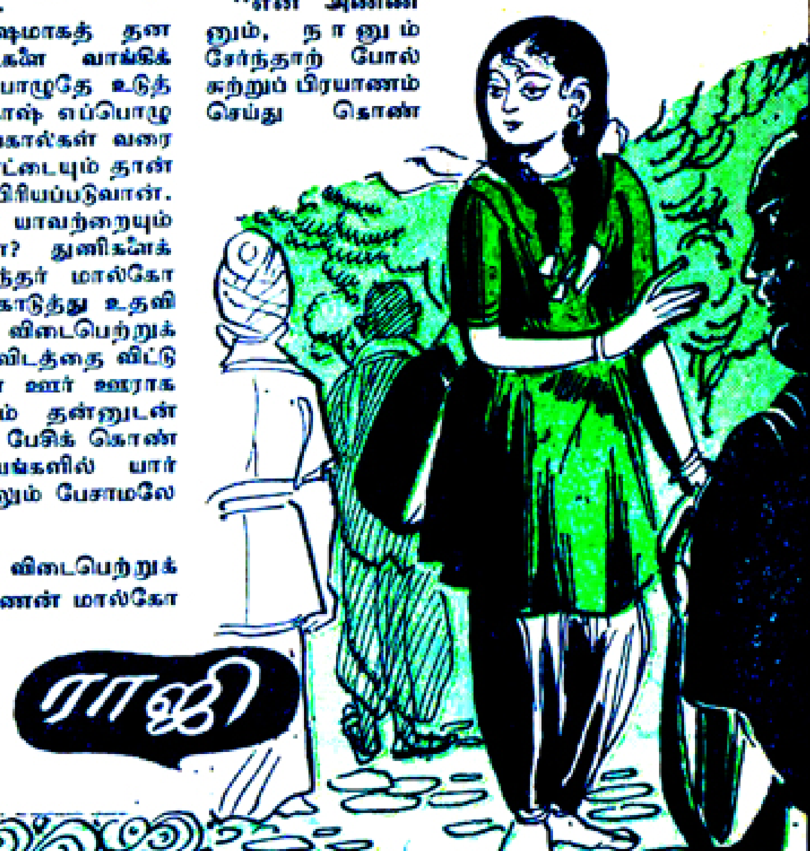
மால்கோஷும் சந்தோஷமாகத் தனவந்தர் கொடுத்த உடைகளை வாங்கிக் கொண்டு அவைகளை அப்பொழுதே உடுத்திக் கொண்டான். மால்கோஷ் எப்பொழுதும் பைஜாமாவையும் முழங்கால்கள் வரையில் வரும் நீளமான கோட்டையும் தான் அணிந்து கொள்ளப் பிரியப்படுவான். ஆனால் அந்தப் பழக்கங்கள் யாவற்றையும் மறந்தல்லவா இருக்கிறான்? துணிகளைக் கொடுத்து உதவிய தனவந்தர் மால்கோஷுக்குச் சிறிது பணமும் கொடுத்து உதவினார். தனவந்தரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு மால்கோஷ் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். பிறகு அவன் ஊர் ஊராக அலைந்தான். சில சமயம் தன்னுடன் பேசுபவர்களிடம் நன்றாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பான். வேறு சமயங்களில் யார் அவனுடன் என்ன பேசினாலும் பேசாமலே இருந்து விடுவான்.

சித்திரக்குள்ளர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கலா தன் அண்ணன் மால்கோஷைத் தேடி, அலைந்து கொண்டிருந்தாள். மால்கோஷை எந்த இடத்தில் கார்குர் தூக்கிக் கொண்டு போனாரோ அந்த இடத்துக்குப் போய் மந்திர ஜமக்காளத்திலிருந்து இறங்கி, போகிறவர்களையும் வருகிறவர்களையும் அவனைப் பற்றிக் கேட்டு விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். எந்த ஏரிக்கரைக்குப் பக்கத்தில் மால்கோஷும், கார்குருவும் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்களோ, அதே இடத்திலேயே தேடினாள். கார்குருவைப் பற்றியும் அவன் வீடுகள் எங்கிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றியும் விசாரித்தாள். அதனால் அவள் சந்தித்த ஒருவராவது சரியான பதில் சொல்லவில்லை. அலைந்து திரிந்து திரிந்து அவளது உடம்பு கூட மிகவும் இளைத்திருந்தது. அப்பொழுது கலா இருந்த இடத்துக்கு அருகே நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். நின்று கொண்டிருந்தவன் அவள் எந்தப் பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தாளோ அந்தப் பக்கமே சென்று கொண்டிருந்தான்.

கலா அவனைப் பார்த்ததும் ''ஐயா! நீங்கள் இந்த ஊர்தானே?'' என்று விசாரித்தாள்.

''எனக்குப் பக்கத்து ஊர். உனக்கு என்ன அம்மா வேண்டும்? உன்னைப் பார்த்தால் நீ யாரையோ தேடுவதுபோல் இருக்கிறதே. சொல்; முடியுமானால் நான் உனக்கு ஏதாவது உபகாரம் செய்கிறேன்'' என்றான் அந்த மனிதன்.

''என் அண்ணனும், நானும் சேர்ந்தாற் போல் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து கொண்

டிருந்தோம். ஆனல் எதிர்பாராதவிதமாக அவன் என்னைப் பிரியும்படி நேரிட்டது. அவன் பிரிந்த இடம் சற்றேறக்குறைய இந்த இடத்துக்குச் சமீபத்தில்தான் ...'' என்றுள் கலா.

அவன், ''உன் அண்ணுவின் பெயர் என்ன?'' என்று கேட்டான்.

''அவன் பெயர் மால்கோஷ்'' என்றுள்.

''அவன் முழங்கால் வரையில் உள்ள வெள்ளை ஜிப்பாவையும் வெள்ளைப் பைஜாமாவையும் அணிந்து கொண்டிருப்பானு?'' என்று கேட்டான் அவன்.

அதைக் கேட்டதும் கலா, மால்கோஷ் கிடைத்து விட்டான் என்றே எண்ணினுள். ''ஆமாம், ஆமாம். எங்கே இருக்கிறுன்? சௌக்கியமாக இருக்கிறுனு? சொல்லுங்கள். சீக்கிரம்'' என்று அவள் அவசரப் பட்டாள்.

''அம்மா! உங்கள் அண்ணன் மால்கோஷ் சௌக்கியமாகத்தான் இருக்கிறுன். அவனை என் சிநேகிதன் ஒருவன் வீட்டில் பார்த்தேன். இப்பொழுதும் அங்குதான் இருக்கவேண்டும்'' என்று சொன்னவுடனே மேலே ஒன்றும் பேசத் தோன்றுமல் கலா, ''ஐயா! தயவுசெய்து என்னை அங்கே அழைத்துப் போங்கள். இப்பொழுதே அழைத்துப் போங்கள். உங்களுக்கு மிகவும் புண்ணியம் உண்டு'' என்று கெஞ்சினுள்.

''உன் அண்ணன் இருக்கும் இடம் பல மைல்களுக்கு அப்பால் அல்லவா இருக்கிறது? அங்கே நாம் எப்படிப் போக முடியும்?'' என்று கேட்டான் அவன்.

''அதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். என்னிடத்தில் பறக்கும் ஜமக்காளம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்!'' என்று கூறிக் கலா அவசரம் அவசரமாக ஜமக்காளத்தைக் கீழே விரித்தாள். பையிலிருந்து முத்துமாலையை எடுத்துக் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டாள். அந்த மனிதனையும் ஜமக்காளத்தில் உட்காரச் சொன்னுள். ஜமக்காளம், கலாவுடன் கூட உட்கார்ந்திருப்பவன் வழிகாட்ட ஜோராக வானத்தில் பறந்துகொண்டு சென்றது.

கலாவும், மால்கோஷும் தன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனது முதல் மந்திரக் கிழவி அவர்களுடைய நலனைப் பற்றியே கவலை கொண்டிருந்தாள். 'கலாவும் மால்கோஷும் சௌக்கியமாக வீடு போய்ச் சேருவதற்கு ஒரு தடையும் இல்லை. பறக்கும் ஜமக்காளத்தை அபகரிக்கும் நோக்கத்துடன் எனது சீடன் கார்குர் அவர்களுக்கு நடுவே ஏதாவது தீங்கு இழைத்தால்தான் அவர்களுடைய பிரயாணம் தடைப்படும்' என்று நினைத்தாள். கார்குருவைச் சந்தித்துத் தனக்கும் மால்கோஷ், கலாவுக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லாதது போல விசாரித்தால் ஏதாவது விஷயம் தெரியும். போகும் வழியில் அவன் அவர்களுக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லை என்றுல் கட்டாயம் கலாவும் மால்கோஷும் வீடு போய் அவர்கள் தகப்பனுரைச் சந்தித்திருப்பார்கள் என்று எண்ணினுள்.

மால்கோஷைப் பற்றியும், கலாவைப் பற்றியும் விவரம் கூறவே கார்குருவின் பிரதான வீட்டைநோக்கிச் சென்றுள். எதிர்பாராமல் தன் வீட்டுக்கு, தான் மிகவும் மதிப்பு வைத்திருக்கும் மந்திரக் கிழவி வெகு காலம் கழித்து வருவதைப் பார்த்த கார்குர் சந்தோஷம் கொண்டு மிகவும் மரியாதையுடன் மந்திரக் கிழவியை வரவேற்றுள். மந்திரக் கிழவியும் தனது பிரதான சிஷ்யன் கார்குருவைக் கண்டதும் சந்தோஷம் அடைந்தாள்.

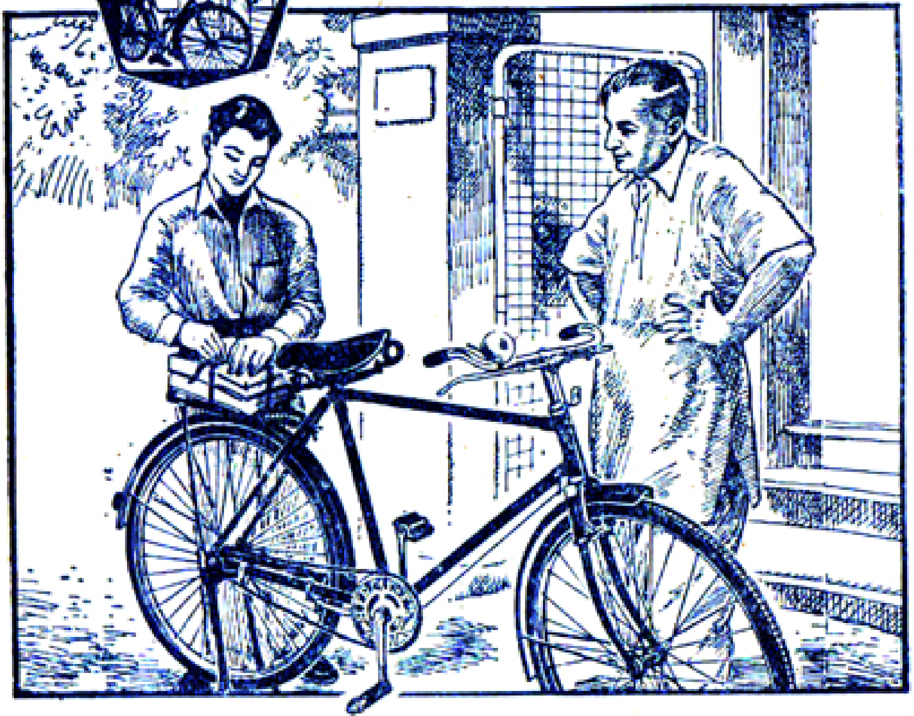
''தாங்கள் திடீரென்று என் வீட்டுக்கு வந்ததற்கு ஏதாவது முக்கிய விசேஷம் உண்டா?'' என்று விசாரித்தான் கார்குர்.

''அப்படி ஒன்றும் முக்கிய விஷயமில்லை. உன்னைப் பார்த்து வெகு நாட்கள் ஆகி விட்டதே என்றுதான் வந்தேன்'' என்று கூறினுள் மந்திரக் கிழவி. *(தொடரும்)*

TIC 83

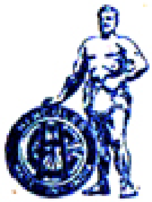
1936 தனது 20வது வயதில் கங்காதரன் பட்டணத்திலே மிகப் பெருமையுடன் ஒரு குறைவுமின்றி வசித்து வருகிறான். அவன் விவாகமானவன், நல்ல உத்தியோகமும் கூட. அவனிடம் ஒரு ஹெர்குலிஸ் ஸைக்கிளும் இருக்கிறது.

இன்று உலகம் எவ்வளவு மாறிவிட்டது! முன்பு கங்காதரன் உபயோகித்து வந்த அதே நம்பகமான ஹெர்குலிஸ் ஸைக்கிள் இன்றும் அவன் மகன் கலாசாலைக்கு செல்ல உதவுகிறது!

ஹெர்குலிஸ் ஓர் ஸைக்கிள் மட்டும் அல்ல,

வாழ்நாள் முழுதும் உழைக்கும் ஓர் சுற்றுதுணை

சுமார் 50 வருஷங்களாக உயர்தர ஸைக்கிள்களைத் தயாரித்துவரும் அனுபவ மிகுந்தவர்களால் இப்பொழுது, இந்த நுட்பவேலைப்பாடமைந்த ஹெர்குலிஸ் ஸைக்கிள் டி. ஐ. ஸைக்கிள்ஸாரின் நவீன தொழிற்சாலையில் தயாரிக்கப்படுகிறது. அதன் உயர்தர அமைப்பையும், அதிகப் பிரயாசையில்லாமல் ஓடும் தன்மையையும் கண்டு நீங்கள் ஆச்சரியமடைவீர்கள். ஸைக்கிள்களில் மிகச்சிறந்தது ஹெர்குலிஸ். ஆயினும் மிதமான விலையில் கிடைக்கிறது.

உங்கள் ஸைக்கிள் ஒரு சிறந்த மூலதனம். **ஹெர்குலிஸ்** உங்கள் பணத்திற்கு சிறந்த பெறுமானம்!

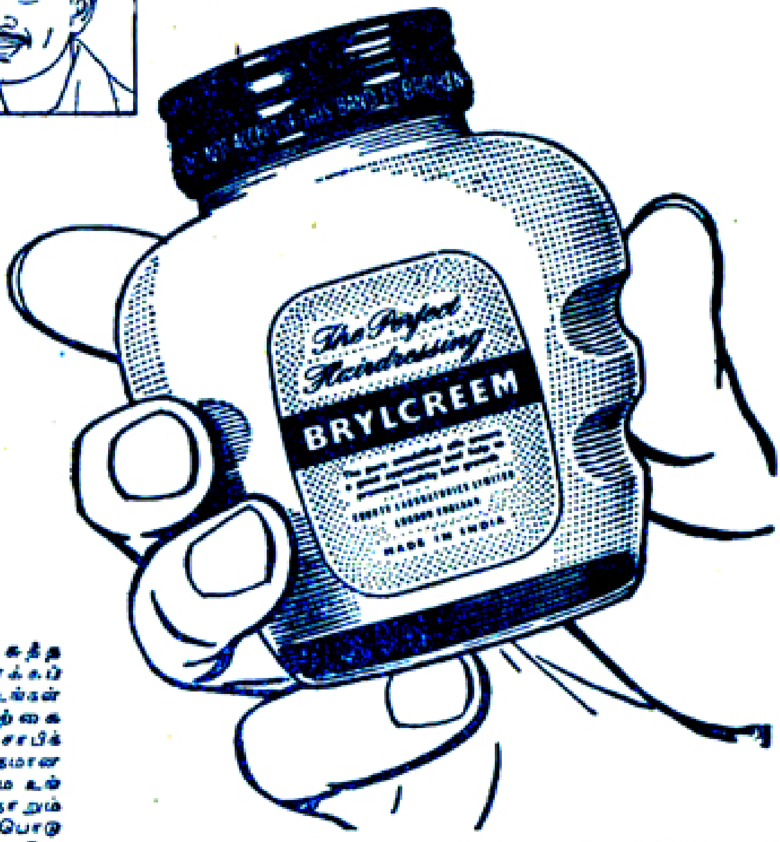
இந்தியாவில் தயாரிப்பவர்கள்:

டி. ஐ. ஸைக்கிள்ஸ் ஆப் இந்தியா லிமிடெட், மதராஸ்

உங்கள் கேசத்தை அதிக கருமையுடனும் பகட்டுடனும் வைக்க குளிர்ச்சியான வெண்ணிற

ப்ரில்க்ரீம் உபயோகியுங்கள்

✱ ப்ரில்க்ரீமின் சுத்தமான க்ரீமாக்கப்பட்ட எண்ணைகள் உங்கள் கேசத்தின் இயற்கை கருமை நிறத்தை சேமிக்கச் செய்கின்றன. சுத்தமான வெண்ணிற ப்ரில்க்ரீமை உங்கள் தலையில் தினந்தோறும் அழுத்தித் தேயுங்கள். பொடுகுகள் ஏற்படுவதை இது தடுத்து உங்கள் கேசத்தை சுத்தமாயும் ஆரோக்கியத்துடனும் வைக்கிறது.

✱ இந்தளவு ப்ரில்க்ரீம் நீடித்த உபயோகத்திற்கு வருகிறது! இன்றே ஒரு ப்ரில்க்ரீம் ஜாடியை வாங்கி எவ்வளவு காலம் அது நீடித்த உபயோகத்திற்கு வருகிறதென்று பாருங்கள்.

வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற்றவர்கள்

ப்ரில்க்ரீம் BRYLCREEM

உபயோகிக்கிறார்கள்

கௌண்டி லாபரட்டரீஸ் (இந்தியா) பிரைவேட் லிமிடெட்

மாலவல்லியின் தியாகம்

அத்தியாயம் 18

பூதுகன் எங்கே?

அங்கு வந்த தேனார்மொழியாளைப் பூதுகன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் முகந்தான் எத்தனை அழகாக மலர்ந்திருந்தது! தீர நெஞ்சையும் திடங்குலைய வைக்கும் அவள் அழகு அந்த இரவு வேளையில் தனிச் சோபையுடன் திகழ்ந்தது. சாளரத்தின் ஊடே பாய்ந்து வந்த நிலாக் கதிர் அவள் எழில் உருவத்துக்கு மேலும் மெருகு கொடுத்தது.

பூதுகன் முன்பு அவளை வெறுத்து ஒதுக்க முற்பட்டாலும், தேனார்மொழியாளின் உள்ளம் பூதுகனை மறந்துவிடவில்லை. ஆனால் பூதுகனது இயல்பை அவள் ஒரு முறை அறிந்துகொண்டு விட்டாளாதலால், மீண்டும் தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தி அவனுடைய வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. அவள் உள்ளம் முழுவதும் பூதுகன்தான் நிறைந்திருந்தான்.

"தேனார்மொழி! என்ன ஒரே யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்டாய்?" என்று கேட்டுப் பூதுகன் அவளைச் சுயநினைவுக்குத் திருப்பினான்.

"...யோசனை ஒன்றும் இல்லை, சுவாமி! சிம்மவர்மனிடம் தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கவனித்தேன். தங்களுக்கு இருக்கும் அபார சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு வியந்தேன். சிம்மவர்மன் இலேசுப்பட்டவன் அல்ல; மிகவும் தந்திரக்காரன். பல்லவ சிம்மாசனத்தின் மீது அவனுக்கு வெகு காலமாக ஒரு கண் உண்டு. தன்னுடைய நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக அவன் எதையும் செய்யக்கூடியவன். அவன் காரணம் இல்லாமல் யாரிடமும் நட்புப் பூணமாட்டான். தங்களிடம் அவன் இத்தனை அன்பு காட்டுவதைப் பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. அவனை உங்கள் பக்கம் திருப்ப என்ன சொக்குப்பொடி போட்டீர்கள்?" என்று குன்றாத அதிசயத்துடன் கேட்டாள் தேனார்மொழியாள்.

பூதுகன் சிரித்துக் கொண்டே, "தேனார்மொழி! இதில் அதிசயம் என்ன இருக்கிறது? எதன்மீதிலாவது ஒருவனுக்கு ஆசை விழுந்துவிட்டால் அவன் அதற்கு அடிமையாகி விடுகிறான். பிறகு அவனுடைய ஆசை நிறைவேறுகிற வரையில் அவன் புத்தி வேறு எதிலும் செல்லுவதில்லை. தன் இச்சைக்கு உதவியாக யாரையும் பயன்படுத்திக்கொள்ள அவன் தயங்க மாட்டான். அதுவும் சிம்மவர்மனைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசை வெறி ராஜ்ய ஆதிபத்ய ஆசை. அது மிகவும் பொல்லாதது! அந்தப் பொல்லாத ஆசை நிறைவேறுவதற்கு யாராவது பயன்படுவார்கள் என்று தெரிந்தால் அவன் அவர்களிடம் அன்பாயிருக்கிறான்! அவ்வளவுதான்; வேறொன்றுமில்லை" என்றான்.

"...சுவாமி! தங்களுக்கு எப்படி அவனைப் பற்றி இவ்வளவு நன்றாய்த் தெரி

கிறது...?” என்று கேட்டாள் தேனார்மொழியாள்.

“‘பாம்பறியும் பாம்பின் கால்’ என்னும் பழமொழியை நீ கேட்டதில்லையா? நானும் அவனைப் போலவே ஒரு தனி அரசை நிறுவுவதற்குத்தானே இத்தனை பாடுபடுகிறேன்! ஆனால் என் ஆசை சிறிதும் தன்னலமற்றது. சோழ அரசை நிறுவும் ஆசையில் யாருடைய நலனும் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதே என்னுடைய விருப்பம். பிறருக்குச் சொந்தமானதை நான் பறிக்க ஆசைப்படவில்லை. கரிகால் வளவன், நெடுமுடிக்கிள்ளி முதலிய மதிப்புக்குரிய மாபெரும் சோழ மன்னர்கள் பரம்பரையாக ஆண்டு வந்த சோழ ராஜ்யம் மீண்டும் பொலிவுடன் திகழ வேண்டும். அதுதான் என் ஆசை. இந்த ஆசை நியாயமற்றது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. பாரில் புகழுடன் விளங்கிய சோழப் பேரரசு இன்று பழையாறை நகருடன் மங்கிக் கிடக்கிறது. சோழ ராஜ்யம், மீண்டும் ஒளியுடன் திகழுவதற்கு உறுதுணையாகவுள்ள எக்காரியத்தையும் நான் விட்டுவைக்க முடியாது.”

“உங்கள் கோரிக்கை நியாயமானதுதான். ஆனால் நீங்கள் உங்கள் கோரிக்கை ஈடேறச் சிம்மவர்மனின் உதவியை நாடுவதுதான் எனக்குப் பெரிதும் வியப்பாயிருக்கிறது. அவன் பெரிய சதிகாரன்!”

“தேனார்மொழி! சிம்மவர்மன் எத்தகையவன் என்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவன் என்னைத் தன்னுடைய காரியங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பிறகு தீர்த்துக் கட்டிவிட நினைக்கிறான். இதே காரியத்துக்காகத்தான் இவன் கலங்கமாலரையனுடன் நட்புக் கொண்டவன் போல் நடிக்கிறான். கலங்கமாலரையன் வஞ்சனையின் உருவம். அவனுக்கும் சிம்மவர்மனிடம் நெடுநாட்களாகப் பகை உண்டு. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தீர்த்துக் கட்டச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைத்தான் நான் என் முயற்சிக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பெரிதும் ஆவலாயிருக்கிறேன்.”

“மிகவும் பிரமாதமான யோசனைதான். ஆனால் சிம்மவர்மன் விஷயத்தில் நீங்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். அவன் உங்களை இங்கே சிறையில் வைத்

இருப்பதுபோல்தான் வைத்திருக்கிறான். அவனுடைய காரியங்களுக்கு நீங்கள் அனுகூலமாயிருக்கும் வரையில்தான் அவன் உங்களுக்கு நண்பனாயிருப்பான்.''

''தேனார்மொழி! எனக்கு அது நன்றாய்த் தெரியும். அவனுடைய நட்பையும் பகைமையையும் நான் என்னுடைய முயற்சிக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விடுவேன். அவன் என்னை இப்பொழுது சிறையில் வைத்திருப்பதாகத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தச் சிறை இப்பொழுது என்னுடைய முயற்சிகளுக்கு மிகவும் சாதகமாயிருக்கிறது. ஆகையினால், அனுமன், இந்திரஜித்தன் எய்த பிரம்மாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டதுபோல் நானும் சிம்மவர்மனின் சூழ்ச்சிக்கு இணங்கியவன்போல் இருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். எந்தக் கணமும் நான் இவ்விடத்திலிருந்து தப்பி விடுவேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் நான் இங்கிருந்தபடியே கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்!'' என்று கூறிவிட்டுப் பூதுகன் தேனார்மொழியாளை ஏற இறங்க ஒரு தடவை கூர்ந்து நோக்கினான்.

அவன் பார்வையில் தேனார்மொழியாளுக்குத் தேகம் முழுவதும் ஒருமுறை சிலிர்த்தது.

''சுவாமி! அடியாளிடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? எதையோ சொல்ல நினைத்து மனத்துக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல இருக்கிறது. உங்கள் பார்வை...!'' என்றாள் தேனார்மொழியாள்.

பூதுகன் ஒரு முறை தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டே, ''...தேனார்மொழி! நீ என்னிடம் கொண்டிருக்கும் அன்புக்காக எவ்விதமான தியாகத்தையும் செய்வாயல்லவா?'' என்றான்.

''...சுவாமி! தங்களுக்கு என்மீது அது விஷயத்தில் ஐயம் ஏற்பட்டிருந்தால் அது என் துர்ப்பாக்கியம்தான். சிம்மவர்மனோ, கலங்கமாலரையனோ தங்களுக்குக் கேடு சூழ நினைத்தால் தங்களுக்காக என் உயிரையும் கொடுப்பேன்.''

''தேனார்மொழி! உன் மன உறுதியை மெச்சுகிறேன். உன் உள்ளத் துணிவைச் செயலில் காட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்று என் உள்மனம் சொல்லுகிறது...!''

''...சுவாமி! தாங்கள் சொல்லுவது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! தங்களுக்கு இங்கேயிருப்பது சௌகரியக் குறைவாயிருக்கிறதா? நான் ஏதாவது தவறுதலாக நடந்து கொள்கிறேனா?'' என்று தேனார்மொழியாள் பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

பூதுகன் சிரித்துக் கொண்டே, ''அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. நீ ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. நான் இங்கிருப்பது கலங்கமாலரையனுக்குத் தெரிந்துவிட்டால், நான் இங்கிருக்க முடியாது'' என்று கூறினான்.

''கலங்கமாலரையரால் உங்கள் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. சிம்மவர்மர் இது விஷயத்தில் மிகவும் ஜாக்கிரதையாயிருப்பார்.''

''கலங்கமாலரையனை உனக்குத் தெரியாது; எதற்கும் கலங்காத நெஞ்சம் படைத்தவன். அவன் ஒருபொழுதும் சும்மா இருக்கமாட்டான். நரி மாதிரி தந்திரக்காரன். ஆகையால் நீயும் என்னால் துன்பப்பட நேரிடலாம்!'' என்று கூறிப் பூதுகன் பெருமூச்செறிந்தான்.

''சுவாமி! தாங்கள் அதற்காகச் சிறிதும் ஆயாசப்பட வேண்டாம். நான் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றபடி நடந்து கொள்ளுவேன்....!'' என்றாள் தேனார்மொழியாள்.

இந்தச் சமயம் வாசற் கதவு தட்டப்படும் ஓசை 'டக்டக்டக்' என்று சங்கேதமாகக் கேட்டது.

தேனார்மொழியாளும் பூதுகனும் அந்த ஓசையைக் கவனமாகக் கேட்டனர். அந்த ஓசை மீண்டும் கேட்டது.

தேனார்மொழியாள் உடனே பதற்றமடைந்து பரபரப்புடன், "சுவாமி! யாரோ கதவைத் தட்டுகிறார்கள்...நான் போய் யாரென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். தாங்கள்...ஜாக்கிரதையாக..." என்று அவள் மேலே கூறுவதற்குள், பூதுகன் இடைமறித்தான்.

"தேனார்மொழி! பதற்றங் கொள்ளாதே. நீ தைரியமாகப் போய் வாசல் கதவைத் திறக்கலாம். வந்திருப்பது யார் என்று எனக்குத் தெரியும்......"

உடனே தேனார்மொழியாள் ஓடிப் போய் வாசல் கதவைத் திறந்தாள்.

"தேனார்மொழி! சௌக்கியமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்த மனிதரைப்பார்த்ததும் தேனார்மொழியாளுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. ஆச்சரியத்தினால் திகைத்துநின்ற அவளைப்பார்த்து அந்த மனிதர் கதவைச் சாத்தும்படி கையினால் சமிக்ஞை காட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றார். கதவைச் சாத்திவிட்டுத் தேனார்மொழியாளும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

"......சுவாமி! தாங்கள் இங்கேதான் இருக்கிறீர்களா? இத்தனை நாட்களாக உங்களை நான் பார்க்கவே இல்லையே!" என்றாள் தேனார்மொழியாள் வியப்பினால் விரிந்த நயனங்களுடன்.

"தேனார்மொழி! நான் பகிரங்கமாக வந்தால் பார்த்திருக்கலாம். சோதிடம் பார்த்துக் கொண்டு நிம்மதியாக என் ஊரோடு இருந்த எனக்கு இப்பொழுது பல வேலைகள் சேர்ந்துகொண்டன. ஆகையினால் சாவகாசமாக உன்னை வந்து பார்க்க முடியவில்லை......சரி! இப்பொழுது நான் பூதுகரைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு மேன்மாடத்தை நோக்கிச் செல்லும் படிக்கட்டுகளிலே வெகுவேகமாக ஏறினார் வந்த மனிதர்.

பூதுகனுக்கு அவரைப் பார்த்ததும் முகத்தில் ஆவல் பொங்கியது.

"வாருங்கள், சந்தகரே! வாருங்கள்!" என்று கரங் குவித்து முகத்தில் ஆர்வம் பொங்க அவரை வரவேற்றான் பூதுகன்.

சோதிடர் சந்தகரும் அவனைக் கை கூப்பி வணங்கினார்.

இருவரும் ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர். மெதுவான குரலில் பூதுகன் அவரைப் பார்த்து, "ஏதாவது மிகவும் முக்கியமான தகவல் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இல்லையென்றால் தாங்கள் இந்த இரவு நேரத்தில் என்னைத் தேடி இங்கே வருவீர்களா?" என்றான்.

"உங்கள் ஊகம் முற்றிலும் சரிதான். மிகவும் முக்கியமான செய்தியொன்று கொண்டு வந்திருக்கிறேன்......!"

"என்ன செய்தி? கொடும்பாளூரிலிருந்து ஏதாவது செய்தி வந்ததா?"

"பூதுகரே! வெளியூர்ச் செய்தி எதுவும் இப்பொழுது வரவில்லை. உள்ளூர் விவகாரம்தான் நமக்கு எல்லாவிதத்திலும் தொல்லை தருவதாயிருக்கிறது. இருக்கட்டும். உங்களை நான் ஒன்று முக்கியமாகக் கேட்க வேண்டும். இந்த இசைக் கணிகை......தேனார்மொழியாள் எப்படி? அவள் அரண்மனைப் பாடகியல்லவா?

சிம்மவர்மனுக்கும் அவள் மிகவும் வேண்டியவள் என்று கேள்வி. அவள் விஷயத்தில் நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும்......"

"சந்தகரே! அவளைப் பற்றி நீங்கள் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டாம். அவள் என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புகொண்டு விட்டாள். அதை என்னிடமே வெளியிட்டாள். நான் அவளைத் திரஸ்கரித்து விட்டேன். ஆனால் அந்த ஆசை இன்னும் அவள் உள்ளத்தில் கனன்று கொண்டிருக்கிறது. ஆகையினால் அவள் எனக்கு எவ்விதக் கெடுதியும் செய்யத் துணியமாட்டாள். சிம்மவர்மனும் தன் காரி

யத்தில் குறியாயிருக்கிறான். அவன் நினைவெல்லாம் பல்லவ சிம்மாசனத்தைப் பற்றித்தான். அதற்கு என்னுடைய உதவியைத்தான் பூரணமாக நம்பியிருக்கிறான்; அது இருக்கட்டும். உள்ளூர் விவகாரம் கவலை தருவதாகச் சொன்னீர்களே......அது என்ன?''

''அது மிகவும் முக்கியமானது. கலங்கமாலரையன் உங்கள் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டான். சிம்மவர்மன் உங்களோடு நட்புக் கொண்டதிலிருந்து, அவன் பல்லவ சேனாபதி உதயசந்திரனோடு மிகவும் இழைந்து கொண்டிருக்கிறான். ஒரே கல்லில் இரண்டு மாம்பழங்களை வீழ்த்தும் நோக்கத்தில் அவன் மூர்த்தண்யமாக வேலை செய்து வருகிறான்...''

''சரிதான். இனி நான் இங்கே யிருப்பது சரியல்ல. சந்தகரே! நான் வெளியேறுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவும்......''

''...ஆயத்தம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நீங்கள் உடனே புறப்பட்டுவிட வேண்டும். ஒரு கல் தூரம் வெளியூருக்குச் செல்லும் சாலையோடு நடந்தால் அங்கே உங்களுக்காகக் குதிரை காத்துக் கொண்டிருக்கும். பொழுது புலருவதற்கு முன்பு நீங்கள் இந்த நகரத்து எல்லையைத் தாண்டிப் போய் விடலாம். நான் வருகிறேன்...'' என்று கூறி விட்டுச் சந்தகர் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

உடனே பூதுகன் அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தம் செய்துகொண்டான். தேனார்மொழியாள் அங்கு வந்தாள்.

''சுவாமி! வெளியே போகிறீர்களா? இந்த இரவு வேளையில்......!''

''...தேனார்மொழி, இப்பொழுது உன்னோடு பேச அவகாசம் இல்லை. நீ எனக்கு இந்த இல்லத்தில் இடம் கொடுத்து இத்தனை நாட்களாக ஆதரித்து வந்ததற்கு என் நன்றி என்றும் உனக்கு உரியது!'' என்று கூறி விட்டு அவளுடைய மறுமொழிக்குக் காத்துக் கொண்டிராமல் பூதுகன் அந்த வீட்டுப் பின்வாசல் வழியாகவே வெளியே செல்லலானான்.

தேனார்மொழியாள் இதைக் கண்டு ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்துப் போய் விட்டாள்.

விடிய ஒரு ஜாமப்பொழுது இருக்கையில் தேனார்மொழியாள் இல்லத்தின் வாசற் கதவு இடிக்கப்படும் ஓசை பலமாகக் கேட்டது. தேனார்மொழியாள் உடனே கதவைத் திறந்தாள்.

''அம்மணி! தாங்கள்தானே தேனார்மொழியாள் என்பவர்?'' என்ற மிடுக்கான குரலைக் கேட்டுத் தேனார்மொழியாள் சற்றுத் திகைத்தாள்.

''......ஆமாம், உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று மிகவும் கம்பீரமாகக் கேட்டாள் தேனார்மொழியாள்.

''உங்கள் வீட்டில் அடைக்கலம் அடைந்திருக்கும் பூதுகனை உடனே எங்களிடம் ஒப்புவித்துவிட வேண்டும்...!''

''அவர் இங்கே இல்லை!''

''அம்மணி, உங்களையும் சிறைப் பிடித்து வரும்படி சேனாபதி உத்தரவிட்டிருக்கிறார்!'' என்றான் அந்த வீரன், மரியாதையும் மிடுக்கும் கலந்த குரலில்.

இதைக் கேட்டதும் தேனார்மொழியாளின் வனப்பு மிகுந்த வதனம் கோபத்தினால் குபீரென்று சிவந்தது.

''உள்ளே ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் பூதுகனைப் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்!'' என்று அந்தக் குதிரை வீரன் அங்கிருந்த சேனை வீரர்களைப் பார்த்துக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே வீரர்கள் தபதப வென்று தேனார்மொழியாளின் மாளிகைக்குள்ளே நுழைந்தனர்.

அதைக் கண்ட தேனார்மொழி அடிபட்ட பெண்புலியைப் போல் சீறினாள்.

''அரண்மனைப் பாடகியாகிய என்னைச் சிறையாக்கப் பல்லவ சேனாபதிக்கு யார் அதிகாரம் கொடுத்தது?''

''அம்மணி! மன்னரின் உத்தரவு பெற்றுத்தான் சேனாபதி உங்களைச் சிறைப் பிடித்து வரும்படி என்னை இங்கே அனுப்பினார். இதோ மன்னரின் இலச்சினை பதித்த ஓலை!'' என்று கூறி ஒரு ஓலையைக் காண்பித்தான் குதிரைவீரன்.

தேனார்மொழியாள் அந்த ஓலையை வாங்கிப் பார்த்து விட்டு, பெருமூச்சுடன் போய் வண்டியில் ஏறினாள்.

அப்பொழுது வீட்டுக்குள்ளே சென்ற வீரர்கள் வேகமாக வெளியே வந்து, ''பூதுகனை உள்ளே காணோம்! எல்லா இடங்களையும் நன்றாகப் பார்த்து விட்டோம்!'' என்றனர்.

உடனே குதிரை வீரன் ஆத்திரத்துடன் ''...என்ன! பூதுகன் தப்பிவிட்டானா? என்ன ஆச்சரியம்! இந்த மாளிகையின் உள்ளேயிருந்து யாரும் வெளியே போகாமலும், வெளியேயிருந்து யாரும் உள்ளே போகாமலும் காவல் இருங்கள். நானாபுறங்களிலும் வீரர்களை அனுப்பிப் பூதுகனைத் தேடிப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன். இவளை ஜாக்கிரதையாகச் சிறைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேருங்கள்!'' என்று கூறி விட்டுக் குதிரையைச் செலுத்தலானான்.

தேனார்மொழியாள் ஏறியிருந்த வண்டியும் அங்கிருந்து நகர்ந்தது. வண்டிக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் வீரர்கள் சென்றனர்.

(தொடரும்)

உங்கள் வீட்டில் பூச்சிகளின்
தொந்தரவு இருக்கிறதா?
லின்டேன் கலந்த ப்ளிட் உபயோகித்து
அவைகளைக் கொல்லுங்கள்!
பூச்சிகள் வளருமிடங்களில் வியாதியும் பரவுகின்றது! உங்கள் குடும்பத்தினரின் ஆரோக்கியத்தைப் பாதுகாக்க, பூச்சிகளை எப்பொழுதும் நிச்சயமாகக் கொல்லும் சக்தி வாய்ந்த லின்டேன் கலந்த ப்ளிட்டைத் தவறாமல் உபயோகியுங்கள்! முன்னைவிட தீவிர சக்தி வாய்ந்த இந்த பூச்சிநாசினி அதிக துரிதமாக வேலை செய்கிறது. இதில் லின்டேனும் டி.டி.டி.யும் (D.D.T.) ஒருங்கே சேர்ந்துள்ளதால், இதன் பலன் அதிக காலம் நீடித்து நிற்கிறது. புகழ்பெற்ற சிவப்பு, வெள்ளை மற்றும் நீலநிற டின்னில் கிடைக்கும் லின்டேன் கலந்த ப்ளிட்டை வாங்குங்கள்.
FLIT
KILLS
ஸ்டாண்டர்ட்-வாக்குவம் ஆயில் கம்பெனி
(யு.எஸ்.ஏ.யில் இணைக்கப்பெற்றது; கம்பெனி அங்கத்தினர்களின் பொறுப்பு வரையறுக்கப்பட்டது)
V 4508

செங்கனியாள்

"ருஷ்யர் செயற்கைச் சந்திரனைச் சிருஷ்டித்து விட்டார்கள்' என்ற செய்தியைப் பத்திரிகைகளில் படித்த உடனே எனக்கு டாக்டர் கிருஷ்ணனுடைய ஞாபகம்தான் வந்தது. கூடவே அவரை நான் சந்தித்துப் பேசிய அன்று நடந்த சம்பவங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மனத்தில் தோன்றின.

இந்த வருஷம் கோடை காலத்தை உல்லாசமாகக் கழிக்க கோடைக்கானலுக்குப் போயிருந்தேன். ஒரு ஹோட்டலில் தங்கியிருந்தேன். கோடையில் விசேஷமாகப் பார்க்க வேண்டிய இடங்களுக்கு பஸ் சென்றது. ஹோட்டல் நிர்வாகிகளே இதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு இடத்துக்கு அங்கு தங்கினவர்களை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

இரண்டாவது நாள் காலை ஒரு குன்றின் அடிவாரத்தில் பஸ் நின்றது. டிரைவர் கீழே இறங்கிக் குன்றின் உச்சியைச் சுட்டிக் காட்டினார். "அதோ தெரிகிறதே ஒரு மொட்டைக் கட்டடம்,

அதுதான் வானசாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கூடம். குன்றின் மேல் பஸ் ஏறாது. வேண்டுமானால் நடந்து சென்று பார்த்து விட்டு வரலாம்'' என்று கூறினார்.

பஸ்ஸிலிருந்து கீழே இறங்கி அந்தக் குன்றின் மீது ஆர்வத்துடன் ஏறத் தொடங்கினேன்.

குன்றின் உச்சியை அடைவதற்குள் மூச்சுத் திணறி விட்டது. ஒரு வழியாக ஏறிய பின்னும் பெரிய ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. அப்ஸர்வேட்டரியைப் பார்க்க நீண்ட 'க்யூ' வரிசையில் ஒரு பள்ளிக்கூட மாணவ மாணவியர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் 'க்யூ'வில் நின்று மணிக்கணக்காகக் காத்திருக்க நான் தயாராக இல்லை. அப்ஸர்வேட்டரியைச் சுற்றி இருந்த பாதை வழியே இயற்கைக் காட்சிகளை அனுபவித்துக் கொண்டே நடந்தேன். ஒரு மதிலின் மீது வெளுத்த தலை ஆசாமி உட்கார்ந்திருந்தார். ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டவர் போல் காணப்பட்டார். நான் நடந்து வந்த சத்தம் கேட்டதும் அவர் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றார்.

''மன்னிக்க வேண்டும். உங்கள் சிந்தனையைக் கலைத்து விட்டேன் போலிருக்கிறது'' என்றேன் தயக்கத்துடன்.

''பரவாயில்லை. நீங்கள் அப்ஸர்வேட்டரியைப் பார்க்க வில்லையா?''

''இல்லை! அதற்கு நீண்ட க்யூ நிற்கிறது!''

''இந்த வானசாஸ்திர ஆராய்ச்சிக் கூடத்தை வாரத்தில் ஒரு முறை தான் பொது மக்களுக்குத் திறந்து விடுகிறோம். அதனால் அன்றைய தினம் ஏகக் கூட்டம் சேர்ந்து விடுகிறது.''

''ஓ! நீங்கள் இந்த அப்ஸர்வேட்டரியைச் சேர்ந்தவர்தானா?''

''ஆமாம்! நான் இந்த ஆராய்ச்சிக்கூடத்தின் தலைவன். என் பெயர் டாக்டர் கிருஷ்ணன்.''

''ரொம்ப சந்தோஷம்'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னையும் அவருக்கு அறிமுகம் செய்து கொண்டேன்.

'' இங்கே என்ன ஆராய்ச்சி நடக்கிறது, ஸார்?'' என்று டாக்டர் கிருஷ்ணனைக் கேட்டு வைத்தேன்.

டாக்டர் கிருஷ்ணன் சிரித்தார். "இந்த நிலையத்தைப் பார்க்க வருகிறவர்களில் பலர் உங்களைப்போல்தான் நினைக்கிறார்கள். நாங்கள் வருஷக் கணக்கில் ஆராய்ச்சி செய்து கண்டு பிடிக்கும் விஷயங்களை இந்த நிமிஷங்களில் தெரிந்து கொண்டு போய்விடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள். அது மட்டும் அல்ல! திரும்பிப் போகும்போது எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு விட்டதாக வேறு நினைத்துக் கொண்டு செல்கிறார்கள்!"

என் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. "அப்படியில்லை, ஸார். எனக்கு உண்மையிலேயே உங்களுடைய ஆராய்ச்சிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பம். எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் பரவாயில்லை. சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

மனத்துக்குள் 'இது ஏதடா, இப்படி இவரிடம், தெரியாத்தனமாக மாட்டிக் கொண்டோமே? ஒன்றும் சொல்ல முடியாது என்று இவர் நம்மை அனுப்பி விடக்கூடாதா' என்று நினைத்தேன்.

ஆனால் நான் நினைத்தது பெரிய தவறு என்று வெகு சீக்கிரத்தில் வருந்தினேன். டாக்டர் கிருஷ்ணன் சொன்ன விஷயங்கள் அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இருந்தன.

மனிதன் பூமண்டலத்திலிருந்து தக்க பாது காப்புடன் சந்திர மண்டலத்துக்கும் மற்றும் சுக்கிரன், செவ்வாய் ஆகிய கிரகங்களுக்கும் செல்லும் நாள் வெகு தூரத்தில் இல்லை. முதலில் மனிதன் சென்று அடையக் கூடியது சந்திர மண்டலம்தான் என்றாலும், அங்கு பூமண்டலத்தைப்போல் செடிகொடிகளையோ, ஜந்துக்களையோ, மனிதர்களையோ பார்க்க முடியாது. உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான பிராணவாயு, ஆகார வகைகள் அனைத்தையும் இங்கிருந்து மனிதன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் செவ்வாய் கிரகத்தில் மட்டும் உயிரினங்கள் இருக்க முடியும். மற்றக் கிரகங்களில் ஒரு விதமான உயிரினங்களும் இருக்க முடியாது.

இதுதான் அவருடைய ஆராய்ச்சியின் முடிவு. இந்த முடிவை அடைவதற்கான காரணங்களை எனக்கு அவர் விவரமாக எடுத்துரைத்தார். விடைபெற்றுச் செல்லும் போது நான் டாக்டர் கிருஷ்ணனிடம், "நீங்கள் செவ்வாய்க் கிரகத்துக்குப் போகும் போது என்னையும் கண்டிப்பாக அழைத்துப் போங்கள்" என்று சொன்னேன். அவரும் சிரித்துக் கொண்டே, "நிச்சயம் அழைத்துப் போகிறேன்" என்றார்.

குன்றை விட்டுக் கீழே இறங்கினேன். நான் வந்த பஸ் புறப்பட்டுப் போய்விட்டது. அது போய் வெகு நேரமாகி யிருக்க வேண்டும். எனக்காகக் காத்திருந்து காத்திருந்து அலுத்துப் போய் அவர்கள் போய்விட்டார்கள். அங்கிருந்து சுமார் மூன்று மைல் தூரம் நடந்து சென்று ஹோட்டலை அடைந்தேன். 'கோடைக்கானலில் நடப்பதில் சிரமம் தெரியாது. சீதோஷ்ண நிலை அப்படி' என்று சொல்வார்கள். ஆனால் சென்னையில் மோட்டார் சைக்கிளிலேயே சென்று பழக்கமாகி விட்ட எனக்கு மூன்று மைல் நடப்பது மிகவும் சிரமமாகத்தான் இருந்தது.

2

டாக்டர் கிருஷ்ணன் எனக்கு அளித்த வாக்குறுதியை மறந்து விடவில்லை. அவர் செவ்வாய்க் கிரகப் பிரயாணத்தைத் தொடங்கியபோது என்னையும் பின்னோடு அழைத்துச் சென்றார். 'எப்படி அங்கு போய்ச் சேர்ந்தோம்' என்று கேட்காதீர்கள். நவீன விஞ்ஞான முன்னேற்றங்களைப் பற்றிக் கூறி உங்களைத் தொந்தரவுபடுத்த நான் விரும்பவில்லை. செவ்வாய்க் கிரகத்தில் நடந்த அதிசயமான, ஆச்சரியமான நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் சொல்லி விடுகிறேன்.

பல வித வர்ணப் புஷ்பங்கள் பூத்துக் குலுங்கும் சிறிய செடிகள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஒரு சம

வெளிப் பிரதேசத்தில் எங்களுடைய 'ராக்கெட்' விமானம் வந்து இறங்கியது. விமானத்தை விட்டு நானும் டாக்டர் கிருஷ்ணனும் கீழே இறங்கினோம். டாக்டர் கிருஷ்ணனுடைய முகத்திலே ஆனந்தம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது!

"நான் ஆராய்ச்சி செய்து கண்ட முடிவுகளெல்லாம் உண்மை. இதோ பார்! இங்கு செடிகள் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன. உயிரினங்கள் இக்கிரகத்தில் இருக்கின்றன என்று நான் கூறியது உண்மைதானே?" என்று அவர் கேட்டார்.

"உண்மைதான். புஷ்பச் செடிகள் இருக்கின்றன. தூரத்தில் சில மரங்கள் தெரிகின்றன. ராக்கெட் இறங்கியபோது சில கட்டடங்களைக் கூடப் பார்த்தேன்."

'திடுதிப்' என்று எங்கிருந்தோ வேல் பிடித்த வீரர்கள் தோன்றினார்கள். வேல்களின் கூரிய முனைகள் எங்கள் உடலை ஸ்பரிசித்தன. 'நீங்கள் யார்' என்று ஒருவன் அதிகாரத்துடன் கேட்டான்.

அவன் தமிழில் பேசுவதைக் கேட்டதும் எனக்கு அளவில்லாத வியப்பு உண்டாயிற்று. டாக்டர் கிருஷ்ணனும் என்னைப் போலவே வியப்படைந்தார். உயிரினங்கள் இங்கு இருக்கின்றன என்று முடிவு கண்டிருந்தாரே யன்றி மனிதர்கள்—அதிலும் நாகரிகம் அடைந்த மனிதர்கள்—தமிழர்கள்—இங்கு இருப்பார்கள் என்று அவர் கனவிலும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார் அல்லவா?

"நாங்கள் தமிழர்கள். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வருகிறோம்" என்று சொன்னேன்.

எங்களைச் சூழ்ந்திருந்த வீரர்களின் முகங்களில் இருந்த கடுகடுப்பு மாறியது. எங்கள் உடலைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்த ஈட்டி முனைகள் சிறிது விலகின.

எனக்குச் சிறிது தைரியம் உண்டாயிற்று. "ஐயா! உங்களையெல்லாம் பார்த்தால் தமிழர்களைப் போலத் தோன்றுகிறது. பண்டைக் காலத் தமிழர்களைப் போல உடை அணிந்திருக்கிறீர்கள். தமிழில் பேசுகிறீர்கள். நாங்களும் தமிழர்கள்தான். தமிழ் நாட்டிலிருந்து உங்களுடைய நண்பர்களாக வருகிறோம். உங்களுக்கு ஓர் அரசன் இருப்பானேயானால், அவனிடம் எங்களை அழைத்துச் செல்லுங்கள். எங்களைப் பற்றி அறிந்ததும் அவர் நிச்சயம் சந்தோஷமடைவார்" என்றேன்.

வீரர் தலைவனாகத் தோன்றியவன் சிறிது யோசித்தான். பின்னர் 'முன்னே செல்லுங்கள்' என்று உத்தரவிட்டான். அப்படியே நாங்கள் நடந்தோம். வீரர்களின் ஈட்டி முனைகள் எந்த நிமிஷமும் எங்கள்மீது பாயச் சித்தமாயிருந்தன.

சிறிது தூரம் சென்றதும் ஒரு அகன்ற வீதி காணப்பட்டது. அதன் இரு புறங்களிலும் மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் மணிமண்டபங்களும் விஹாரங்களும் காட்சியளித்தன. செல்வம் கொழிக்கும் நாடு என்று உடனே தெரிந்துபோயிற்று. அதோடுமட்டும் அல்ல; கலையுணர்வு மிக்க நாடு. ஒவ்வொரு சுவரும் ஒரு வண்ண ஓவியத்தைத் தாங்கி நின்றது. ஆங்காங்கே நிலா முற்றங்களும் சிற்பங்களும் தோற்றமளித்தன. ஆச்சரியத்துடன் திறந்த வாய் மூடாமல் பார்த்துக் கொண்டு போனோம். வீரர்கள் எங்களைத் துரிதப் படுத்தவில்லை. அவர்கள் நாட்டின் சிறப்பை நாங்கள் உணர்ந்து அனுபவிப்பது அவர்களுக்குப் பெருமை யளித்தது. ஆங்காங்கே நாங்கள் கண்ட காட்சிகளை விளக்கிக் கொண்டும் வந்தார்கள். கடைத் தெருக்களிலே பற்பல விநோதப் பொருள்கள் இருந்தன. அவற்றை வாங்கக் குழுமியிருந்த மக்களெல்லாம் எங்களைப் பார்த்து விட்டுத் தங்களுக்குள்ளேயே மெல்லிய குரலில் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

அந்தத் தெருவின் கோடியில் சில வீரர்கள் தோன்றி விரைவாக முன்னேறி வந்தார்கள்.

"விலகிச் செல்லுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டுக் கொண்டே வந்தார்கள். நாங்களும் வீதி ஓரமாக விலகி நின்றோம்.

"எதற்காக ஒதுங்கச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று வீரர் தலைவனைக் கேட்டேன்.

"கோவில் சிவிகை வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்காகத்தான்."

இதற்குள் சிவிகையும் கண்களுக்குத் தென்பட்டது. முழுவதும் தந்தத்தினலான அதை முன்னால் இருவரும் பின்னால் இருவருமாகத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். சிவிகையின் வேலைப்பாட்டை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே எங்களுக்கு அருகில் வந்து விட்டது. அதனை மூடியிருந்த ஒரு மெல்லிய திரையை ஒரு கை விலக்கியது; 'நில்லுங்கள்' என்று ஒரு குரல் கேட்டது. விலகிய திரையின் பின்னால் ஒரு அழகிய முகம் தெரிந்தது.

காந்தள் மலரின் மென்மையையும், தேனின் இனிமையையும், சந்திரனின் அமுத கிரணங்களையும், நான் ஒரே சமயத்தில் அப்போது அனுபவித்து மகிழ்ந்தேன்.

தந்தப் பல்லக்கை விட வெண்மையான அந்த முகத்தில் இருந்த அகன்ற கரிய விழிகள் என்னை ஒரு கணம் ஏறிட்டுப் பார்த்தன. அடுத்தகணம் அந்தக் கண்கள் வீரர் தலைவனை நோக்கித் திரும்பின.

"வீரசேனரே! இவர்கள் யார்? எதற்காக ஈட்டி முனையில் அழைத்துச் செல்கிறீர்கள்?" என்று தன் செவ்விதழ்களைத் திறந்து அந்தப் பெண் கேட்டாள். இனிமையான அந்தக் குரலில் அதிகார தோரணையும் இழைந்து வந்தது.

அப்பெண்ணிடம் எப்படியாவது பேசி விட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்னைப் பிடித்து உலுக்கியது. "நாங்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வரும் தமிழர்கள். நண்பர்களாக வந்த எங்களை இப்படி வீதியில் ஈட்டி முனையில் நடத்திச் செல்கிறார்கள். இந்த அநீதிக்கு உடனே முடிவு காணுங்கள்!" என்றேன்.

அப்பெண்ணின் சுந்தர முகம் மெல்ல மெல்ல என் பக்கமாகத் திரும்பியது. அவளுடைய புருவங்கள் நெரிந்தன. அவளுடைய கோபத்துக்கு ஆளாகி விட்டோமோ என்று ஒரு கணம் பயந்து போனேன். ஆனால் அவள் கன்னங்களிலே தோன்றிய சிறு குழிகள் என்னைத் தைரியப்படுத்தின.

"நான் வீரசேனரை அல்லவோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்? நீங்கள் எதற்காகத் துடுக்காகப் பேசுகிறீர்கள்!" என்றாள்.

என் முகம் அவமானத்தினால் சிவந்து விட்டது. ஆயினும் அதே சமயத்தில் அந்த

மதி முகத்தினள் என்னுடன் பேசி விட்டாள் என்ற எண்ணமே எனக்குப் பெருவகை யளித்தது.

''வீரசேனரே! இவர்களை நமது இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துவாருங்கள்!'' என்று உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டு, தன் மென்மையான கரங்களை ஒன்று சேரத் தட்டினாள். அடுத்த கணம் சிவிகை நகர்ந்தது.

3

''ஐயா, வீரசேனரே! இது யார்?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''இந்நாட்டின் கோவில் கன்னி.''

''அப்படி யென்றால்...?''

''தன் வாழ்நாளை ஆலயத்திருப்பணிக்கு அர்ப்பணித்த கன்னிப் பெண்.''

ஆயிரமாயிரம் பேரிடிகள் என் தலை மீது விழுந்தது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஒருவித நடுக்கம் உண்டாயிற்று. மேலே நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விபரீதமான பதிலே கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆயினும் அவளைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவலினால் வீரசேனரைக் கேள்விகள் கேட்டு விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

கோவில் கன்னி என்பவள் கடவுளின் பாதார விந்தங்களைப் பூஜிப்பதற்காகத் தன் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்தவள். உலகப் பற்றுக்களை விட்டொழித்தவள். எப்போதும் தூய வெள்ளாடை உடுத்திக் கடவுளைத் தியானிப்பதிலும் மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதிலுமே தன் நேரத்தைச் செலவிடுபவள். கோவில் கன்னி தான் இறப்பதற்கு முன் மற்றொரு கோவில் கன்னியைத் தயார் செய்து வருவாள். இதற்காக ஒரு அழகிய பெண்ணைச் சிறு வயதிலிருந்தே அவள் எடுத்து வளர்ப்பாள். இறைவனைத் தொழுவதற்குத் தேவையான சகல காரியங்களிலும் அவளைத் தேர்ச்சி அடையச் செய்வாள். அந்நாட்டுஅரசியைவிடக் கோவிக்கன்னி மக்களால் அதிகமாக மதித்துப் போற்றப்படுவாள்.''

''அரசியா?'' என்று நான் அதிசயத்தோடு கேட்டேன்.

''ஆம். அரசிதான். இந்நாட்டு மன்னர் ஆண் சந்ததியில்லாமல் இறந்து போனார். அவருடைய ஒரே மகள் நாட்டைப் பரிபாலிக்கிறாள்'' என்றார்.

இதற்குள் கோபுர வாசலை நாங்கள் அடைந்து விட்டோம். தமிழ் நாட்டில் நாம் பார்க்கும் கோவில்களைப் போலவே இது அமைந்திருந்தது. ஆனால் கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேல் கட்டப்பட்டிருந்த கோபுரம் உயரத்திலும் சிறபக் கலையிலும் தமிழ் நாட்டுக் கோபுரங்களை விடச் சிறந்து விளங்கியது.

வலப்புறத்தில் தனியே கட்டப்பட்டிருந்த மாளிகையை அடைந்தோம். வீரசேனர் எங்களை ஆசனங்களில் அமரச் செய்து விட்டு வெளியேறி விட்டார். சிறிது நேரத்தில் கோவில் கன்னி தோன்றினாள். எங்களுக்கு எதிரே இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

''ஐயா! ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாகத் தமிழ் நாட்டைப் பற்றி ஒரு விவரமும் தெரியாது வாழ்ந்து வருகிறோம். நீங்கள் உண்மையிலேயே தமிழ் நாட்டவராய் இருந்தால் எனக்குத் தமிழ்நாட்டின் தற்போதைய நிலையைப் பற்றி விவரமாகக் கூறுங்கள். நாங்கள் அறிந்திருப்பதெல்லாம் எங்கள் மூதாதையர் எழுதி வைத்திருப்பவைதான்.''

நான் தமிழ்நாடு அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றங்களைப் பற்றி விவரமாக எடுத்துச் சொன்னேன். அதே சமயத்தில் தமிழன் தன் பண்டைக் காலப் பெருமையை இன்னமும் போற்றிப் பாதுகாக்கிறான் என்பதையும் எடுத்துரைத்தேன். கோவில் கன்னி எல்லாவற்றையும் கவனமாகக் கேட்டாள்.

இதுவரை ஒருவார்த்தை கூடப் பேசாது இருந்த டாக்டர் கிருஷ்ணன், ''இப்போது உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். இந்தக் கிரகத்துக்கு நீங்கள் வந்தது எப்படி?'' என்று ஆவலுடன் கேட்டார்.

''நாங்கள் இங்கு வந்தது பற்றி எங்கள் மூதாதையர் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர்: தமிழ் நாட்டிலே ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன் அமரன் என்றொரு விஞ்ஞானி இருந்தான். ஒருநாள் அவன் தன் காதலியுடன் இன்புற்றிருக்கும்போது, அவள் தன் நாயகனை நோக்கி, 'ஒரு விமானத்தில் ஏறி வானவெளியில் பறந்து சென்று பிறைச் சந்திரனை அடைந்து நட்சத்திரங்களிடையே நாம் ஊஞ்சலாடக் கூடுமானால் எவ்வளவு இன்பகரமாக இருக்கும்?' என்று கேட்டாள்.

'அன்பே! சந்திர மண்டலத்தில் நாம் உயிர் வாழ முடியாது. செவ்வாய் என்று ஒரு கிரகம் இருக்கிறது. அங்கு வேண்டுமானால் நாம் செல்லலாம்' என்று அமரன் பதிலுரைத்தான். காதலி பேரின்பம் அடைந்தாள்.

தன் காதலியின்கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்பி அரசரிடம் சென்று இந்தப் பிரயாணத்துக்கான உதவிகளை அளிக்குமாறு அமரன் வேண்டினான். ஏராளமான பொருள்செலவில் விமானம்' தயாராயிற்று. ஆயிரக் கணக்கான மக்கள்சேர்ந்து அதனைத் தயாரித்தனர். அமரனுடனும் அவன் காதலியுடனும் சுமார் நூறு மக்கள் இங்கு வந்து குடியேறினர். அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்து பல்கிப் பெருகியிருக்கின்றனர்.''

கோவில் கன்னி கூறி முடித்தாள்.

'' தமிழ் நாட்டின் பண்டைய இலக்கியங்களிலே வானவூர்தி என்றும் புஷ்பக விமானம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதே அன்றி இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பேதும் இல்லையே?'' என்று நான் கேட்டேன்.

'' அது தமிழனது உயர்ந்த பண்பைக் காட்டுகிறது. அமரனும் அவனுடன் சென்றவர்களும் செவ்வாய்க் கிரகத்தை அடைந்தார்களா, அல்லது வழியில் மடிந்தார்களா என்பது தமிழ்க் கவிக்குத் தெரியவில்லை. நிச்சயமாகத் தெரியாத ஒன்றைப் பற்றி அவர்கள் எழுத விரும்பவில்லை.''

இவ்வாறு கோவில் கன்னி கூறி வருகையிலேயே எனக்குப் பெருமிதத்தால் உடல் பூரித்தது.

இன்னும் பல விஷயங்களைப் பற்றி நாங்கள் ஒருவரை யொருவர் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டோம். முடிவில் ''நேரமாகி விட்டது. அரசிக்கு நீங்கள் வந்திருப்பது தெரிந்திருக்கும். நேராக அரசசபைக்கு வராததற்காக அவளுக்குக் கோபம் உண்டாகலாம். விரைந்து செல்லுங்கள்'' என்றாள் கோவில் கன்னி.

''இறுதியாக ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். தங்கள் பெயர்......?''

''செங்கனியாள்'' என்றாள் கோவில்கன்னி.

4

வீரசேனர் எங்களை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஒரு விசாலமான அறையில் எங்களை இருக்கச் செய்துவிட்டுப் போய் விட்டார்.

அறையில் உட்கார ஆசனம் ஏதும் இல்லை. நானும் டாக்டர் கிருஷ்ணனும் வெகு நேரம் நின்று கொண்டிருந்தோம். எங்கள் பொறுமையைச் சோதிப்பதாக இருந்தது. ஆயினும் ஒரு விநோதமான உணர்ச்சி. அறையில் எங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லாதபோதிலும் எங்களை யாரோ கூர்ந்து நோக்குவது போன்ற உணர்ச்சி. நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு அறைக் கதவு திறந்தது. வீரசேனர் எங்களை அவருடன் அழைத்துச் சென்றார்.

'' அரசியைப் பார்க்க வில்லையே?'' என்று நான் கேட்டேன்.

'' நீங்கள் விரும்பும் போதெல்லாம் அவரைப் பார்க்க முடியாது!''

'' ஆனால் எங்களைப் பார்க்க அரசி விரும்பியதாக அல்லவோ எண்ணினேன்!''

'' உண்மைதான். அரசி உங்களைப் பார்த்தாகி விட்டது. நன்கு பார்த்த பின்னர் தான் உங்களைக் காராக்கிருகத்தில் பத்திரமாகக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கும்படி உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்.''

'' காராக்கிருகமா? நாங்கள் இருவரும் என்ன தவறு செய்தோம்?''

'' எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. எனக்கு இடப்பட்ட உத்தரவை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். அவ்வளவுதான்!''

காராக்கிருகத்தில் எவ்வளவு காலம் இருந்தோம் என்பது தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு விநாடியும் ஒரு யுகம் போலத் தோன்றியது. இந்நாட்டில் நேர்மையும் நீதியும் கிடையாதா? மமதை கொண்ட பெண்ணொருத்தி அரசபீடத்தில் அமர்ந்து அக்கிரமம் புரிகிறாள்! அந்தச் செங்கனியாள் நம்மைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்வாளா? 'செங்கனியாள்' என்ன அழகான பெயர்?...

இப்படி நீண்ட நேரம் சிந்தனை செய்து விட்டு உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்து போய் நித்திரையில் ஆழ்ந்தேன்.

சிறைக் கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டேன்.

ஒரு வீரன் சிறைச்சாலைக் கதவைத் திறந்தான். ''உங்களை அரசியின் சமூகத்துக்கு அழைத்து வரும்படி உத்தரவு!'' என்றான்.

அரசி மஞ்சத்தில் சயனித்திருந்தாள். செல்லமாக வளர்க்கப்பட்ட ஒரு பூனை தன்னை வளர்த்தவளின் படுக்கையில் சர்வ சுதந்திரத்துடன் சுருண்டு படுத்துக் கொள்வதை எனக்கு அந்தக் காட்சி நினைவுறுத்தியது.

அறையெங்கும் மணம் கமழும் ஒரு விதப் புகை சூழ்ந்திருந்தது. என் தலை கிறுகிறுத்தது.

'' உங்களையும் உங்கள் நண்பரையும் மறைந்திருந்து சாளரத்தின் வழியே பார்த்தேன். உங்களை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது!'' என்றாள் அரசி.

அந்தக் கணத்தில் என் நாவில் சனீசுவரன் வந்து புகுந்து கொண்டான். ''ஓ! அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம்! அரசிக்கு என்னைப் பிடித்திருக்கிறது என்றால் நான் பாக்கியசாலி தான். உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமானவர்களைச் சிறையில்தான் வைப்பது வழக்கமோ?''

இலேசாக மூடியிருந்த அரசியின் கண்கள் இப்போது நன்கு திறந்து கொண்டன. மஞ்சத்தில் கைகளை ஊன்றி நிமிர்ந்தாள். அவள் நாசியிலிருந்து வேகமாக மூச்சு வெளி வந்தது. அவள் தோற்றம் இப்போது பாம்பின் சீற்றத்தை ஒத்திருந்தது.

'' நீங்கள் என்னை அவமதித்ததற்காக அந்தத் தண்டனையை அடைந்தீர்கள். மறுபடியும் அதே தவற்றைச் செய்யாதீர்கள்!''

"உங்களை அவமதித்தேனா? எப்போது?"

"நீங்கள் நேராக என்னைக் காண வராது கோயில்கன்னியைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றீர்கள் அல்லவா?"

"அது தங்களை அவமதித்ததாகுமா? அப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் அதற்காக வீரசேனரை அல்லவோ தண்டிக்க வேண்டும்? அவரல்லவா எங்களைக் கோவில் கன்னியிடம் அழைத்துச் சென்றார்?"

"வீரசேனர் அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்! உங்கள் தமிழ் நாட்டைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்!" என்றாள் அரசி.

"தமிழ் நாட்டில் விருந்தினரைச் சிறையிலிட்டு வரவேற்க மாட்டார்கள். பூரண கும்பத்துடன் எதிர்கொண்டு அழைப்பார்கள். அதிதி நின்று கொண்டிருக்க மஞ்சத்தில் சயனித்து வார்த்தையாடும் பழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இல்லை...."

அரசி மின்னல் வேகத்தில் எழுந்து நின்றாள். அவள் உடல் பதறியது.

"நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும் துடுக்காகப் பேசி என்னுடைய கோபத்தைத் தூண்டுகிறீர்கள். இந்தப் பரந்த செவ்வாய்க் கிரகத்தின் அரசி, உலகமாதேவியுடன் பேசுகிறீர்கள் என்பது நினைவிருக்கட்டும்" என்றாள்.

டாக்டர் கிருஷ்ணன் 'குபீர்' என்று சிரித்து விட்டார். உலகமாதேவி கண்களில் தீப் பொறி பறக்க அவர் பக்கம் திரும்பினாள்.

"தேவி! இந்தச் செவ்வாய் கிரகத்தையே ஆளும் அரசி என்று பெருமை அடைகிறீர்கள். அந்த மமதை இன்னும் எவ்வளவு காலம் இருக்கும்? நீங்கள் வசிக்கும் இந்த உலகுக்கு அழிவுக் காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்."

அரசியின் முகத்தில் கோபம் மறைந்து இப்போது பயம் கலந்த வியப்பு தோன்றியது. "எல்லாம் வல்லவர்போல் அல்லவா பேசுகிறீர்கள்?" என்றாள்.

"அறியாமையினால் சொல்லவில்லை, தேவி. அறிந்துதான் சொல்கிறேன். என்னுடைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி கூறுகிறது. நான் சொல்வதைச் சற்றுக் கவனமாகக் கேளுங்கள்.

"கோடிக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னால் சூரியனுக்கு அருகே மற்றொரு சூரியன் (அல்லது நட்சத்திரம்) வந்தது. இவற்றின் இடையே இருந்த ஆகர்ஷண சக்தியின் பயனாக பூமி, செவ்வாய், சுக்கிரன், வியாழன் முதலிய கிரகங்கள் தோன்றின.

"எல்லா கிரகங்களிலும் முதலில் வாயு மண்டலம் இருந்தது. மிகச் சிறிய கிரகங்களுக்கு ஆகர்ஷண சக்தி குறைவு. ஆகையால் தன்னுடைய வாயு மண்டலத்தைத் தன்னிடத்தே இருத்திக் கொள்ள அவற்றால் முடியவில்லை. வாயு மண்டலம் அவற்றை விட்டுப் பிரிந்து போயிற்று. வாயு மண்டலமே இல்லாத இவற்றில் உயிரினங்கள் இருக்க முடியாது.

"மிகப் பெரிய கிரகங்களில் ஆகர்ஷண சக்தி மிக அதிகமாயிருந்தது. அதனால் வாயு மண்டலமும் அதிகமாயிருந்தது. வாயு மண்டல அழுத்தம் மிக அதிகமாக உள்ள இவற்றில் உயிரினங்கள் உண்டாக வழியில்லை.

"பூமியும் செவ்வாயும் நடுத்தர அளவினதாக இருந்ததால் வாயு மண்டல அழுத்தமும் இங்கு நடுத்தரமானதாக இருந்தது. உயிரினங்கள் உண்டாக இங்கு சரியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. சின்னஞ்சிறு உயிரினங்கள் ஏற்பட்டன. கோடிக்கணக்கான வருஷங்களில் பெரிய உயிரினங்கள் தோன்றின.

"மற்ற கிரகங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது செவ்வாயும் பூமியும் நடுத்தர அளவினதாய் இருப்பதாகச் சொன்னேன். ஆனால் இந்தக் கிரகம் பூமியை விடப் பன்மடங்கு சிறியது. பூமி, செவ்வாய் ஆகிய இரு கிரகங்களிலும் வாயு மண்டலம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. ஆனால் செவ்வாய் கிரகத்தில் அதி விரைவாகக் குறைந்து வருகிறது. பூமியில் இன்னும் பல்லாயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்குப் பிராண வாயுவுக்குப் பஞ்சம் உண்டாகாது. ஆனால் செவ்வாயில் வெகு சீக்கிரமே பிராண வாயுவுக்குப் பஞ்சம் உண்டாகப் போகிறது. அப்போது அனைவரும் செத்து மடிந்துவிட வேண்டியதுதான்."

இந்தச் சமயத்தில் வாசலில் ஏதோ ஆரவாரம் கேட்கவே அனைவரும் திரும்பினோம்.

"கோவில் கன்னி தங்களைக் காண விரும்பி வந்திருக்கிறார்" என்று ஒரு சேடிப் பெண் வந்து அரசியிடம் தெரிவித்தாள்.

வேண்டா வெறுப்புடன் அரசி எழுந்துநின்று மரியாதை செய்வதை நான் கவனித்தேன்.

"நமது அதிதியர் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டதாகக் கேள்விப் பட்டேன்; அது உண்மையாக இருக்குமானால் இந்நாட்டு மக்களின் சார்பில் தவறுக்கு மன்னிப்பு கேட்கவே வந்தேன்" என்றாள் செங்கனியாள்.

"நானும் அதே காரணத்துக்காகத்தான் அவர்களை இங்கு வரவழைத்தேன். இப்போதே இவர்களை நமது அதிதி மாளிகைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்" என்றாள் உலகமாதேவி.

செங்கனியாள் உலகமாதேவியை நோக்கினாள். 'மகிழ்ச்சி' என்றாள்.

பின்னர் எங்கள் பக்கமாகத் திரும்பி, 'உடனே புறப்படுங்கள்' என்று கூறினாள்.

5

மாலைப்பொழுது. செவ்வாய்க்கிரகத்தின் இயற்கை வனப்பை அனுபவித்துக் கொண்டே ஒரு மரத்தினடியில் அமர்ந்து நிலவுக்கு வந்த ஒரு பாடலைப் பாட ஆரம்பித்தேன்.

செங்கனி வாயில் ஒரு
வேய்ங்குழல் கொண்டிசைத்து
தேனிசைதான் பொழிவோன்
யார்? யார்? யார்? கிளியே!

"ஆகா என்ன அழகான பாடல்!" என்ற குரல் கேட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

செங்கனியாள் அங்கு அழகே உருவாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"உன் பெயர் பாட்டின் ஆரம்பத்தில் வருவதால் நினைவுக்கு வந்தது. பாடினேன்."

"எங்கே, தயவு செய்து அந்தப் பாட்டைத் தொடர்ந்து பாடுங்கள்."

.........வெண்ணெய் திருடும் பிள்ளை
என்னுள்ளம் கவர்ந்ததென்ன?
கண்ணால் மொழிந்ததென்ன?
சொல்வாய் பைங்கிளியே!

நானும் செங்கனிவாய்க்கு என் உள்ளத்தில் எழுந்த எண்ணங்களையெல்லாம் என் கண்களாலேயே கூற முயன்றேன். அதில் ஓரளவுக்கு நான் வெற்றி பெற்றிருக்க வேண்டும். செங்கனியாளின் வெண்தாமரை முகம் செந்தாமரையாக மாறியது.

"செங்கனியாள்!" என்று அழைத்தேன்.

அவளிடமிருந்து பதில் ஏதும் வரவில்லை.

"என்னுடன் உன் முன்னோர்கள் வாழ்ந்து வந்த பூமண்டலத்திற்கு வந்து விடு" என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

செங்கனியாளின் கண்களிலே கண்ணீர் துளித்தது. "தங்களை முதன் முதலில் சந்தித்த கணமே என் மனம் நிலை தடுமாறி விட்டது. நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரமாணத்தை மீறுகிறேன் என்று எனக்கு நன்கு தெரியும். ஆயினும் என் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை" என்று சொல்லி, செங்கனியாள் விம்மி அழுது விட்டாள்.

"அன்பே! நமது முன்னோர்கள் தூய அன்பையும் காதலையும் எப்போதும் போற்றி வணங்கி இருக்கிறார்கள். உங்கள் நாட்டில் மட்டும் எப்படியோ இந்த மூடப் பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மும்மூர்த்திகளையும் வழிபடும் நீங்கள் இப்படி ஒரு வழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டது ஆச்சரியம்தான். மூர்த்தியை வணங்கச் செல்லும் பக்தர்கள் தேவியை வணங்காது வருவதில்லை. தேவி இல்லாத மூர்த்தியும் கிடையாது. இவற்றையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால் இந்த வழக்கத்தில் உனக்கு உள்ள நம்பிக்கை போய்விடும். உன் மனமும் நிம்மதி அடைந்துவிடும்."

"யோசனை பிரமாதம்" என்ற குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்தோம். உலகமாதேவி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் கரங்களை ஒன்று சேரத் தட்டியதும் சில வீரர்கள் வந்தார்கள். நான் மீண்டும் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்.

நான் போவதற்கு முன், "இம்முறை நல்ல காரணத்தோடு உங்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்புகிறேன்" என்றாள் உலகமாதேவி.

கோவில் கன்னியின் மனத்தைக் கலைக்க முயன்றதாக என் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. சிரச்சேதம் செய்ய வேண்டும் என்பது தீர்ப்பு. நான் இறந்து போவதற்கு முன் மீண்டும் ஒரு முறை செங்கனியாள் என்னைப் பார்க்க வருவாள் என்று என் உள்ளுணர்வு கூறியது. நான் எதிர்பார்த்தது வீணாகவில்லை. செங்கனியாள் வந்தாள். சிறைச்சாலைத் தலைவனிடம் தனக்கு இருந்த செல்வாக்கை உபயோகித்து நானும் அவளும் தப்பிவிட ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகக் கூறினாள். டாக்டர் கிருஷ்ணன் ஏற்கனவே எங்களுக்காக 'ராக்கெட்' விமானத்தில் காத்திருந்தார் என்று அறிந்தேன்.

இருவரும் விமானம் இருந்த இடத்துக்கு விரைந்தோம். சிறிது தூரம் சென்றதும், யாரோ எங்களைப் பின் தொடர்ந்துவருவது போலத் தோன்றியது. செங்கனியாளைத் துரிதப்படுத்தினேன்.

"அன்பரே! என்னால் வேகமாக ஓட முடியவில்லை. என்னைப்பற்றி வருந்தாமல், நீங்களாவது வேகமாகச் சென்று தப்பி விடுங்கள்" என்றாள் செங்கனியாள்.

"உன்னை விட்டு விட்டுப் போகமாட்டேன். உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டாவது போகிறேன்" என்றேன்.

"கூடாது. அப்படிச் செய்தால் நீங்களும் வேகமாகப் போகமுடியாது. விரைந்து செல்லுங்கள்" என்று செங்கனியாள் என்னைத் துரிதப்படுத்தினாள்.

"உடனே சரணடையா விட்டால் வேல் வீசும்படி உத்தரவிடுவேன்" என்று வீரசேனரின் குரல் கேட்டது. செங்கனியாளின் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தேன். அவள் தன் கரத்தை உதறி விடுவித்துக் கொண்டாள். நான் முன்னே செல்ல அவள் எனக்குப் பின்னாலேயே ஓடிவந்தாள். திடீரென்று அவள் உடல் என்மீது சாய்ந்தது. நான் நின்று திரும்பினேன்.

செங்கனியாள் தூய வெள்ளாடையல்லவோ உடுத்துவாள்? இப்போது மட்டும் அவள் ஏன் சிவப்பு ஆடை அணிய வேண்டும்?

"ஐயோ ரத்தம்!"

6

"ஸார்! ஸார்!" என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே என்னை உலுக்கினான் ஹோட்டல் பையன் ஒருவன். "காப்பி ஆறிப் போகிறது" என்றான். என் சிந்தனை தடைபட்டது.

"உன் காப்பியைக் கொண்டுபோய் உடைப்பிலே போடு!" என்று எரிந்து விழுந்து கொண்டே ஆப்ஸர்வேட்டரி இருந்த குன்றை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தேன்.

இந்தப் பூவுலகத்தில் மட்டும் அன்றி, செவ்வாய்க் கிரகத்திலும் தமிழன் நாகரிகம் பரவி இருக்கும் அற்புதத்தை டாக்டர் கிருஷ்ணனுக்கு எடுத்துரைத்தேன்.

நான் கூறியதை யெல்லாம் டாக்டர் கிருஷ்ணன் ஆர்வத்துடன் கேட்டார். முடிவில், "தம்பி! செவ்வாய்க் கிரகத்தை உண்மையிலேயே சென்று அடையும்போது இம்மாதிரியான காட்சிகளைக் கண்டால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. தமிழனுடைய திறமை அளவிட முடியாதது!" என்றார்.

அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு நடந்தேன். காலையில் மூன்று மைல்கள் நடக்கச் சிரமப்பட்ட நான் மாலையில் ஆறு மைல்கள் நடந்தேன். கால்கள் வலிக்கவில்லை! நடையில் சோர்வு இல்லை! தலையும் மார்பும் நிமிர்ந்து கம்பீரமாக நடை போட்டேன்! காரணம் 'நான் தமிழன்' என்ற எண்ணம்தான்!

டப டப வென்ற மோட்டார் சைக்கிளின் ஓசையைக் கேட்ட கந்தன் ஓடோடி வந்து வாசற் கதவைத் திறந்தான். மோட்டார் சைக்கிளைக் கந்தன் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான் ஸ்ரீகண்டன். நாற்காலியில் அமர்ந்து 'பூட்ஸ்'களைக் கழற்றியபடியே, "அப்பா எங்கே யிருக்கிறார் கந்தா?" என்று வினவினன்.

கந்தன், "மாடியில் அவருடைய அறையில் தான் இருக்கிறார்" என்று கூறி முடிப்பதற்குள் மாடியிலிருந்து ஆலாலசுந்தரமே இறங்கி வந்து விட்டார்.

"டேய், கந்தா! ஏண்டா சும்மா நிற்கிறாய்? சின்னய்யாவுக்குக் காப்பி, பலகா

ரம் எடுத்து வா" என்று அவனுக்கு உத்தரவு கொடுத்து விட்டு, மகனை நோக்கித் திரும்பி, "ஏனப்பா, ஸ்ரீகண்டா! இன்று ஏன் இவ்வளவு நேரம்? நாலு மணியிலிருந்து உனக்காகக் காத்திருந்து விட்டு இப்பொழுது தான் மாடியில் போய்ப் படுத்தேன். அப்படியே தூங்கி விட்டிருக்கிறேன்" என்று கூறினர்.

"இன்று 'ஸ்டேஷ'னில் கொஞ்சம் அதிகப் படியான வேலை இருந்தது. என்னை விசேஷ வேலையில் மாற்றி யிருக்கிறார்கள். கொழும்பிலிருந்து கள்ளத்தனமாகக் கடியாரம், பேனு முதலிய சாமான்கள் கடத்தப்படுகின்றன. பீப்பாய் பீப்பாயாகச் சாராயம் கொண்டு வரப்படுகிறதாம். இந்தக் கடத்தல் வியாபாரம் செய்யும் கோஷ்டியின் தலைவனைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகத்தான் என்னைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அது சம்பந்தமான பழைய 'பைல்'களைப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால்தான் இன்றைக்கு இவ்வளவு நேரமாகி விட்டது!"

மகனின் கூற்றைக் கேட்ட ஆலாலசுந்தரத்தின் முகம் மாறுதலடைந்தது. சிறிது நேரம் அவர் மௌனமாக இருந்தார்: பிறகு, "இதற்குத்தான் இந்தப் போலீஸ் வேலையே வேண்டாமென்றேன். எப்பொழுது பார்த்தாலும் திருடர்களுடனும் கொள்ளைக்காரர்களுடனுமே பழகவேண்டி யிருக்கிறது. எந்தச் சமயத்தில் யாரிடமிருந்து, எப்படிப்பட்ட ஆபத்து வருமோ என்று நான் பயந்து கொண்டே இருக்கிறேன். நமக்கு இருக்கும் சொத்துக்கு நீ வேலை பார்க்க வேண்டிய

அவசியமே இல்லை. பேசாமல் வீட்டோடு இருந்துகொண்டு, காலாகாலத்தில் கலியாணத்தையும் செய்து கொண்டு, வீட்டில் விளையாடி மகிழ எனக்கு ஒரு பேரனைப் பெற்றுக் கொடுக்கக் கூடாதா?" என்றார் ஆலாலசுந்தரம் மிகுந்த ஆவலுடன்.

"அப்பா! உங்களுக்குப் பேரன் வேண்டுமென்றால் அதற்கு நான் வேலையை விடவேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது? வேலையின்றிச் சோம்பேறியாக வீட்டில் உட்கார்ந்திருப்பதை என் மனம் சிறிதும் விரும்பவில்லை. எனக்குப் பிடித்தமானதும் இந்தப் போலீஸ் வேலை தான். தீது தவறி நடக்கும் கயவர்களைக் கண்டுபிடிக்கும் சட்டத்தின் காவலனாக இருப்பதையே நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன். உங்கள் கவலை எனக்குப் புரிகிறது. ஒருவிதமான ஆபத்தும் நேரிடாத

படி நான் என்னைக் காத்துக் கொள்கிறேன். நான் இன்றிரவே புறப்படுகிறேன்!'' என்றான் ஸ்ரீகண்டன்.

அன்றிரவு ஸ்ரீகண்டன் ரயிலில் செல்லும் போது கூட ஆலாலசுந்தரத்துக்குத் தன்மேலுள்ள அன்பை எண்ணி வியந்துகொண்டு தான் சென்றான். இத்தனைக்கும் ஆலாலசுந்தரம் அவனுடைய வளர்ப்புத் தந்தைதான்.

ராஜலக்ஷ்மி ராகவன்

அவர் அவனுடைய வளர்ப்புத் தந்தை என்பது கூடச் சமீபத்தில் தான் அவனுக்குத் தெரியவந்தது.

அந்த ஊரில் நடந்த திருவிழாவின்போது பெற்றோர்களைப் பிரிந்துவிட்ட ஒரு சிறுவன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுவரப் பட்டான். இரண்டு மூன்று நாட்களாகியும் 'குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒருவரும் வரவில்லை. எனவே ஸ்ரீகண்டன் அச்சிறுவனை ஒரு அனாதை ஆசிரமத்தில் சேர்த்து விட்டான். அன்றிரவு அவ்விஷயத்தைப் பற்றித் தன் தந்தையிடம் ஸ்ரீகண்டன் கூறியபோது ஆலாலசுந்தரம், ''நீ கூட இப்படித்தான் எனக்குக் கிடைத்தாய்!'' என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட ஸ்ரீகண்டன் வியப்புடன் ''என்ன அப்பா, சொல்லுகிறீர்கள்? அப்படியானால் நான் உங்கள் சொந்தப் புதல்வன் இல்லையா? இதுவரையில் எனக்கு இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் ஏன் சொல்லவில்லை?'' என்று கேள்விகளை அடுக்கினான்.

''ஸ்ரீகண்டா! பொறுமையாக இரு! எல்லா விவரமும் சொல்கிறேன். பட்டணத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த பொருட்காட்சிச் சாலையிலே இந்த மாதிரி தவறிப்போன குழந்தைகளை' வைத்துக்கொள்வதற்காக ஒரு விடுதி இருந்தது. அந்த விடுதிக்கு ஒருநாள் இரவு ஏழுமணிக்கு நீ வந்து சேர்ந்தாய். தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் பன்முறை ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தும் உன்னை அழைத்துச் செல்ல ஒருவரும் வரவில்லை. அதனால் பொருட்காட்சி நிர்வாகிகள் என்ன செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் யதேச்சையாக அங்கு சென்ற நான் உன்னை வளர்ப்பதாகக் கூறினேன். அவர்களும் சம்மதித்தனர். இந்த விஷயத்தை உன்னிடம் கூறினால் நீ வீணாக மனம் வருந்துவாய் என்று தான் கூறவில்லை!'' என்று சொன்னார்.

' இதைக் கேட்டதிலிருந்து ஸ்ரீகண்டனுக்கு அவர் மேலிருந்த அன்பும் மதிப்பும் மேலும் பன்மடங்கு உயர்ந்தன.

முத்துப்பட்டினத்தை அடைந்தவுடன் ஸ்ரீகண்டன் தீவிரமாகத் துப்புகள் சேகரிக்கத் தொடங்கினான். கோவலம் என்ற கிராமத்தில்தான் அவனுக்கு வேண்டிய துப்புக் கிடைத்தது. அந்தக் கிராமத்தில் வாழும் ஜனங்கள் அனைவரும் மீன் பிடிக்கும் பரதவர்கள். ஆழ்கடலையே நம்பி வாழ்பவர்கள். அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் கூரைக் குடிசைகளில் வாழும் ஏழைகள்தான். அந்த ஊருக்குள் சென்ற ஸ்ரீகண்டனுக்குப் பல மீன்களுக்கு நடுவிலிருக்கும் திமிங்கலத்தைப்போல், பல கூரைக் குடிசைகளுக்கு நடுவில் இருந்த அந்தப் புதிய ஓட்டு வீடு வியப்பை அளித்தது. அதற்கு அடுத்தாற்போலிருந்த குடிசையின் வாசல் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்தான்.

உள்ளிருந்து வந்த கிழவி "யாரப்பா, நீ? உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்றாள்.

"அடுத்த ஊருக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன், ஆச்சி! களைப்பாக இருந்ததால் இப்படி உட்கார்ந்தேன். கொஞ்சம் குடிக்கத் தண்ணீர் தருகிறீர்களா?" என்று மிகவும் குழைவாகப் பேசினான்.

கிழவி ஒரு குவளையில் அவனுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு அவன் எதிரில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"பாட்டி! இந்தத் தெரு முழுவதும் கூரைக் குடிசைகளாக இருக்கும்போது, அடுத்த வீடு மட்டும் ஓட்டுக் கட்டடமாக இருக்கிறதே! அந்த வீட்டுக்காரன்தான் உங்கள் கிராமத்தின் தலைவனா?" என்று மெல்லப் பேச்சைத் துவக்கினான் ஸ்ரீகண்டன்;

"தலைவனுமில்லை, மண்ணுமில்லை! புதுப் பணம் படைத்த பெருமை ஓட்டு வீடு கட்டச் சொல்லியிருக்கிறது. அவனைப்போல் கள்ளத் தோணி ஓட்டினால் என் மகன் பங்களாக்கூடக் கட்டிவிடுவான்!" என்றாள் கிழவி.

ஸ்ரீகண்டன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தாற்போல் அவன் நாடி வந்த விஷயம் கிடைத்து விட்டது.

"அது என்ன பாட்டி, விஷயம்! கள்ளத் தோணி வியாபாரம் செய்தால் சர்க்காரில் சும்மா விடமாட்டார்களே!"

கிழவி சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டுத் தணிந்த குரலில், "நிஜம்தான் சொல்கிறேன், அப்பா. நான் சொன்னதாகத் தெரிந்தால் அடுத்த வீட்டுக்காரன் என்னைக் கொன்று போட்டு விடுவான். கொழும்பிலிருந்து கள்ளத்தனமாகச் சாராயம் முதலிய சரக்குகளையெல்லாம் இரவோடு இரவாகத் தன் படகில் கடத்திக் கொண்டு வருகிறான். இந்த வியாபாரத்துக்கு அசலூர்க்காரன் எவனோ ஒருத்தன் முதலாளி. இவனுக்குக் கூலி நிறையக் கிடைக்கிறது. ஓட்டு வீடு என்ன, மச்சு வீடுகூடக் கட்டலாம்" என்றாள்.

"அந்த அசலூர்க்காரன் வந்தால் எங்கே தங்குவான்?"

"கடற்கரையோரமாக ஒரு இடிந்த மண்டபம் இருக்கிறது. அதைச் சுற்றிலும் புதர்கள் மண்டிக் கிடக்கின்றன. இரவு வேளைகளில் இவர்கள் இருவரும் அந்த மண்டபத்தில்தான் சந்திப்பார்களாம். அந்த முதலாளி இந்த

ஊரில் தங்குவதில்லை; அடிக்கடி வந்து போகி றான். அவ்வளவுதான்'' என்றான்;

ஸ்ரீகண்டன் கோரி வந்த காரியம் கிட்டி விட்டது. அந்தக் கிழவியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினான்.

இரவுக் கன்னி தன் கருந்துகிலை உடுத்திக் கொண்டு விட்டாள். வானம் கருமுகில்க ளால் மூடப்பட் டிருந்தது. கருங் கடலும் கருமேகங்களும் ஒன்றுக் கொன்று எதி ரொலிபோல் முழங்கிக் கொண் டிருந்தன. ஸ்ரீகண்டன் கடற்கரைப் பாழ் மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தான். மழை சிறு தூறல்களாக விழ ஆரம்பித்தது. ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியாத மையிருட்டு. மின்னல் வெளிச்சத் தின் உதவியால் மண்டபத்தின் உச்சியில் சிரமப்பட்டு ஏறிக் கொண்டான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம், யாரோ ஒரு வன் மண்டபத்தை நோக்கி வரும் அரவம் கேட்டது. ஸ்ரீகண்டன் ஜாக்கிரதையாகப் பதுங்கிக் கொண்டான். சிறிது நேரத்தில் இன் னொருவனும் அங்கே வந்த சத்தம் கேட்டது.

முதலில் வந்தவன் மெதுவாக ''யாரது?'' என்றான். ''நான்தான் ரூபாய்'' என்று பதில் வந்தது. முதல்வன் ''அப்படியானால் நான்தான் தோணி'' என்று பதில் கொடுக் கவே இருவரும் தணிந்த குரலில் பேச ஆரம் பித்தனர். ஸ்ரீகண்டன் அவர்களது சம்பா ஷணையைக் கேட்பதற்காகக் காதைத் தீட்டிக் கொண்டான்.

''டேய், முனியா! இந்த வாரம் சரக்கு பிடிக்கப் போக வேண்டாம்; இந்தப் பக்கங் களிலெல்லாம் செந்தலைப் புலிகளின் நட மாட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. நீ தோணி யைத் தள்ளிக்கொண்டு போய்க் கொழும்பி லிருக்கும் அந்தச் சரக்கு மாஸ்டரிடம் செய்தி யைத் தெரிவித்து விட்டு வா. அடுத்த மாத முதலில் வருவதாகவும் கூறிவிட்டுவா'' என்று அவர்களில் ஒருவன் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே பளீரென்று ஒரு மின்னல் வெட்டியது. அந்த ஒரு கணத்தில் மண்டபத்தில் இருந்த இருவர் முகங்களும் ஸ்ரீ கண்டனுக்குப் பளிச் சென்று தெரிந்தன.

மண்டபத்திலுள் செம்படவனுடன் கூட நின்றுகொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தவர் ஆலாலசுந்தரம்தான் என்பதை உணர்ந்த வுடன் ஏககாலத்தில், நூற்றுக்கணக்கான தேள்கள் அவனைக் கொட்டியது போன்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டதில் வியப் பென்ன இருக்கிறது! அவனது அன்புக்கும், மதிப்புக்கும் பாத்திரமான அவனது தந்தை, அனுதையாகச் சிரழிய வேண்டிய அவனை ஆளாக்கி விட்ட உத்தம புருஷர் இத்தகைய இழிவான செயலில் இறங்குவார் என்று அவனால் கனவுகூடக் கண்டிருக்க முடியாது. தான் சட்டத்தின் காவலன் என்று பெருமைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, தன் தந் தையே சட்டத்தை மீறுபவர் என்பதை அறிந்தவுடன் அவன் இதயத்தை யாரோ கசக்கிப் பிழிவது போலிருந்தது. மெள்ள இறங்கி ஊரை நோக்கி நடக்கலானான். பல நாட்கள் நோயில் கிடந்து எழுந்தவனைப் போல் அவன் கால்கள் தள்ளாடின.

மறுநாள் காலையில் ஆபீஸில் நான்கு நாட் கள் லீவ் போட்டுவிட்டுத் தன் சொந்த ஊருக்

வெற்றியுடன் திரும்புக

பிரதேச ஆடிட் ஆபீசர் திரு வி. தியாகராஜன் அவர்களின் புதல்வர் திரு டி. ரங்கநாதன் உலோக ஆராய்ச்சிக்காகச் செப்டம்பர் மாதத்தில் அமெரிக்காவுக்குப் பயணமானுர். அவருடைய படிப்பில் வெற்றி பெற்றுத் திரும்ப வாழ்த்துகிருேம்.

ருக் திரும்பினுன். ஆலால சுந்தரத்தினிடம் ''உடல் நலம் சரியாக இல்லாததால் லீவ் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன்'' என்று கூறினுன். அவனது மனத்திலே பாசத்துக்கும் கடமைக்கு மிடையேபெரும் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. 'தாயானுலும் தாரமானுலும், தந்தையானுலும், தனயனுனுலும் யாராயிருந்தாலும் சரி, நியாயம் தவறி நடந்தார்களே யானுல் சட்டத்தின் காவலனுன நீ பாசத்தைக் களைந்து விட்டுக் கடமையே கண்ணுக இருக்க வேண்டும்' என்று ஒரு மனம் கூறியது. மற்றொரு மனமோ 'அனுதாசிரமத்தில் ஊர்பேர் தெரியாதவனுக உழலவேண்டியவனை இப்புவியில் ஒரு மனிதனுக்கிய அருள் தெய்வத்துக்கு நீ செய்யும் கைம்மாறு இது தானு?' என்று வாதாடியது. இரவு முழுவதும் சிந்தனைச் சுழலில் சிக்கித் தவித்த மனம் நடுநிசிக்குமேல் அமைதி யடைந்தது. ஸ்ரீகண்டன் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டான். உடனே ஒரு கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான்:

'அன்புள்ள அப்பா,

அளவிலாத் துயரத்துடன் இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். அசல் ப்ளு ஜாகர் வைரமென்று நான் எண்ணிய கல் வெறும் கண்ணுடிக் கல் என்று தெரிய வந்தால் ஒருவனுக்கு எவ்வளவு ஏமாற்றம் கிடைக்குமோ, பாலைவனத்திடையே பசுந்தடல் என்று எண்ணிச் செல்பவனுக்குக் கானல் நீர் எவ்வளவு ஏமாற்றமளிக்குமோ, அதைவிடப் பன்மடங்கு ஏமாற்றம் அடைந்திருக்கிறேன் நான். குணமென்னும் குன்றேறி நிற்கும் உத்தமர் என்று உங்களை எண்ணியிருந்தேன். என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. கடமையில் தவருத கர்மவீரனுக நான் இருக்க வேண்டுமானுல் உடனே உங்களைக் கைது செய்ய வேண்டும். ஆனுல் என் மனம் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. அதற்காக மேலும் மேலும் நீங்கள் இந்தத் தொழில் செய்யவும் நான் விடக்கூடாது. அதனுல்தான் உங்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய தண்டனையை நானே ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன். நானே கள்ளக் கடத்தல் வியாபாரத்தின் தலைவன் என்று கூறி டி. எஸ். பி.யிடம் சரணடையப் போகிறேன். முதலில் யாரும் இதை நம்ப மறுப்பார்கள். அதற்காக உங்கள் பெட்டியிலிருக்கும் கடிதங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நல்லவேளையாக 'ரூபாய்' என்று புனை பெயர் வைத்துக் கொண்டு கடிதங்களை எழுதி யிருக்கிறீர்கள். நான்தான் அந்த ரூபாய் என்று சொல்லிக் கொள்வேன். அப்பா! இனியாகிலும் இந்த இழிதொழிலை விட்டொழியுங்கள். எனது தியாகம் என்ற அஸ்திவாரத்தின் மீது எழுப்பப்படும் உங்களது நேர்மை என்ற கட்டடம் உறுதியாக நிற்கட்டும்.

நன்றி மறவாத
ஸ்ரீகண்டன்'

கடிதத்தை முடித்த ஸ்ரீகண்டன் அமைதியாகப் படுத்து உறங்கலானுன். காலையில் எழுந்த போது வெகு நேரமாகி விட்டது. ஆலாலசுந்தரத்தைச் சந்திக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் அவன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கிளம்பிவிட்டான். இவனைக் கண்ட டி. எஸ். பி. மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அவனை வரவேற்ருர். ''வாருங்கள், ஸ்ரீகண்டன்! கடமையென்ருல் இப்படித்தான் பெற்ற தந்தை என்றுகூடப் பாராமல் கைது செய்ய வேண்டும். உங்கள் தந்தை லாக்கப்பில் இருக்கிருர். நீங்கள் ஸ்டேஷனுக்கு வந்தவுடன் தம்மை வந்து பார்க்கச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிருர். போய்ப் பாருங்கள்'' என்ருர்.

ஸ்ரீகண்டன் ஒன்றும் புரியாதவனுக 'லாக்கப்'பை நோக்கிச் சென்ருன். இவனைக் கண்ட ஆலாலசுந்தரம் வந்து தழுவிக் கொண்டார். ''ஸ்ரீகண்டா! உன்னுடைய கடிதத்தை நேற்றிரவு நீ தூங்கினவுடனேயே படித்தேன். உனது அன்பு என்னை வென்று விட்டது. உனது இளமையில் நீ மென்மேலும் முன்னுக்கு வரவேண்டியவன். உனது பெயரில் ஒரு களங்கமேற்பட நான் சம்மதிப்பேனு? பட்டமரம் இருக்க, பச்சை மரத்தை வெட்டுவார்களா? சிறு வயதில் ஏழைமையினுல் பட்ட கஷ்டங்களினுல் என் மனம் முறிந்து விட்டது. எவ்வழியிலாயினும் பணம் குவிக்க வேண்டும் என்ற பேராசை ஏற்பட்டு விட்டது. குறுக்கு வழியில் இறங்கி விட்டேன். நீ என் கண்களைத் திறந்து விட்டு விட்டாய். மறப் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த என்னை அறப் பாதைக்குத் திருப்பி விட்டிருக்கிருய். இவ்வுலகில் அன்பின் சக்தியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அன்பு அறத்தை வளர்க்கும் என்பதை இன்றுதான் கண்கூடாகக் கண்டேன். எனக்காக வருந்தாதே. இரு கான்ஸ்டேபிள்களிடம் நீதான் என்னைக் கைது செய்து அனுப்பியதாகச் சொல்லச் சொல்லி யிருக்கிறேன். ஐந்தாறு வருடங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் சந்திப்போம். போய் வா'' என்ருர்.

ஸ்ரீகண்டன் மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்தபடி அவரைக் காவல் வைத்திருக்கும் அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு சென்ருன். புடமிட்ட பொன்னுகத் தன் தந்தை வெளிவரும் நாளை இப்போதே அவன் மனம் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தது.

"உங்கள் பற்களை பாதுகாறுங்கள்!"
விஸ்டம் பல் வைத்தியர் எப்படி என்று கூறுகிறர்
உங்கள் டூத் பிரஷின் அமைப்பைப் பற்றி உங்கள் பல் வைத்தியரின் ஆலோசனையை கேட்கிறீர்களா? சுமார் 3,000 பல் வைத்தியர்கள், "விஸ்டம்"மின் முக்கிய அம்சங்கள் அவர்களின் தொழிலின் தேவைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன என்று குறிப்பிடுகிறர்கள்.
Wisdom
நீடித்து உழைக்கும் டூத் பிரஷ்

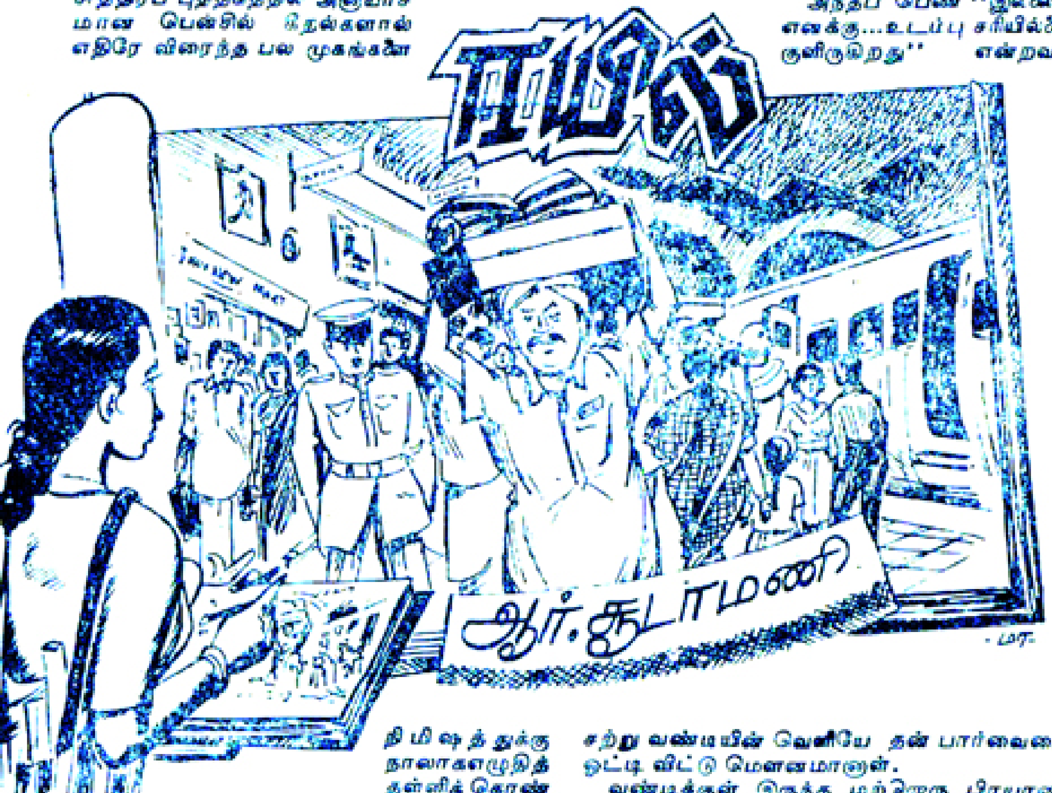
விடாக்கண்டன்!

அதோ குமார் வரான். ஒசி ஒ1, அவன் ஏதாவது இரவல் வாங்கணும்னுதான் இந்தப்பக்கம் வருவான். அவனை எப்படி இப்போ விரட்டியடிக்கிறது?
அவன் பெரிய எமகண்டன்! இருந்தாலும் அவனை இன்னிக்கி நம்மகிட்டே ஒண்ணும் இரவல் வாங்கமுடியாமல் பார்த்துக்கிறேன்!
எனக்கு அவசரமாக வெளியூர் போக வேண்டியிருக்கிறது.
அப்படியா?
இதிலே என்ன கஷ்டம்னு கேட்டியானால் என் கையிலே காலணாக்கூட இல்லே.
என்னிடம் ஒரு நயா பைசா கிடையாது!
உன் 'கார்' இன்று உனக்கு வேண்டியிருக்குமோ?
ஆமாம் இன்று, நாளை, அடுத்த வாரம் கூடத் தேவைப்படும்!
அப்படியானால் தான் உன் சைக்கிளைக் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு போறேன். அதுக்காகத்தான் வந்தேன். தாங்க்ஸ்!
யமகாதகன் அவன்!

சத்தக் குழப்பத்தில் தனியொரு சத்தமும் காதில் தெளிவுடன் விழவில்லை. கூட்ட நெரிசலில் தனி முகம் எதுவும் மனத்தில் பதியவில்லை. புழுக்கள் நெளிவதுபோல் ஜனங்கள் ஓடுவதும் விரைவதும் ஒருவரையொருவர் அழைத்துக் கூவுவதும் போர்ட்டர்களுக்கு உத்தரவு போடுவதுமாய் நிரந்தரச் சலனத்தில் மூழ்கியிருந்தார்கள். வெளியில் மோட்டார்களின் சத்தமும், உள்ளே பல ரயில்களின் அரவமும், நிமிஷத்துக்கொரு முறை ஒலிபெருக்கியிலிருந்து உரத்த குரலில் எழும் ரயில்வே அறிவிப்புகளுமாய்க் காதைத் துளைத்தன.

ஆனால் அவள் இந்தக் குழப்பத்தை வெறுத்ததாகவே தெரியவில்லை. கையில் இருந்த சித்திரப் புத்தகத்தில் அனாயாசமான பென்சில் கோடுகளால் எதிரே விரைந்த பல முகங்களை

நிமிஷத்துக்கு நாலாக முடித்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கிளம்ப வேண்டிய பங்களூர் மெயிலின் ஒரு இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டிக்கு அருகே நின்றபடி இவ்வேலையில் மூழ்கியிருந்தாள். வயது முப்பதிருக்கலாம். துல்லிய வெள்ளையில் புடவையும் ரவிக்கையும் அணிந்து குங்கும நெற்றியுடன் முடிந்த தலையுமாக விளங்கினாள். கலைக்கு உரிய ஒரு விழிப்பு அவள் முகத்தில் இருந்தாலும் இந்தக் குழப்பத்திலிருந்து உண்மையில் வேறுபட்டவள் போன்ற ஒரு அமைதியும் காணப்பட்டது.

தன் வேலையை முடித்து விட்டு ஒரு தரம் பார்த்தாள். பலவித உணர்ச்சிகள் அந்தச் சித்திரங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. பரவாயில்லை. இதெல்லாம் சில படங்களுக்கு உதவும். ஆனால் அரிச்சந்திரன் மூக பாவத்துக்குத் தகுந்த முகம் மட்டும்தான் கிடைக்கவில்லை. அவள் புத்தகத்தை மூடி எடுத்துக் கொண்டு, வண்டிக்குள் ஏறினாள்.

சட்டென்று அரண்டு போய் நிமிர்ந்து பார்த்தாள், உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த ஒரு இளம் பெண். அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது இருக்கும். தென்னிந்தியப் பெண்தான். ஆயினும் தலையை முக்காடிட்டு ஸீட்டின் உள் பக்கம் மூலையில் ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் பக்கம் இருந்த ஜன்னல் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. மருண்ட பார்வை அவள் முகத்தில் நிலைத்திருந்தது. உள்ளே வந்தவளை நிமிர்ந்து பார்த்த பிறகு அவளுக்குப் பயம் தெளிந்தது.

''இறுக்கமாயிருக்கிறதே. கதவைத் திறந்து விட்டால் என்ன?'' என்றாள் பெரியவள்.

அந்தப் பெண் ''இல்லை... எனக்கு...உடம்பு சரியில்லை, குளிருகிறது'' என்றவள் சற்று வண்டியின் வெளியே தன் பார்வையை ஓட்டி விட்டு மௌனமானாள்.

வண்டிக்குள் இருந்த மற்றொரு பிரயாணி ஐம்பது வயதுள்ள ஒரு ஸ்திரீ. வாழ்வின் சுக துக்கங்களை அனுபவித்தபின் வந்த சமநிலைமை அவளிடம் காணப்பட்டது.

''உன் பெயர் என்ன?''

''மீனா தேவசகாயம்!''

''ஓ!''

வெளியிலிருந்து வந்த ரயில் சத்தங்களுக்கிடையே அவர்கள் மூவரும் மௌனமாயிருந்தார்கள். போர்ட்டர் ஒருவன் ''எந்தப் பக்கமுங்க?'' என்று இரைந்தது காதில் விழுந்தது.

கதவருகில் நிழலாடியது. மீனா திகிலும் ஆர்வமும் கலந்த பார்வையோடு ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள். முகம் வாடிவிட்டது.

வந்தவருக்கு நாற்பது வயது இருக்கும். கையில் ஒரு சிறு பெட்டி, காகிதங்கள் அடங்

இய மூட்டை இவற்றோடு நுழைந்து உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தார். முகத்து வியர்வையை அங்கவஸ்திரத்தால் துடைத்துக்கொண்டார்.

''அப்பா, என்ன வியர்வை!'' என்றார் அவர் கூரையைப் பார்த்தபடி.

''ஆமாம். பட்டணத்தில் வெய்யில் இன்னும் விடவில்லையே. பங்களூரில் இதமாயிருக்கும்'' என்றாள் முதியவள் பொதுவாக.

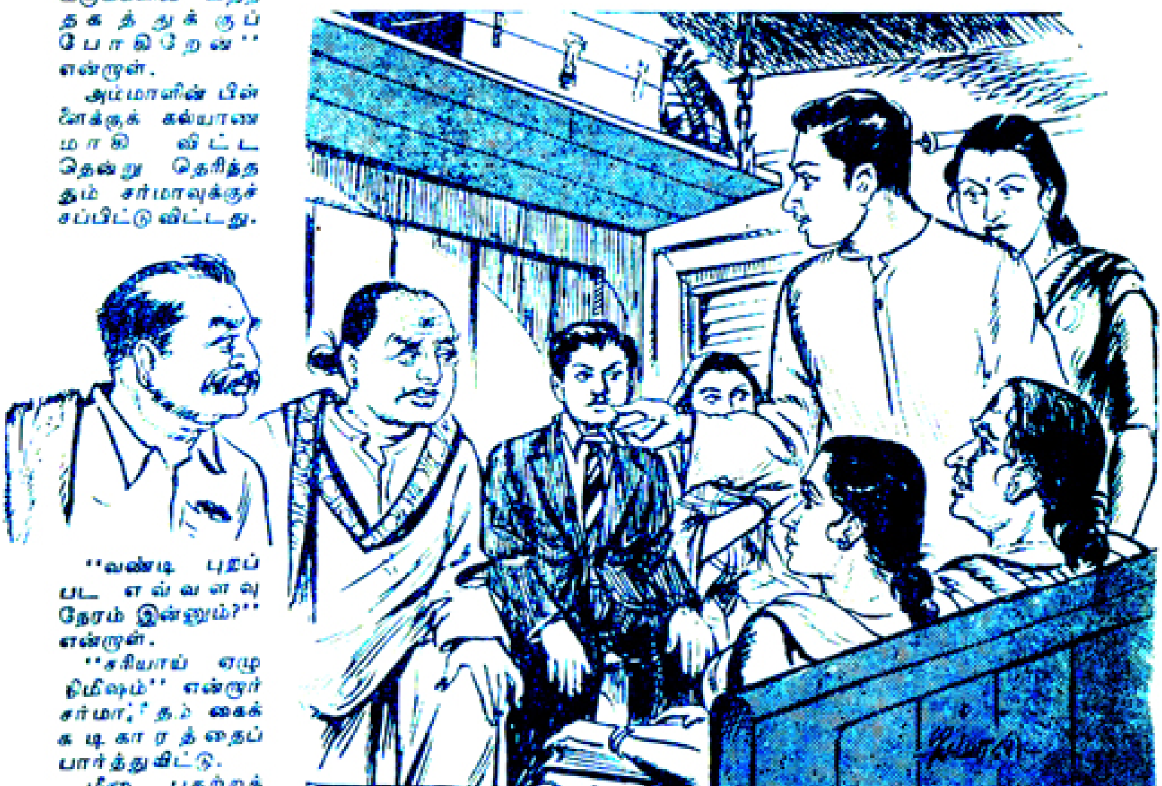
''நீங்க பங்களூர்தான் போகிறீர்களோ?''

''ஆமாம். நீங்கள்......!''

''நானும்தான். பல ஊர் சுற்றுகிறேன், இந்தக் காகித மூட்டையோடு. பெண்ணைப் பெற்றவன் என்றால் காலில் சக்கரம்தானே!... என் பெயர் ராமச்சந்திர சர்மா'' என்றார் அம்மனிதர் ஆவலோடு. ''நீங்கள் பங்களூரில்...?''

''பேரக் குழந்தைக்குப் புண்ணியாவசனம். மருமகளின் பிறந்தகத்துக்குப் போகிறேன்'' என்றாள்.

அம்மாளின் பிள்ளைக்குக் கல்யாணமாகி விட்டதென்று தெரிந்ததும் சர்மாவுக்குச் சப்பிட்டு விட்டது.

''வண்டி புறப்பட எவ்வளவு நேரம் இன்னும்?'' என்றாள்.

''சரியாய் ஏழு நிமிஷம்'' என்றார் சர்மா, தம் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு.

மீரு பதற்றத்தில் வலது விரல் நகத்தால் இடது கையைக் குத்திக் கொண்டாள். வண்டி புறப்படுவதற்கு முன் வரதன் வந்து சேராவிட்டால்?......

அதேசமயம் லாகவமாய் அடியெடுத்து வைத்து, சூட்டும் கோட்டும் அணிந்து சிரித்த முகத்தினையுடைய ஒரு வாலிபன் உள்ளே நுழைந்தான். மீரா ஆறுதலோடு பெருமூச்சு விட்டாள். 'இவ்வளவு நேரமா?' என்ற கோபமும், 'இப்போதாவது வந்தாயே' என்ற திருப்தியும் சேர்ந்த பார்வையோடு வந்தவனைப் பார்த்தாள். அவனும் அவளை அர்த்தத்துடன் பார்த்து விட்டுச் சர்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

''ஸார், உங்களுக்குக் கல்யாணம்......?'' என்றார் ராமச்சந்திர சர்மா.

அவன் திடுக்கிட்டான். பிறகு அவர் ஜாதக மூட்டையைப் பார்த்துவிட்டு, ''ஓ ஆகிவிட்டதே'' என்றான் சட்டென்று. சர்மாவின் முகம் வாடிவிட்டது.

மீராவின் உதடுகளில் ஒரு புன்னகை நெளிந்தது.

வெள்ளை உடையில் விளங்கியவள் கண் திறந்து அவனைப் பார்த்துவிட்டு, சுவாரஸ்ய மற்றுப் பார்வையை மேலே ஓட்டினாள். கதவருகில் வந்ததும் அவள் பார்வை தடைப்பட்டது.

''இங்கே வையப்பா சாமான்களை'' என்று ஒரு ஆள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். குரல் கம்பீரமாயிருந்தது. போர்ட்டர் சாமான்களை வைத்ததும் அவனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு உள்ளே ஏறினான். பிறகு திரும்பி, தன்னுடன் பெண்மணி வந்து ஏறும்போது கவனமாய்ப் பார்த்திருந்து விட்டு அவள் அருகில் வர, இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

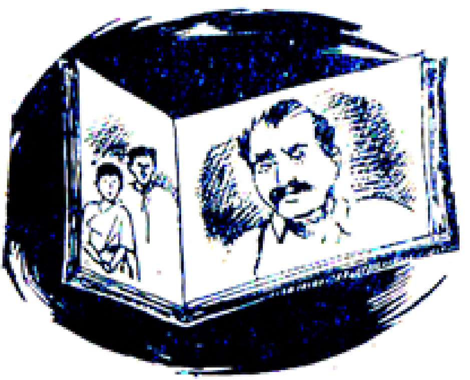
ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டுக் கண்களைத் திருப்பிக் கொள்ளும்படியாயில்லை, அந்த ஜோடி. அவனுக்கு முப்பதும் அவளுக்கு இருபத்தைந்தும் வயது இருக்கலாம். வசீகரத் தோற்றம் இருவருக்குமே அமைந்திருந்தது. அவன் வேஷ்டி, ஜிப்பாவும் அவள் ஒரு எளியசிவப்புப் புடவை, வெள்ளை ரவிக்கையும் உடுத்தி யிருந்

தார்கள். அவன் கண்களில் ஆழமும் அன்பும் விளங்கின. அவள் ஒரு அடக்கமான சோர்வுடன் காணப்பட்டாலும் அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் முறுவலிக்கத் தவறவில்லை.

அந்த ஆண் பின்னை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கதவுக்கருகில் காற்று வரும்படியான இடத்தில் மீனு அமர்ந்திருந்தாள். அவனிடம் வந்து அவன் மரியாதையாய், "மன்னிக்க வேண்டும். சற்று இந்த இடத்தைக் கொடுக்க முடியுமா? என் மனைவி பலவீனமாய் இருக்கிறாள். காற்று வரும்படி உட்கார்ந்தால் நல்லது" என்றான்.

அவன் மனைவி "நன்றாயிருக்கிறது. பரவாயில்லை; விடுங்கள்" என்றாள்.

"நீ பேசாமலிரு, கல்யாணி!" என்று அவன் போட்ட உத்தரவில் அன்பு தொனித்தது. மற்றவர்கள் மௌனமாய்ப் புன்னகை செய்தார்கள். ஆனால் அவன் எதைக் குறித்தும் கவலைப்படவில்லை. ஆறுதலுற்ற மீனு எழுந்து வேறிடம் செல்ல, கல்யாணியை அங்கு அமர்த்தினான். அவள் சௌகரியமாய் உட்கார்ந்ததைப் பார்த்துவிட்டு வாய் பேசாமல் அவள் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அப்பொழுது இன்னொரு பெரியவர் வண்டியில் ஏறினார். ஐம்பத்தைந்து வயது சொல்லக் கூடிய அந்தக் கிழ வடிவத்தில் ஒரு கசப்பும் உறுதியும், பார்த்தவர் பயப்படும்படியாய்க் காட்டியளித்தன. கடுமையான பார்வையோடு உள்ளே இருந்தவர்களை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு ஒரு மூலையில் சென்று அமர்ந்தார். பார்வை கீழே நிலைத்திருந்தது. அருகில் சாமான் எதுவும் இல்லை.

என்ஜின் கூவியது. "போய் வர்றயா?", "நமஸ்காரம்", "உடம்பைப் பார்த்துக்கோ", "கடுதாசி போடுங்கள்" முதலிய பலவித சத்தங்களுக்கிடையே பங்களூர் மெயில் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு கிளம்பியது.

கடைசியாக ஏறிய கிழவர் மீதிருந்து சைத்திரிகையின் கண்கள் அகலவேயில்லை. கடைசியில் தன் சித்திரப் புத்தகத்தை மெள்ளத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு அவர் அருகில் வந்து, "ஸார்... பெரியவரே!" என்றாள்.

அவர் கடுமையாகத் தலைநிமிர்ந்தார்.

அவள் சிநேக பாவத்துடன் சிரித்தாள். "மன்னிக்க வேண்டும். என் பெயர் சுமித்ரா. நான் ஒரு ஆர்டிஸ்ட்......"

"என்னுடைய பெயர் பாஸ்கர நாயுடு. நான் ஆர்டிஸ்ட் இல்லை" என்றார் அவர் வெடுக்கென்று.

அவள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

"சந்தோஷம். வெகு நாட்களாய் அரிச்சந்திரன் படத்தை வரைய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை."

"எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை" என்று அவர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

"அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம்...இது பாருங்கள், அரிச்சந்திரன் சத்தியசந்தனாய் இருந்தாலும் பிறரைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தன் வாய்மையை மட்டுமே எண்ணிய அகம்பாவம் அவனிடம் இருந்ததென்ற ஒரு புதுக் கோணத்தை என் படத்தில் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அதற்குத் தகுந்த ஒரு வித கர்வபாவம் கொண்ட முகத்தைத் தேடிக் கொண்டேயிருந்தேன். இன்றுதான் கிடைத்தது. உங்கள் முகத்தை நான் வரைந்து கொள்ளலாமா?" என்று இனிமையாய்க் கேட்டவாறு சுமித்ரா தன் புத்தகத்தைப் பிரித்தாள்.

பாஸ்கர நாயுடு கோபத்துடன் திரும்பினார். "என்னைப் பார்த்தால் கர்வக்காரனாய்த் தோன்றுகிறதா?" என்றார் சீற்றத்துடன்.

"ஆமாம், மிகவும் உயர்தரமான கர்வம். ரொம்ப 'ஆர்டிஸ்டிக்!'"

"போதும் போதும்' இன்னொருவர் மனத்தைப் புண்படுத்தச் சித்திரக்காரர்களுக்கும் உரிமை கிடையாது. நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டவன், என் மனம் எப்படிக் கொந்தளிக்கிறது. என்னையா கர்வி யென்கிறாய்?" அவர் தாங்க முடியாத வேதனையைத் தாங்கிக் கொண்டு மௌனமானார். சுமித்ரா 'நல்ல உருவம்! வீணாய்ப் போகிறது. அரிச்சந்திரன் எவ்வளவு நன்றாய் வந்திருக்கும்!' வருந்தியவளாய்த் தன் இடத்துக்குச் சென்று விட்டாள்.

சங்கடம் நிறைந்த மௌனம் நிலவியது. வாதன் நிலைமையைச் சமாளிக்க முயன்றவனாய்ச் சுமித்ராவிடம், "ஏனம்மா, உங்களுக்கு அரிச்சந்திரன்தான் வேண்டுமா? கிருஷ்ணன் ருக்மிணியைத் தேரில் வைத்து எடுத்துப் போவதுகூட வரைந்து கொள்ளலாமே?" என்றான் பிரசன்னமாய். மீனுவின் கடுமையான விழிப்பு ஒன்று அவனை நோக்கிப் பறந்தது. அரிச்சந்திரனில் ஆழ்ந்திருந்த சுமித்ராவோ அவனுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

தம்பதியின் பக்கம் திரும்பினான் வாதன். "ஸார் என்ன, பங்களூருக்குத்தானே?" என்றான் சிநேகத்துடன்.

அந்த ஆள் தலைநிமிர்ந்து புன்னகை செய்தான். "ஆமாம். நீங்கள்?..."

"நாங்களும்......அதாவது நானும்தான்! என் பெயர் வாதராஜன்! உங்கள் பெயர்?"

"கருணாகரன்."

"உத்யோகம் பங்களூரிலேயோ?"

"இல்லை, பட்டணத்தில்தான். லீவு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்படி இருவருமாகப் பல ஊர் பார்த்து வரலாமென்று உத்தேசம்."

பேரனின் புண்ணியாவசனத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த ஜனகம்மாள் புன்னகையுடன் "க்ஷேத்திராடனமோ? சேதுவில் குளித்தால் புத்திரன் நிச்சயம்தான்" என்றாள்.

அழகு திலகங்களாக விளங்க
வசீகரிக்கும் இளமைப் பொலிவுடன் காண்
போரை பிரமிக்கவையுங்கள். சருமத்தை நேர்
த்தியாக சுத்தம் செய்வதும், பவுடர் தடவிக்
கொள்ள சிறந்த ஆதாரமாக உதவும்
" 'ஹாஸலீன்' ஸ்னோ " உபயோகித்து எப்
பொழுதும் குளுமையுடனும் புத்துணர்ச்சியுட
னும் இருங்கள். மற்றும் அது திருட இய
லாத பாக்கிங்கில் கிடைக்கிறது.
"'HAZELINE' SNOW"
(TRADE MARK)
" 'ஹாஸலீன்' ஸ்னோ"
ஒரு பர்ரோஸ் வெல்கம் தயாரிப்பு

கருணாகரன் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு, சட்டென்று கல்யாணியைப் பார்த்தான். அவள் முகம் கறுத்துத் துன்பத்தில் உதறிக் கொண்டிருந்தது. கண்ணீரை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். கருணாகரன் குனிந்து மெதுவாக, ''வேண்டாம் கல்யாணி, அடுத்த ஸ்டேஷனில் வேறு பெட்டிக்குப் போய் விடலாம்'' என்றான் கவலையுடன்.

அவள் 'வேண்டாம்' என்று தலையை ஆட்டினாள். கண்களைப் படபடவென்று கொட்டிக் கண்ணீரை அடக்கியவளாய்ப் பொய்ச் சிரிப்புடன் உடல் நடுங்க, ''ரொம்ப வியர்த்து விட்டது. நான்போய் முகம் கழுவிக் கொண்டு வருகிறேன்!'' என்று எழுந்து ஸ்நான அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

ஜனகம்மாளுக்கு முகம் வெளுத்து விட்டது. ''என்ன? என்ன விஷயம் ?ஏதாவது சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லி விட்டேனா?''

கருணாகரன் அடங்கிய குரலில், ''நான்கு மாதங்களுக்கு முன்தான் எங்கள் குழந்தை...'' என்று நிறுத்தினான்.

நாயுடு ஒருவர்தான் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லை. மற்ற எல்லோருடைய முகத்திலும் அனுதாபம் காணப்பட்டது. ஜனகம்மாள் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள். 'இவ்வளவு வயசாகிய பிறகும் இப்படிப் பண்ணி விட்டேனே! அந்தப் பெண் மனசு என்ன கஷ்டப்படும் பாவம்!' என்று வருந்தினாள்.

''அவள் அதிலிருந்து இடிந்தே போய் விட்டாள். ஜுரமடித்து மெலிந்து பலஹீனமாய் விட்டாள். அதனால்தான் அவள் மனத்தை மாற்ற இப்படி வெளியூர்களுக்கு அழைத்துப் போகலாமென்று இரண்டு மாதங்கள் லீவு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்காகத் தன் வருத்தத்தைக் குறைக்க எத்தனையோ முயற்சி செய்கிறாள் பாவம்'' என்று கூறிக் கருணாகரன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். நாயுடு அப்போது அவனது பரிவான முகத்தை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனிக்கவில்லை.

கல்யாணி வெளியே வந்தாள். அவளது அழுது சிவந்த முகத்தைக் கவனியாததுபோல எல்லோரும் நடித்தார்கள்.

வண்டி அரக்கோணம் ஜங்ஷனில் நின்றது. உடனே வெளியில் இருந்த பரபரப்பு உள்ளேயும் எட்டியது. கல்யாணியும் கருணாகரனும் உணவருந்தச் சென்றனர்.

சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் கல்யாணி திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தாள்.

''உங்க எஜமானர் வரவில்லையா அம்மா?'' என்றாள் ஜனகம்மாள்.

''வரும் வழியில் ஒருவன் புத்தகம் விற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வருவார்.''

ஜனகம்மாள்தான் முதலில் அவள் மனத்தைப் புண்படுத்தியதற்குப் பிராயச்சித்தமாய், ''என்னமோம்மா, உங்கள் இருவரையும் பார்த்தாலே மனசுக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது. என் பிள்ளையும் மருமகளும் இருக்கிறார்களே'' என்று நிறுத்தினாள்.

''ஏன், ஒற்றுமையில்லையா ?''

''ஒற்றுமையாவது ? நாயும் பூனையும்தான். அந்தப் பெண்ணுக்கு அனுசரித்துப் போகத்

முன்பும் பின்பும்!

தெரியாது. என் பிள்ளையும்தான் என்ன ? மனைவியின் மனசிலும் ஆசைகள் இருக்குமென்ற யோசனையே இல்லாமல் தன் பாட்டுக்கு இருப்பான். அவளைப் பற்றி அக்கறையில்லை. அற்ப விஷயங்கள் கிடக்கட்டும், பெரிய விஷயங்களில் கூட அவள் மனம் நோகும்படி நடந்து கொண்டு விடுவான். அந்தப் பெண் 'நான் ஏன் பிறந்தேன்' என்று மனம் ஒடிந்து என்னிடமே அழுதிருக்கிறது.''

கல்யாணிக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. ஒரு பெண்ணுக்குப் புருஷனிடம் இப்படிப்பட்ட நிலை என்றால் என்ன பயங்கரம், என்ன நிராசை! அவளுக்கு அது எப்படிப்பட்ட துன்பமென்று கற்பனைகூடச் செய்ய முடியவில்லை. மனம் கூசியது.

''விஷயம் நிவர்த்திக்க முடியாமல் போய் விடுமென்று நான் பயந்து கொண்டிருந்த போது ஏதோ இந்தக் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. இனி அதன் காரணமாய் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்படுமென்று நம்புகிறேன். குழந்தை ஒரு பாலம் மாதிரி. புருஷன் மனைவி வேற்றுமையைத் தீர்த்து விடும்.''

கல்யாணியின் கண்களில் நீர் சுரந்தது. குழந்தை பாலம் போன்றது. ஆனால் அந்தப் பாலம் இல்லாத போதும் — அழிந்து போன பின்பும் — கணவனின் அன்பு அவளுக்கு எவ்வளவு பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கிறது! இந்தச் செல்வம் இருக்கும்போது அவள் எந்தக் குறையை நினைத்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள்? அவள் சோகம் உண்மையில்

எதற்காக? கருணாகரனின் பவித்திரமான அன்பு இருக்கும்வரை அவளுக்கென்ன குறை? உலகில் பல இடங்களில் அவ்வித அன்பு இல்லாமல்தான் பெண்கள் துயருறுகிறார்களே!

"இந்தா, கல்யாணி!"

அவள் விழித்து நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "இதென்ன, எனக்குப் பிடித்த புத்தகம் மட்டும் வாங்கி வந்திருக்கிறீர்கள்! உங்களுக்குப் பிடித்ததும் அங்கு நிறைய இருந்ததே?"

"பையில் சில்லறை ஒரு புத்தகத்துக்குத் தான் இருந்தது. இந்தா பிடி!"

புத்தகத்தை வாங்கும் போது அவள் கண்கள் கணவனின் அன்பான முகத்தில் பதிந்தன. இந்த அன்பை-இந்த நிறைவை அவள் எப்படி இவ்வளவு நாட்கள் காணாதிருந்தாள்?...... அவள் உள்ளம் சிலிர்த்தது. அவள் முகத்திலும் சோர்வின் சாயல் இல்லாததைக் கண்டு கருணாகரனின் மனம் உவகையில் பொங்கியது.

நாயுடு அவர்கள் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். பெட்டிக்குள் ஒருவன் ஏறி ரயில் கிளம்பிய வேகத்தில் அவர் மேல் மோதிக் கொண்ட பின் தான் அவர் கண்களைத் திருப்பினார். "என்ன ஐயா இது?"

வந்தவன் ஒரு வாலிபன். பெட்டி படுக்கையோடு ஒரு புறமாய் உட்கார்ந்தான். "ம்.........ம்.........ஒன்றுமில்லை. வண்டி கிளம்பியதில்.........'ஸார்'......"

"நன்றாய் உட்காருங்கள், ஸார்! பங்களூருக்குத் தானே?" என்றார் சர்மா.

"ஆமாம்!"

"எங்கே வேலையோ? என்ன கோத்திரம்?"

வாலிபனுக்குப் புரிந்து விட்டது. முகம் சிவக்க, "இல்லை......எனக்குக் கல்யாணமாகி விட்டது......பங்களூருக்கு நானே மறு நாளுக்காகத் தான்......" என்றான்.

"சரியாய்ப் போச்சு, தலை தீபாவளியா?" சர்மா சோர்ந்து விட்டார்.

"ஒன்றும் கவலைப் படாதேங்கோ. வேளை வந்தால் தன்னாலே ஆகிறது" என்றாள் ஜானகம்மாள்.

"என் தங்கை ஒருத்திக்கு அப்படித்தான் ஆயிற்று" என்றாள் கல்யாணி. அவள் பேச்சில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதைப் பார்த்துக் கருணாகரனின் உள்ளம் மகிழ்ந்தது.

"சித்தப்பா வீட்டுக்கு இரண்டு நாட்கள் போயிருந்தாள். அங்கே ஒருவன் வந்து பார்த்தான். நிச்சயமாகி விட்டது."

புது மாப்பிள்ளை ரகசியமாய் ஒரு கடிதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். "தைரியமாய்ப் பிரித்துப் படியுங்கள், ஸார். நாங்கள் கண்டு கொள்ள மாட்டோம். எங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன?" என்றான் வரதன். அப்போது ஏற்பட்ட சிரிப்பில் நாயுடுவும் கலந்து கொண்டார்.

"கோபத்தை மறந்து விட்டீர்கள் போல் இருக்கிறதே!" என்றாள் சுமித்ரா அவரிடம் நம்பிக்கை மேலெழ.

அவர் முகத்தில் ஒரு புதுப் பொலிவுடன் அவளை நோக்கினார். "கோபம் ஏனம்மா வராது! நான் ரொம்பக் கஷ்டப் பட்டவன். ஒரே மகனை அருமையாய் வளர்த்தேன். வாலிபனானதும் என் கஷ்டத்துக்கு விரோதமாய் ஒரு பெண்ணை மணந்துகொள்ள விரும்பினான். நான் கூடாது என்றதற்காக அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய்க் கல்யாணம் செய்து கொண்டான். என் மனம் எப்படிப் புண்பட்டது, தெரியுமா? அவனைத் துறந்து விட்டு என் கிழக்காலத்தை ஒரு மருமானுடன் கழித்தேன். அவனும் அவன் மனைவியும் என்னைத் துன்பப்படுத்தியதற்கு ஒரு எல்லை உண்டா? கடைசியில் தாங்காமல் அவன் வீட்டைவிட்டு வந்து ஏதோ ஒரு ரயிலில் ஏறினேன். இதோ இருக்கிறேன்."

"அதற்காக, தகப்பனார் சம்மதிக்காவிட்டால் வேறென்னதான் செய்வது?" என்றான் வாலிபன் கிழவரிடம்.

"உண்மையில் மகனை விரும்புவாரானால், கடைசியில் அவன் இன்பத்துக்குத் தடையாய் ஒரு தகப்பனார் நிற்பாரா? என் மகனின் கல்யாணம்கூட என்னை அவ்வளவு பாதிக்கவில்லை. பெற்ற தந்தையைக் குத்திப் பிழிவது போல் என்னை அவமானப்படுத்தி அவளோடு ஓடிப்போய் விட்டானே, அது ஒரு மகனின் கடமைதானா?"

ஓடும் ரயிலிலிருந்து விழுந்து, பொழுது விடிவதற்குள் உலகிலிருந்து விடைபெறத்தான் தாம் முதலில் ரயிலேறியதை நாயுடு வெளியிடவில்லை. அவர் மூளையில் ஒரு புது உண்மை உதயமாகி யிருந்தது. கோபாலன் பிறகு எவ்வளவு தரம் அவருக்குப் பணிவாய்க் கடிதம் எழுதி யிருந்தான்! அவர் அவனை மன்னித்து அவனிடம் சென்றாரா? இப்போதும் அவனிடம் போவதைவிட உயிரை விடுவதுதானே மேல் என்று கருதினார்? சுமித்ரா சொன்னதுபோல் அது அவர் கர்வமாகவே இருக்கலாம். ஞானிகளுக்கு அடுத்தபடி கலைஞருக்குத்தானே திவ்ய தரிசனம் கிடைப்பதாய்க் கூறுகிறார்கள்? இதோ இருக்கும் கருணாகரனின் அன்பைப் போன்ற அன்பைக் கோபாலன் அந்தப் பெண்ணிடம் கொண்டிருந்தால் அந்தக் கல்யாணத்தைத் தடுத்தது எத்தனை மடமை! உயிரை அவர் இனி ஏன் விடவேண்டும்? பங்களூரில் இறங்கியதும் நேரே தம் மகன் ஊருக்கு— அவருக்கு உரிமையுள்ள இடத்துக்குப் — போய்விட வேண்டியதுதான்.

பொழுது விடிந்தது. பங்களூர் வந்தது. மலர்ந்த முகத்தினராய் எல்லோரும் இறங்கி அங்கிருந்த குழப்பத்தில் கலந்து கொண்டு விட்டார்கள்.

"ஸார் 'ஸ்கெட்ச்'!" என்றாள் சுமித்ரா.

நாயுடு சிரிப்போடு "போடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு "மிஸ்டர் கருணாகர்! வந்தனம்" என்று கூறினார்.

"எதற்கு?"

"எல்லாவற்றுக்கும் தான்."

எல்லோரும் கலைந்தார்கள்.

"மீனு! நாமும் ஊருக்குத் திரும்பிப் போய் அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டே கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம்" என்று வரதன் சொன்னதையோ, மீனு "சரி" என்று தலையை ஆட்டியதையோ கவனிக்காமல் சுமித்ரா தன்னை மறந்து படம் வரைவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

ஸ்டேஷனில் சத்தம் நிறைந்தது.

COLGATE
CHLOROPHYLL
TOOTH POWDER
ஜயண்ட்
சைஸ்
லாபகரம்

பாழும் மனச்சாட்சி

நல்ல நடுப்பகல். இரண்டு மணிக்குச் சற்று முன்னும் பின்னுமாக இருக்கலாம். கண்களைக் கூசும் கானல். வறுத்தெடுக்கும் வெய்யில். வளவனூர் கடைத் தெரு செத்துக் கிடந்தது. மனித நடமாட்டமே காணோம். கடைகளில் வேலை செய்யும் குமாஸ்தாக்கள் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். முதலாளிகள் மின்சார விசிறிகளுக்கு அடியில் சுருண்டு கிடந்தார்கள்.

சப்பாணி, அப்பொழுது தான் கடைத்தெருவுக்குள் நுழைந்தான்.

தன்னை யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்களோ என்கிற அச்சத்தில், தலையையும் உடலையும் நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் அவ்வளவு பயந்திருக்க வேண்டியதில்லை.

கடைத்தெருவில் அவன் எதிர்பார்த்ததை விட அதிக அமைதி நிலவியிருந்தது. ஈ, காக்காய் கிடையாது என்பார்களே, அப்படி! அவன் ராஜநடை போட்டுத் தாராளமாக உலாவலாம்.

இருந்தாலும், சப்பாணி சர்வ ஜாக்கிரதையாய்த் தன் உடலையும் முகத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு நடந்து சென்றான்.

தன்னைச் சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டு நேரே கன்னியப்பனின் காசுக் கடைக்குள் நுழைந்தான்.

கடைக்குள் கன்னியப்பன் மட்டும்தான் இரும்புப் பெட்டியருகில் அரைத் தூக்கத்தோடு அமர்ந்திருந்தார். கடைக் குமாஸ்தா சாப்பாட்டுக்குப் போயிருக்க வேண்டும். சப்பாணிக்குக்

கடைச் சூழ்நிலை சாதகமாய் இருந்தது. தைரியமாக மடியிலிருந்த பொருளை அவன் வெளியே எடுத்தான்.

தூக்கக் கலக்கத்தில் இருந்த கன்னியப்பன், கடைக்குள் நுழைந்த சப்பாணியையோ, அவன் கையில் வைத்திருக்கும் பொருளையோ இன்னும் சரியாகக் கவனிக்க வில்லை.

''யாரது? என்ன வேணும்?'' அலட்சிய மாகக் கேட்டார் கன்னியப்பன்.

''நான்தானுங்க! இதை வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது காசு கொடுங்க!'' என்று கூறிக் கொண்டே கையிலிருந்த ஒரு ஜதை வெள்ளிக் கொலுசைக் கன்னியப்பன் காலடியில் எறிந் தான் சப்பாணி.

வெள்ளி நகைகளின் சத்தம் கேட்டதும், கன்னியப்பனின் தூக்கம் சற்றுக் கலைந்தது. கண்களை நன்றாகக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டு வியாபாரத்துக்கு நிற்கும் அந்த மனிதனைக் கவனித்தார்.

சப்பாணி அவருக்குப் புதியவன் அல்ல! அடிக்கடி வருகிறவன்தான். இருந்தாலும் அன்று என்னவோ அவர் மனத்தில் சிறிது அச்சம் படர்ந்தாற் போலிருந்தது.

''குமாஸ்தா வெளியே போயிருக்கிறார். வரட்டும்!'' என்றார் கன்னியப்பன்.

''இல்லீங்க. ரொம்ப அவசரம். நான் போகவேணும்!'' சப்பாணி கெஞ்சினான்.

''என்னப்பா கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?''

''அதோ உங்கள் காலடியில் போட்டிருக் கிறேன், பாருங்க!''

''வெள்ளிக் கொலுசுதானா...? இதற்கு என்ன கொடுக்கச் சொல்லுகிறாய்?''

''எடை போட்டுப் பாருங்களேன்......!''

''ஆமாம், இதை எடை போட்டாங்க! ஐந்து ரூபாய் தருகிறேன். வாங்கிக் கொண்டு போய்ச் சேர்.........''

சப்பாணி திகைத்தான். அவனுக்குத் தெரி யும், கொலுசு இருபத்தி ஐந்து ரூபாய்களுக்கு மேல் பெறும் என்பது. இருந்தாலும் என்ன செய்வது? அடித்துக் கேட்க முடியாது! வேறு வியாபாரியிடமும் போய் விற்க முடியாது. ஏனென்றால் கன்னியப்பனைத் தவிர அத்தனை தைரியமாய் மற்ற வியாபாரிகள் திருட்டுப் பொருள்களை வாங்கத் துணியமாட்டார்கள்.

சப்பாணிக்கு ஒரு பக்கம் ஆத்திரம், மற் றொரு பக்கம் பசி!

கொலுசு திருடியதுதான்: இருந்தாலும் இவ்வளவு அநியாயமாகவா விலை கேட்பது? இதைத் திருட இரண்டு நாட்களாக அவன் பட்டபாடு கொஞ்சமா நஞ்சமா? இரண்டு நாட்கள் அதே தெருவில் வட்டமிட்டு, அந் தப் பெண் குழந்தையைச் சிநேகம் பிடித்து, கதைசொல்லி, மிட்டாய் வாங்கிக்கொடுத்து, தனியாக அந்தப் பிடாரி கோயில் சந்து வரை அழைத்து வந்து, கால்களிலிருந்து மெதுவாகக் கொலுசுகளை உருவி எடுப்பதற் குள் எத்தனை சிரமம், எவ்வளவு பயம்!

இதெல்லாம் இந்தப் பாவி கன்னியப்ப னுக்கு எங்கே தெரிகிறது. கண்ணை மூடிக் கொண்டு அதற்கு ஐந்து ரூபாய் தருவதாகச் சொல்லி விட்டானே!

''ரொம்ப அவசரமுங்க! ஒரு பத்து ரூபாய் கொடுங்க, போதும்!''

''ஊஹூம்......!''

''சரி! கொடுக்கிறதைக் கொடுங்க!''

கன்னியப்பன் எதிர்பார்த்ததுதான் இது: சப்பாணிக்கு வேறு இடம் கிடையாது. பொருளும் தன்னை விட்டுப் போய்விடாது. எதற்காக அதிகம் கொடுக்க வேண்டும்? கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே, கொலுசு களை எடுத்து இரும்புப் பெட்டிக்குள் வைத்து மூடினார். கல்லாப் பெட்டகத்துள் கையை விட்டு ஒவ்வொரு ரூபாயாக எடுத்து ஐந்து ரூபாய்களைச் சப்பாணியின் முன் வைத்தார்.

சப்பாணிக்கு வயிறு எரிந்தது. குமுறும் ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டே ரூபாய் களை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

''இன்னும் ஒரு ரூபாய் கொடுங்க......!'' பற்களைக் காட்டிக் கெஞ்சினான் சப்பாணி.

''ஒரு காசுகூடக் கேட்காதே!''

''எட்டணாவாவது......!''

''போ, வெளியே!''

சப்பாணிக்கு ஆத்திரம் அளவுக்கு மீறியது. நகங்கள் பதறின. ஒரு கணம் யோசித்தான்.

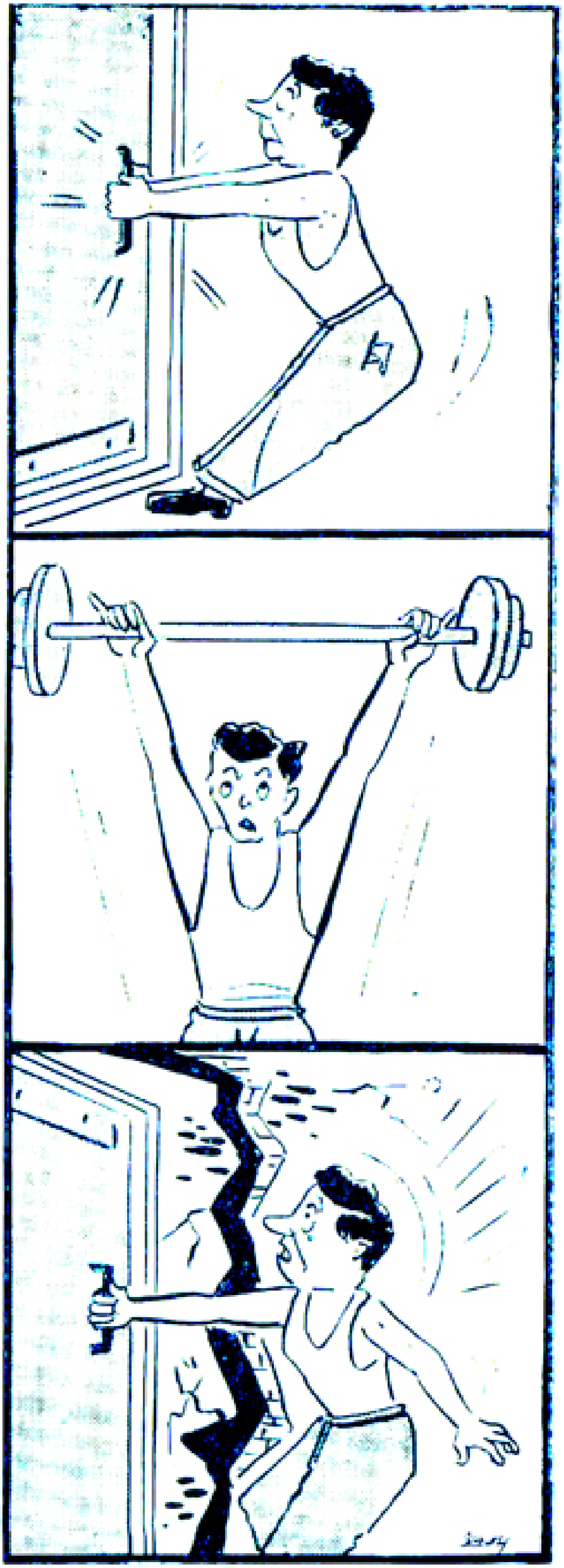

''ஏன், அப்படிச் செய்தால் என்ன?'' தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். மறுகணம் புலியைப் போல் கன்னியப்பன் மேல் பாய்ந் தான் சப்பாணி.

அவருடைய தலையை இரும்புப் பெட்டியின் விளிம்பில் வைத்து ஐந்தாறு தரம் ஓங்கி இடித்தான். கன்னியப்பன் உயிர் பிரிந்தது. சப்பாணியின் ஆத்திரம் அடங்கியது. ஆவேசம் அடங்கியதும் தன் செய்கையின் முழுபயங்கரத் தையும் உணரத் தொடங்கினான் சப்பாணி.

வெகு நாட்களாகக் கன்னியப்பன்மீது அவனுக்கு ஒரு வித வஞ்சம் இருந்தது. அவன் கொண்டு வரும் பொருள்களுக்கு நியாய மான விலை அவர் கொடுப்பதே இல்லை. எப் பொழுதும் அநியாய விலை! மிரட்டல்! கொஞ்சம்கூட இரங்காத நெஞ்சம்! படிப்படி யாக விரோதம் மனத்துக்குள் வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. சமயம் வாய்க்க வில்லை. இன்று தனியாக மாட்டிக் கொண்டு

பயில்வான் !

விட்டார். சூழ்நிலையும் அவன் எண்ணத்துக்குத் தூபமிட்டது. அவ்வளவுதான்; கொலைகாரனாகி விட்டான். எதற்காகவோ வந்தவன் என்னவோ செய்து விட்டு விழித்தான். நடந்தது நடந்து விட்டது; இனி என்ன செய்வது?

இரும்புப் பெட்டியில் செருகியிருந்த சாவிக் கொத்து இன்னும் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் சப்பாணியின் மூளை தீவிரமாக வேலை செய்தது. உடனே இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்து கைக்குக் கிடைத்ததை யெல்லாம் வார் மடியில் கட்டிக் கொண்டு மளமள வென்று கடையை விட்டு இறங்கித் தெருவுக்கு வந்தான்.

கடைவீதி அப்படியேதானிருந்தது. மனித நடமாட்டமே இல்லை. துணியால் தன் உடலை மறைத்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான் சப்பாணி. கடைத் தெரு முனைக்கு அவன் வந்தபொழுது எதிரே யாரோ ஒரு மனிதன் வருவது தெரிந்தது.

சப்பாணியின் உடல் ஒரு சிலிர்ப்பு சிலிர்த்துக் கொண்டது. நடையை இன்னும் வேகமாக்கினான். அப்பொழுது அவன் மடியிலிருந்து ஏதோ ஒன்று தரையில் விழுந்தது.

விழுந்த பொருளை எடுக்கச் சற்று நின்றான். அதற்குள் எதிரில் வரும் மனிதன் தன்னை நெருங்கி விட்டாற் போலிருந்தது அவனுக்கு. விழுந்ததை எடுக்கக் குனிந்தவன் ஏதோ தீர்மானித்தவனாய், அதை அப்படியே போட்டு விட்டு வேகமாக ஓடினான்.

எதிரே வந்து கொண்டிருந்த மனிதன் சப்பாணியையோ அவன் கீழே விட்டுச் சென்ற பொருளையோ கவனிக்கவில்லை. எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு ஏதோ அவசரமாக வந்து கொண்டிருந்தான்.

போதாத காலம்! அவன் காலில் சப்பாணி விட்டுச் சென்ற பொருள் தடுக்கியது. குனிந்து பார்த்தான். ஒரு தங்கச் சங்கிலி. வெய்யிலில் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது. சங்கிலியின் புது மெருகு கண்களைப் பறித்தது. கையில் எடுத்தான். நல்ல கனம். பத்து பவுனுக்கு மோசமில்லை. யார் நழுவ விட்டிருப்பார்கள்? சுற்றிலும் பார்த்தான். எவரையும் காணோம். ஒருகணம் நிதானித்தான். இதை என்ன செய்வதென்று? அதற்குள் ஆசை நெஞ்சை தீண்டியது. மறுகணம் அதைச் சுருட்டி எடுத்துத் தன் பையில் போட்டுக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான்.

★

அன்று மாலை. கடைத்தெரு ஏக அமர்க்களப்பட்டது. கன்னியப்பன் கொலையுண்ட செய்தி ஊர் முழுதும் பரவிப் பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கி விட்டது.

கடைக் குமாஸ்தா போலீஸார் கையில் சிக்கிக் கொண்டு மரணவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் கடையை விட்டு ஒரு மணிக்குச் சென்றேன். முதலாளி கன்னியப்பன் மட்டும் தான் கடையில் இருந்தார். சாப்பிட்டுவிட்டு மூன்று மணிக்கு வந்து பார்க்கும் பொழுது முதலாளி செத்துக் கிடந்தார். இரும்புப்

பெட்டி திறந்து கிடந்தது. நான் உடனே வந்து கூச்சலிட்டேன். எல்லாரும் ஓடி வந்தார்கள். போலீசுக்கு உடனே தெரிவிக்கும்படி சொன்னார்கள். அப்படியே செய்தேன். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்'' என்று கதறினார் குமாஸ்தா.

எதிர்க்கடை, பக்கத்துக் கடை ஆட்களெல்லாம் விசாரிக்கப்பட்டார்கள். கொலைகாரனைப் பற்றி எவ்வித தடயமும் கிடைக்கவில்லை. போலீஸார் தீவிரமாகப் புலன் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது.

கீழே கிடந்த தங்கச் சங்கிலியை எடுத்துத் தனதாக்கிக்கொண்ட மனிதன் சோடாக்கடை சொக்கலிங்கம். அதை விற்பதற்காகக் கடைத் தெருவுக்கு எழுந்து வந்தான். காசுக் கடையில் அதைக் காட்டி விலை பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது போலீஸார் திடீரென்று அங்கு தோன்றி அவனைக் கைது செய்தார்கள்.

சொக்கலிங்கம் காண்பித்த சங்கிலியில் கன்னியப்பன் கடை விலாசம் செதுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட வியாபாரி, உடனே தம் ஆள் மூலம் போலீசுக்குத் தெரியப்படுத்தி விட்டார். புலன் கிடைக்காமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த போலீஸாருக்கு இந்தச் செய்தி விருந்தாக இருந்தது. உடனே பறந்து வந்து சொக்கலிங்கத்தின் கையில் விலங்கை மாட்டி விட்டார்கள்.

சொக்கலிங்கம் திருதிருவென்று விழித்தான். 'கீழே கிடந்து எடுத்தேன். கொலையைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது' என்று ஆயிரந்தடவை சொல்லியும் போலீஸார் நம்ப மறுத்து விட்டார்கள்.

மறு நாள் தினசரி பத்திரிகைகளில் இந்தச் செய்தி கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

சொக்கலிங்கத்தின் மேல் வழக்கு ஊர்ஜிதமாவதற்கு வேண்டிய சாட்சிகள், சான்றுகள் எல்லாம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. ஏற்கனவே இரண்டு முறை அடிதடி வழக்குகளில் சம்பந்தப்பட்டவன் சொக்கலிங்கம். சிறைச்சாலை—வாசமும் செய்திருக்கிறான். கேட்க வேண்டுமா! வழக்கு அவனுக்கு விரோதமாகத் திரும்பிக் கொண்டு விட்டது.

இருநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் ஒரு ஊரில், தங்கியிருந்த சப்பாணி, இந்த விவரங்களையெல்லாம் பத்திரிகைகள் மூலம் தெரிந்து கொண்டான். கொஞ்சம் தஞ்சமிருந்த பயமும் விட்டுப் போயிற்று. இனி நிர்ப்பயமாய் உலகில் உலாவலாம் என்ற நிலைக்கு வழக்கு சொக்கலிங்கத்தின் பேரில் பாய்ந்து விட்டது. நாட்கள் சென்றன. கன்னியப்பன் கொலை வழக்கு முடியும் தறுவாயிலிருந்தது. இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் தீர்ப்பு வெளியாகி விடும். அநேகமாகச் சாட்சி விசாரணைகளெல்லாம் பூர்த்தியாகிவிட்டன.

சந்தேகத்துக்கிடமின்றி வழக்கின் போக்கு, சொக்கலிங்கத்தை ''நீதான் குற்றவாளி! நீதான் கொலைபாதகன்!'' என்று சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே வந்தது.

சப்பாணிக்கு வெளியூரில் ஏனோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அதே ஊருக்குத் திரும்பி வந்து விட்டான். தினமும் நீதி மன்றத்துக்குப் போய் வழக்கு விசாரணையைக் கவனித்துக் கொண்டு வந்தான்.

சொக்கலிங்கத்தைக் கைதிக் கூண்டில் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவன் நெஞ்சில் சுர்ரென்று ஒரு வலி எழும்பும். மனச்சாட்சி அவன் இதயத்தைக் கொத்திப் புண்ணாக்கும்!

நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு தான் சுவாசம் விடுவான். நாளாக நாளாக அவன் நடை தளர்ந்து கொண்டே போயிற்று. அவன் உயிரற்றவன் போலத் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் வழக்கின் தீர்ப்பு அறிவிக்கப்படும் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

அன்று இரவு:

சப்பாணி படுக்கையில் படுத்து நெளிந்து கொண்டிருந்தான். தூக்கமே வரவில்லை. கண்களை மூடினான். மூடிய இமைகளுக்குள் சொக்கலிங்கத்தின் பரிதாபத் தோற்றம் பிரும்மாண்டமாகத் தெரிந்தது. அவன் மனைவி தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் வைத்துக் கொண்டு கதறும் காட்சி அவன் நெஞ்சைப் பிழிந்தது.

'ஐயோ! என்னால் இதைச் சகிக்க முடியவில்லையே' என்று அரற்றினான் சப்பாணி. மனச்சாட்சி விசுவரூபமெடுத்துக் கொண்டது.

''கொலைபாதகா! நிரபராதியைத் தூக்கிலேற்றிவிட்டுத் தூங்க நினைக்கிறாயா? நீ செய்த குற்றத்துக்கு அநியாயமாய்ச் சொக்கலிங்கம் பலியாவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறாயே! கன்னியப்பனைக் கொன்றது போதாதா? பாவி சொக்கலிங்கத்தையுமா பலியாக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறாய்! பாவம்! அவன் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தான்?''

படுக்கையிலிருந்து விண்ணென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான் சப்பாணி! வெகு நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. அந்த நள்ளிரவில் போலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கிப் பாய்ந்து ஓடினான்.

மறுநாள் நீதிமன்றமே வியக்கும் வண்ணம் சப்பாணி தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு வாக்குமூலம் அளித்துக் கொண்டிருந்தான். கன்னியப்பன் கடையிலிருந்து களவு போன மற்ற நகைகளெல்லாம், சப்பாணி குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து தோண்டியெடுக்கப்பட்டன. சப்பாணிதான் குற்றவாளி என்று தெரிந்ததும் ஊரே அதிசயித்தது. சோடாக் கடை சொக்கலிங்கம் சப்பாணியின் கால்களில் விழுந்து தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு கண்ணீர் வடித்தான்.

வழக்கு விசாரணையின் போது நீதிபதி சப்பாணியைப் பார்த்து ஒரு கேள்வி கேட்டார். ''எதற்காக அப்பா, நீயே வலுவில் வந்து இந்தக் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாய்? காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டார்.

''காரணம் என்னங்க! எல்லாம் இந்தப் பாழும் மனச்சாட்சிதானுங்க! என்னை ஒரு நிம்மதியாய் இருக்க விடவில்லைங்க! அந்த வேதனையைவிடப் பேசாமல் தூக்கு மரம் ஏறுவது நிம்மதிங்க!'' என்று அலட்சியமாகப் பதிலளித்தான் சப்பாணி!

Printed and Published by T. Sadasivam at the Kalki Press, Kilpauk, Madras-10
for the Proprietors Messrs Bharathan Publications Private Limited
Managing Editor: T. Sadasivam.

பூவைப் போல ...
உங்கள் மேனியை மலரச்
செய்வது ரெக்ஸோனா
ரெக்ஸோனா சோப்பில் இருப்பது கேடில் — சருமத்திற்கு ஊட்டமளித்து உங்கள் இயற்கையழகை வெளிக்கொணரத் துணை புரியும் எண்ணெய்கள் கலந்த விசேஷத் தைலமே கேடில்!
Rexona
BLENDED WITH CADYL
கேடில் கலந்த டாய்லெட் சோப்
இது ஒன்றே
ரெக்ஸோனா ப்ரோப்ரைடரி லிமிடெட்டுக்காக இந்தியாவில் தயாரித்தது
R.P. 150-50 TM

REGISTERED No. M. 4392
Registered as a Newspaper in Ceylon

